

விபுலாநந்த சௌவம்

கலைமகள் வெளியீடு

விபுலாந்த இலக்கியம்

தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஈழநாடு பண்டு
தொட்டுப் பல கலை வஸ்துநரை அளித்து
வருகிறது. இவருள் இந்தியாவோடு
நெருங்கிய தொடர்பு பூண்டு கவிஞராக
வும் ஆராய்ச்சியாளராகவும் பல்லோரால்
சிறப்புப் பெற்றவர் முத்தமிழ் முனிவர்
அருட்டிரு விபுலாந்த அடிகளார். அடிக
ஞடைய வரலாறு இந்தப் புத்தகத்தில்
இனைந்துள்ளது.

விபுலாந்த இலக்கியத்தைப் பல பகுதி
களாக வகுத்து வெளியிட அன்றைன்
மாணவர் திரு. அருள் செல்வநாயகம்
அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டுள்ள ஆர்வ
மும் ஊக்கமும் போற்றத்தக்கன. விபுலா
ந்த இலக்கிய வரிசையில் விபுலாந்த
செல்வம் என்னும் இப்புத்தகம் முன்றுவ
தாகும்.

விபுலாந்த இலக்கியம்: தொகுதி-3

த. வி. வெளி

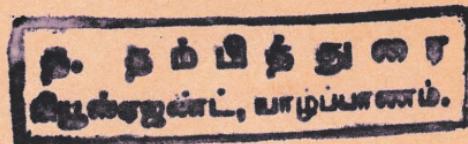
விபுலாந்த செல்வம்

தொகுப்பாசிரியர்:
அருள் செல்வநாயகம்

மதிப்புரை:

இலங்கை வானேவித் தமிழ் நிகழ்ச்சி அதிகாரி
திரு. க. செ. நடராசா, பி. ஏ. (ஆனர்ஸ்)

(Diploma in Tamil)

கலைமகள் காரியாலயம்
மயிலாப்பூர் :: சென்னை-4.

முதற் பதிப்பு: மார்ச்சு, 1963.

விலை ரூ. 2

பாடச்சலி கட்டுப்பாலோரி

கட்டுப்பாலோரி நெடுஞ்செழியன்
நெடுஞ்செழியன் நெடுஞ்செழியன்

நெடுஞ்செழியன்
நெடுஞ்செழியன் நெடுஞ்செழியன் நெடுஞ்செழியன்
(நெடுஞ்செழியன் நெடுஞ்செழியன் நெடுஞ்செழியன்)

Copyright © by Arul Selvanayakam

அச்சிட்டேபார்:

எம். எஸ். ஜே. பிரஸ் (பி) விட்.

மயிலாப்பூர், சென்னை-4.

பொருளாடக்கம்

	பக்கம்
1. முன்னுரை ..	1
2. மதிப்புரை ..	3
3. விபுலாநந்த அடிகள் வாழ்க்கை வரலாறு ..	5
4. டுஞ்சோலீ காவலன் ..	21
5. விஞ்ஞான தீபம் ..	39
6. ஜயமும் அழகும் ..	103
7. வண்ணமும் வடிவமும் ..	110
8. நிலவும் பொழிலும் ..	119
9. மலையும் கடலும் ..	125
10. கவியும் சால்பும் ..	136
11. நாடும் நகரமும் ..	143
12. ஆங்கில வாணி ..	151

முன் னுடைர

தமிழ் மொழியை வளம்பெற வளர்த்தது தமிழகம். பரந்துபட்ட தமிழகத்தின் பாற்படுவதே ஈழநாடு. கடலாற் சூழப்பெற்ற ஈழநாட்டிலே வாழும் தமிழ் மக்கள் தமிழ்மொழியை வளர்ப்பதில் என்றுமே பின்னின்ற தில்லை. பல அறிஞர்களைப் பெற்றுப் பெருமை கண்டது ஈழநாடு. பல கவிஞர்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு தமிழின் வளர்ச்சிக்காக உழைத்தது ஈழநாடு. பல கலை வல்லுநர்களை ஆக்கித் தமிழுக்காகத் தொண்டு செய்தது ஈழநாடு. இந்த வகையிலே கவிஞராகவும், ஆராய்ச்சியாளராகவும் திகழ்ந்து தமிழ்மொழிக்கு அளப்பரிய தொண்டு செய்த பெருமை, முத்தமிழ் முனிவரான அருட்டிரு விபுலாநந்த அடிகளாருக்கே உரியதாகும்.

‘என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே’ என்ற முதுரைக்கு இலக்கானவர் அடிகளார். பணி செய்ய வேண்டுமென்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டமையி னற்றுன் இல்லறவாழ்வை வெறுத்துத் துறவறப் பெருவாழ்வை மேற்கொண்டு. தூயவாழ்க்கை வாழ்ந்து, தமிழ் அன்னைக்கு அளவிடற்கரிய பணிகள் ஆற்றினார். இதன் பெறுபேருகத் தமிழ் நாட்டிலும், ஈழத்திலும் அடிகளார் சிரஞ்சீவியான ஓர் இடத்தைப் பெற்றுள்ளார்.

தமிழ்ப்புலமையாளர், தமிழ் அறிஞர், தமிழ்ச் செல்வர், முத்தமிழ்ப்புலவர் அறிவுக்கொடைப் பெருவள்ளால் என்னும் பெயர்களுக்கெல்லாம் சிறப்பளித்த அடிகளார் நம்மைவிட்டு மறைந்துவிட்டார். காலத்தின் விளைவினால், இயற்கையின் நியதியினால் அடிகளார் இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்டார்.

அடிகளார் மறைந்தாலும் அவர் நமக்கு விட்டுச் சென்ற எழுத்துச் செல்வங்கள் அவரை நினைவு கூரத் தக்கனவாக இருக்கின்றன. இருந்தாலும் அடிகளாரின் எழுத்துச் செல்வங்கள் பல இதழ்களில் சிதறிக்கிடக் கின்றன. இவ்வாறு இருப்பின் அவை எங்ஙனம் நம்ம வர்க்குப் பயன்பட முடியும். இக்குறைவினை நிறைவு

செய்யும்பொருட்டு விபுலாநந்த இலக்கியத்தைத்
தோற்றுவிக்க முனைந்தோம்.

விபுலாநந்த இலக்கியத்தைக் கட்டி எழுப்பத்
தமிழகத்திலுள்ள பல அறிஞர்களுடன் தொடர்பு கொண்
டோம். அதன் பயனாகத்தான் விபுலாநந்த இலக்கிய
வரிசையில் மூன்றாவது தொகுதியாக விபுலாநந்தச் செல்
வத்தைக் கொண்டுவர முடிந்தது.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துத் திங்கள் இதழான
'செந்தமிழ்' என்னும் இதழில் அடிகளார் 1922-ஆம்
ஆண்டு முதலாகப் பல கட்டுரைகள், கவிதைகள் எழுதி
வந்தார். செந்தமிழில் அடிகளார் எழுதிய அத்தனை
எழுத்துச்செல்வங்களையும் தொகுத் தெடுத்து, முதன்மை
யான் பல ஆராய்வுக் கட்டுரைகளை ஒர் இலக்கினுக்
கமையக் கோவைப்பட்டுத்திய இரு தொகுதிகளுள் விபுலா
நந்தச் செல்வம் என்னும் இந்நால் ஒன்றாகும்.

செந்தமிழ் இதழ்களில் வெளிவந்த கட்டுரைகளைக்
கையாள்வதற்காக நீண்டகாலமாக மதுரைத்தமிழ்ச்
சங்கத்தாரிடம் அனுமதி கோரினாலோம். அவர்களும் மன
முவந்து அனுமதி வழங்கினார்கள்.

இந்நாலாக்கப் பணியினுக்குப் பலவகையிலும்
ஆலோசனை கூறிய 'செந்தமிழ்' ஆசிரியரான திரு. ஓ. அப்ப
ணையங்கார் அவர்களுக்கும், உரிமை வழங்கிய மதுரைத்
தமிழ்ச்சங்கத்துத் தலைவர் திரு. பி. ரி. இராசன் அவர்
களுக்கும், மதிப்புரை தந்துதவிய இலங்கை வானைவித்
தமிழ் நிகழ்ச்சி அதிகாரி திரு. க. செ. நடராசா அவர்களுக்கும்
எம் உளமார்ந்த நன்றியறிதலை உரிமையுடைய
தாக்குகிறோம்.

தமிழர்கள் அனைவருக்கும் தமிழ் பேசும் பிற
ருக்கும் இளம் உள்ளங்கொண்ட மாணவர்களுக்கும்
பயன்படத்தக்கதாக விபுலாநந்தச் செல்வம் என்னும்
நாவினைக் கோவை செய்துள்ளோம். ஒப்பில்லாத
ஆராய்வுகளைக் கொண்ட அருட்டிரு விபுலாநந்த அடிக
ளாரின் ஆராய்வுகளைத் தொகுத்துத் தரும் 'விபுலாநந்தச்
செல்வ'மாம் கலைக்களஞ்சியத்தை உங்கள் அன்புக்
கைகளில் இன்புடன் அரப்பணக்கிறோம்.

குருமண்வெளி. }
மட்டக்களப்பு:

அருள் செல்வநாயகம்

மதிப்புத்

முனாட்டின் அணையாத அறிவுச் சுடர் அருட்டிரு விபுலாநந்த அடிகளார். தமக்கென வாழாப் பெருந்தகையாளர். வாழ்நாள் முழுதும் தமிழ்ப் பணிக்கே தம்மை அர்ப்பணம் செய்த பெருந்தகையாளர் அவர்.

ஈழத்தின் ஞானவிளக்கான அடிகளாரின் பெருமை ஈழநாட்டுடன் தீன்றுவிடவில்லை; தமிழ்நாட்டின் மூலை முடுக்கெல்லாம் ஒலித்தது. யாழ்நாலாம் பெருநாலால் இறவாப் புகழ் பெற்ற அடிகளாரைத் தமிழகம் என்றுமே மறக்காது.

அடிகளாரின் எழுத்துக்களுக்கு எவ்விதமான மதிப்புரையும் வேண்டியதில்லை. எனினும் அடிகளாரின் மாணவன் என்ற காரணத்தால், ‘ஆசைபற்றி அறைய யலுற்றேன்.’

தமிழரின் பழம் பெருமைகளைப் பற்றி அடிகளார் ஆராய்ந்தார்; பிறநாட்டு மாந்தரின் நாகரிகத்தினை ஆராய்ந்தார்; அன்னவர்களின் நாகரிகத்துடன் தமிழ கத்து நாகரிகத்தினை ஒப்பு நோக்கித் தமிழரின் தலையாய தனிப் பெருமைகளை நிலைநாட்டினார். இந்த வகையிலே எத்தனையோ ஆராய்வுக் கட்டுரைகளையெல்லாம் பல் வேறு இதழ்களில் அவ்வப்போது எழுதிவந்தார். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக மலர்ந்துகிடக்கும் அடிகளாரின் ஆராய்வுகளையெல்லாம் கோவைப்படுத்தினால், தன்னேரில்லாத ஒர் ஆராய்வு நூலைத் தமிழ்மொழி பெறும் என்பதற்கு ஜயமில்லை.

முத்தமிழ் வித்தகரான அடிகளாரின் ஆராய்வுகளில் குற்றம் இராது; குறை இராது. ஆமாம். பல மொழிகளில் அம் பல துறைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்ற அடிகளாரின் ஆராய்வுகளுக்குத் தனியொரு மதிப்பு எங்கும் என்றும் எப்பொழுதும் உண்டு.

தமிழ்க் கொடைப்பெருவள்ளான அடிகளார் மறைந்து ஆண்டுகள் பல ஓட்டவிட்டன. இந்த இடைக்

காலத்திலே அடிகளாரின் ஞாபகார்த்தமாக, அவரது எழுத்துச் செல்வங்களைக் கோவை செய்து தமிழ் அணங்கினுக்கு ஆரம் சூட்டப்போவதாகப் பலர் பறையறைந்தனர். ஆண்டுகள் சென்றன. ஆனால் செயலில்தான் ஆகவில்லை.

இயற்கை எழில் ததும்பிடும் குருமண்வெளியிலிருந்து ஓர் உறுதிக்குரல் எழுந்தது. உற்றுக்கேட்டேன். நண்பர் அருள் செல்வநாயகம் தான் குரல் கொடுத்தார். மறைந்த அடிகளாரைத் தமிழகமும் ஈழமும் என்றும் மறக்காவண்ணம் பணியாற்றுகிறேனென்று முன்வந்தார். அதன் பயனாக இன்று விபுலாநந்த இலக்கியம் மலர்ந்து விட்டது.

தமது பேனே முனையில் மக்களின் மனத்தாமரையில் தமக்கென்று ஓர் இடம் தேடிக்கொண்ட எழுத்தாளரான அருள் செல்வநாயகம் விபுலாநந்த இலக்கியத்தை மலர்ச்சியடையச் செய்ததனால் சிரஞ்சீவியான ஓர் இடத்தைப் பெற்றுவிட்டார்.

விபுலாநந்த இலக்கியம் அருள்செல்வநாயகத்தின் ஈடுஇணையற்ற ஒப்பற்ற முயற்சியினால் பல தொகுதிகளாக மலர்ந்துள்ளது. இன்னும் மலரப் போகிறது.

‘விபுலாநந்தச் செல்வம்’ என்னும் இந்நாலில் தொகுக்கப் பெற்ற கட்டுரைகள் ஒப்பற்ற ஆய்வுகளாகும். தமிழ் முனிவரான அடிகளார், காலத்துக்குக் காலம் ஆராய்ந்தெழுதிய கட்டுரைகளையெல்லாம், மிகவும் சிரமத்துடன் தேடியெடுத்து ஒருமுகப்படுத்தியதனால், அடிகளாரைத் தமிழகம் என்றும் மறக்காவண்ணம் அருள் செல்வநாயகம் செய்துவிட்டாரென்னாம்.

பல ஆண்டுகளுக்குமுன் ‘செந்தமிழ்’ என்னும் திங்கள் இதழில் தொடர்பாகவும், தனியாகவும், இடையிடையேயும் அடிகளார் எழுதிய ஒரு சில கட்டுரைகளே விபுலாநந்தச் செல்வமாக மலர்ந்துள்ளன.

தமிழ்மொழி தலையாய இலக்கியச் செல்வமொன்றைப் பெற்றுவிட்டது. அதனைப் படித்துப் பயன்பெறுவதே, தமிழுக்குழைத்த அடிகளாருக்குத் தமிழ் மக்கள் செய்யத்தக்க கடனாகும்.

நாவற்குழியூர், }
ஶாழிப்பாணம். }

க. செ. நடராசா

விபுலாந்த அடிகள்

வாழ்க்கை வரலாறு

அறம் தழைத்து வளர்ந்தது தமிழகம். தமிழகத்தின் பாற்படுவதே ஈழவள நாடும். சுற்றிவரக் கடலாற் சூழப் பெற்ற ஈழநாடு முன்னாளில் தமிழர்களின் தாயகமாகத் துலங்கியது.

கால வேறுபாட்டினால், ஈழவள நாட்டினுக்கே சொந்த மான தமிழர்கள் வடக்கையும், கிழக்கையும் தங்களது தாயகமாகக் கொண்டார்கள். ஆதலினால் இன்று வடக்கு இலங்கையும் கிழக்கு இலங்கையும் தமிழ்மொழி வழங்கும் மாவட்டங்கள் ஆயின.

கிழக்கு மாவட்டத்தின் தலைநகரம் மட்டக்களப்பாகும். மட்டக்களப்பிலிருந்து தென் திக்கிலே இருபத்துநான்கு கல் தொலைவினுக்கப்பால் கல்முனை என்ற சிறு நகரம் இருக்கிறது. இங்கிருந்து தெற்குத்திக்கு நோக்கி மூன்று கல் தொலைவில் காரைத் தீவு என்னும் ஊர் இருக்கிறது.

கிழக்கே வங்காள விரிகுடாக் கடலும், தெற்கே பசுமை செறிந்து வயல் வெளிகளும், வடக்கே சாய்ந்த மருதூரும், மேற்கே புன்செய்நிலங்களும் எல்லையாகக் காரைத் தீவினை அழுபடுத்துகின்றன.

இயற்கை எழில் ததும்பிடும் காரைத்தீவினை மக்கள் காரேறுமதூர் என்றும் வழங்குவார்கள்.

காரைத்தீவின் பழங்குடி வேளாள மரபில் வந்த சாமித்தம்பியார்க்கும், கண்ணகி வழிபாட்டில் சிறந்து

விளங்கிய கண்ணம்மையார்க்கும் சுபங்களான்றில் இராச கோபாலபிள்ளை அவர்கள் திருமணம் செய்து வைத்தார்.

கணவனும் மனைவியுமாகிய சாமித்தம்பியாரும் கண்ணம்மையாரும் வள்ளுவர் வகுத்த நெறிக்கு அமைய இல்வாழ்க்கை நடத்தியமையால், கண்ணம்மையார் தூய்மைப் பேற்றின யடைந்தார். அதனைச் சொல்லக் கேட்ட சாமித்தம்பியார் குதூகல முற்றார்.

பத்துத்திங்கள் பண்பாக ஓடிய பின்னர், கர ஆண்டு பங்குனித் திங்கள் 16-ஆம் நாள் (27-3-1892) வைகறைப் பொழுதில் கண்ணம்மையார் அறிவிற் சிறந்து விளங்கப்போகும் ஆண் குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுத்தார்.

குழந்தையைத் தூக்கி உச்சி மோந்த சாமித்தம்பியார், மயில்வாகனன் என்னும் அழகிய பெயரை அதற்கு வழங்கி மகிழ்ந்தார்.

பாலன் மயில்வாகனனுர் வளர்ந்து பள்ளிப்பருவத்தை யடைந்தார். ஆகவே தந்தையார் திரு. நல்லரத்தினம் அவர்களிடம் கூட்டிச் சென்று வித்தியாரம்பம் செய்து வைத்தார். அத்துடன் திரு. குஞ்சித்தம்பி ஆசிரியர் அவர்களிடமும் கல்வி கற்கச் செய்தார்.

மயில்வாகனனுர் திரு. குஞ்சித்தம்பி ஆசிரியரிடம் கல்விகற்றதுடன் நிற்காது, தந்தையாரிடமும் திரு. வசந்தராசபிள்ளை அவர்களிடமும் பாடங் கேட்டுப் படித்து வந்தார்.

காரைத்தீவுச் சைவப் பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியராகவும், விநாயகர் கோயில் அர்ச்சகராகவும் பணியாற்றிவந்த வைத்தியலிங்க தேசிகர் அவர்களிடம் நன்னால், சூடாமணி நிகண்டு முதலியவைகளையும் வட மொழியையும் இனிது கற்றார்.

மயில்வாகனனுர் பத்துவயது வரையும் தமிழ்ப்பாட சாலையில் தமிழ் கற்றதுடன், வீட்டிலே ஆங்கிலமொழி

யையும் கற்றுவரலானார். பிறகு தங்கதயார் மயில் வாகன னுரைக் கல்முனை மெதோடிஸ்த மிஷன் பாடசாலை யில் ஆங்கிலம் கற்கும்பொருட்டு 1903-ஆம் ஆண்டிற் சேர்த்தார்.

மயில்வாகன னான்காண்டுகள் வரை கல்முனையில் கல்வி கற்றார். மேற்கொண்டு தொடர்ந்து கல்விகற்க அங்கு வகுப்புகள் இல்லாமையினால் மட்டக் களப்பிலுள்ள அர்ச் மிக்கேல் கல்லூரியில் சேர்ந்து கற்கலானார்.

மயில்வாகன னானின் கல்வித்திறமையைக் கண்ணுற்ற ஆசிரியர்கள், அவரை மிகவும் பாராட்டினார்கள். ஆதலினால் அவர் ஆசிரியர்களது தனி அன்புக்கு உரிய வரானார். அதன் பெறு பேருக ஓய்வான வேளைகளில் ஆசிரியர்களிடம் சென்று தெரியாதவற்றைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வார்.

மயில்வாகன னார் தமது பதினாறுவது வயதில் ‘கேம் பிரிட்ச்’ பல்கலைக் கழகத்தினரால் நடத்தப்பட்ட தேர்விலே முதன்மையாகத் தேறினார். ஆதலினால் படித்த கல்லூரியிலேயே ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார்.

இரண்டு வருடங்களாக ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டுவந்த காலையிற்றுஞ், மயில்வாகன னானின் நிறையன்பினுக்கு உரியவரான தாயார் இறைவன் அடியினை அடைந்தார்.

ஆகவே மயில்வாகன னார் 1911-ஆம் ஆண்டு ஆசிரியர் பதவியினைத் துறந்து அன்னையாரின் இறுதிக் கடன்களைக் கழிக்கக் காரைத் தீவினுக்கு வந்தார். பிறகு கல்முனைக் கத்தோலிக்க மிஷன் பாடசாலையில் சேர்ந்து ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டு வந்த மயில் வாகன னார், பயிற்சி பெற்ற ஓர் ஆசிரியராக வர விரும்பினார். ஆகவே, ஆங்கில ஆசிரியர் கலாசாலை உட்புகு

தேர்வினுக்காகப் படித்து வெற்றியும் பெற்றூர். அதன் பயனாக இரண்டாண்டுகள் ஆசிரியர் பயிற்சி பெறும் பொருட்டுக் கொழும்பு மாநகரம் வந்தடைந்தார்.

மயில்வாகனஞர், பயிற்சிக் கல்லூரியில் பயின்றதுடன் நிற்காது கொழும்பில் வாழ்ந்து வந்த தமிழ் அறிஞர்களிடம் தமிழும் கற்றுவரலானார். அந்த வகையிலே, பண்டிதா கந்தையா, வித்துவான் சி. தாமோதரம் பிள்ளை, வித்துவான் கைலாயபிள்ளை ஆகியவர்களிடம் சங்க இலக்கியங்களை முறையாகப் பயின்றார்.

1912-ஆம் ஆண்டு ஆசிரியர் பயிற்சியினை முடித்துக்கொண்டு வெளியேறிய மயில்வாகனஞரை, அர்சு மிக்கேல் கல்லூரி அதிபர் ஆசிரியராக அமர்த்தினார்.

இரண்டு ஆண்டுகள் அர்சு மிக்கேல் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய மயில்வாகனஞர் 1915-ஆம் ஆண்டு பொறியியற் கல்லூரியில் சேர்ந்து மேற்கல்வி கற்கலானார்.

மயில்வாகனஞர் பொறியியல் கல்வியில் முதன்மையாகத் தேறி ‘டிப்ளோமா’ என்னும் பட்டத்தையும் பெற்றூர். அத்துடன் 1916-ஆம் ஆண்டு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் நடத்திய பண்டிதார் தேர்விலும் தேறினார். ஈழநாட்டிலே முதன் முதலாகப் பண்டிதார் தேர்வில் தேறிய பெருமை மயில்வாகனஞரையே சாரும்.

பண்டிதார் மயில்வாகனஞர் 1916-ஆம் ஆண்டு அரசினர் பொறியியல் கல்லூரியில் உதவி இரசாயன ஆசிரியராகப் பதவி ஏற்றார்.

தமக்கென வாழாது பிறருக்காகவே உழைக்கும் பரந்த மனப்பான்மை கொண்ட மயில்வாகனஞர் சிறந்த போதனை முறைகளைக் கையாண்டு ஆய்வுக் கூடத்தில் பரிசோதனைகள் நடத்திப் போதித்தமையால் மாணவர்களது நல்லபிமானத்தைப் பெற்றார். ஆதலினால் மயில்வாகனஞரது புகழ் ஈழ நாடெங்கும் பரவலாயிற்று.

அதன் பயனாக 1917-ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்து அர்ச் சம்பத் கிர்சியார் கல்லூரியின் தலைவர் வேண்டிக் கொண்டமைக்கு இணங்க அக்கல்லூரியின் விஞ்ஞான பீடத்தை அழிகு செய்தார்.

இக்காலையிற்குண் பூர்ணாமகிருஷ்ண மடாலயத்தைச் சேர்ந்த சர்வாநந்தர் இலங்கைக்கு வந்தார். அன்னாருடன் கலந்து உரையாடும் வாய்ப்பு மயில்வாகனஞ்சுக்குக் கிடைத்தது. அதன் பயனாகத் துறவறத்தைப் பற்றி எண்ணலானார். தம் எண்ணத்தினை நிறைவு செய்வதற் காகத் தம்மையே ஆயத்தம் செய்யலானார்.

கல்லூரியில் மாணவர்களுக்குப் புதுப் புதுப் பாடங்களைப் போதிப்பதுடன் புதிய புதிய நூல்களையும் தாம் கற்கலானார்.

இரண்டு ஆண்டுகளாக மாணவர்களை வளர்த்த துடன் தம்மையும் புதிய தேர்வினுள் புகுத்துவதற்குத் தயார் செய்துகொண்டார். பிறர் துணையின்றித் தாமாகவே படித்து இலண்டன் பல்கலைக் கழகம் நடத்திய பி. எஸ். ஸி. (B.Sc.) தேர்வில் தேறினார்.

மயில்வாகனாரின் இருமொழிப் புலமையை அறிந்த மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் நிர்வாகத்தினர் இந்துக் கல்லூரியின் தலைமை ஆசிரியர் பதவியினை ஏற்கும்படி வேண்டினார்கள். அதற்கிணையந்த மயில்வாகனர் 1920-ஆம் ஆண்டு இந்துக் கல்லூரியின் தலைமைப் பதவி யினைக் கையேற்றார்.

இந்துக் கல்லூரியில் மயில்வாகனார் ஆய்வுக் கூடம் ஓன்றினை நிறுவி விஞ்ஞானக் கல்வியினைப் போதித்தார்.

இலங்கையில் தமிழ் மொழியை வளர்க்கவோ, தமிழ் மொழியைப் போற்றிப் புகழவோ சிறந்த சாதனங்கள் இல்லாமையைக் கண்ட மயில்வாகனார் மொழியை வளர்க்கும்பொருட்டு ஒரு கழகம் நிறுவ முயன்றார். பல

அறிஞர்களின் துணைகொண்டு தமது தனி முயற்சியின் பயனாக, ‘யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்’தைக் கட்டி எழுப்பினார்.

மயில்வாகனானார் ஆரிய திராவிட பாஷாபி விருத்திச் சங்க வாயிலாக, பிரவேச பண்டிதார், பால பண்டிதார், பண்டிதார் என்ற முத்தரங் கொண்ட மூன்று தேர்வுகளை ஏற்படுத்தினார், மேற்படி தேர்வுகள் இனிது நடைபெறுவ தற்காக மயில்வாகனானார் தேர்வு முதல்வராகவும், முதன்மையான உறுப்பினராகவும் விளங்கினார். அன்று மயில்வாகனானார் தொடங்கிவைத்த சங்கம் இன்றுவரை எத்தனையோ பண்டிதமணிகளை ஈழநாட்டினுக்கு அளித்து விட்டது. இனியும் அளித்துக்கொண்டே வரும்.

உலக வரலாற்றிலேயே 1914-ஆம் ஆண்டு பயங்கரமான ஓர் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. அதுதான் முதலாவது உலகப் பெரும்போர். பணி செய்வதையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட மயில்வாகனானார் போர்வீரராகி நாட்டினுக்கு இரத்ததானாக செய்ய முன்வந்தார்.

மயில்வாகனானார் முன்வந்த காலையிலே, உலகத் தையே அதிரச் செய்த பெரும்போர் ஓர் முடிவினுக்கு வந்தது. ஆதலினால் மயில்வாகனானின் போர்ப்பணி தேவையற்றதாக முடிந்தது.

நாட்டினுக்குச் சேவை செய்ய வாய்ப்புக் கிடைக்கா விட்டாலும், நாட்டு மக்களுக்காகவும், தமிழ் மொழிக் காகவும் பணி செய்ய மயில்வாகனானார் விரும்பினார். ஆகவே 1922-ஆம் ஆண்டு துறவியராகித் தூய்மையான வாழ்வைக் கடைப்பிடித்துப் பணி செய்யும் பொருட்டுச் சென்னை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடாலயத்தினுக்குச் சென்றார்.

மயில்வாகனானார் மடாலயத்திற் சேர்ந்து துறவியரா வதற்குரிய நியமங்களைக் கைக்கொள்ளலானார். அவருக்கு

மடாலயத்தார் பிரபோத சைதன்யர் என்னும் பிரமசரியப் பெயரை வழங்கினார்.

இக்காலையில் மடாலய வாயிலாக வெளிவரும் திங்கள் இதழ்களான ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயம் என்னும் தமிழ்ச் சஞ்சிகைக்கும், வேதாந்த கேசரி என்னும் ஆங்கில சஞ்சிகைக்கும் ஆசிரியராகப் பணிபுரியலானார்.

1924-ஆம் ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் பூரண முழு மதியன்று சுவாமி சிவாநந்தா அவர்கள் பிரபோத சைதன்யருக்கு ஞான உபதேசம் செய்து துறவறப் பெயரான சுவாமி விபுலாநந்தா என்பதை வழங்கினார்.

சுவாமி விபுலாநந்தாவாக அடிகளார் வெளியுலகை நோக்கியபோது திருப்பாதிரிப்புவியூரின் ஞானியார் மடாலயத்தார் ஆண்டு நிறைவு விழாவின் தலைமையினைத் தாங்கும்படி வேண்டினார்கள். அடிகளாரும் அதற்கியெந்து மகாநாட்டினுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்தார்.

அடிகளார் துறவியாகத் தம்மை ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்த காலையிற்றுன் பல நூல்களையெல்லாம் நன்றாகக் கற்கத் தருணம் கிடைத்தது.

சித்தாந்த நூல்களுடன், காவியங்களையும் படித்தார். ஆங்கிலக் கவிதைகளையும் படித்து இன்புற்றார். இங்நுகர்ச்சியினைத் தாமே வைத்துக்கொள்ளாமல் தமிழக அன்பர்களுக்கும் வழங்க முன்வந்தார். அதன் பயனாகத் தான் ‘ஆங்கில வாணி’, ‘பூஞ்சோலைக்காவலன்’ என்னும் இலக்கிய இன்ப ஓவியங்கள் வெளிவந்தன.

ஆங்கிலப் பெரும்புலவரான செகப்பிரியரின் நாடகங்களை அடிகளார் விரும்பிப் படித்தார். அத்தகைய ஓர் சூழ்நிலையைத் தமிழ் மொழியிலும் ஏற்படுத்துவதற்கு எண்ணாங் கொண்டார். 1924-ஆம் ஆண்டு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆண்டு நிறைவு விழாவிற் கலந்துகொள்ள

வும், நாடகத் தமிழ் என்னும் பொருள் பற்றிச் சொற் பொழிவாற்றவும் அடிகளார்க்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் செயலாளரான திரு. டி. சி. கீனிவாச ஐயங்கார் அவர்கள் அடிகளாரின் விரி வுரையினை ஓர் சிறந்த நூலாக்கித் தரும்படி கோரினார். அதற்கியெந்த அடிகளார் செகப்பிரியின் நாடகங்களையும் தனஞ்சயரின் தசரூபத்தையும் மூலக் கருவாகக் கொண்டு, சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள நாடக நூன் முடிவுகளை ஒரளவுக்கு விளக்கிக் காட்டுவதற்கு ஏற்றதாக மதங்க சூளாமணி என்னும் நூலினை எழுதினார்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கச் செயலாளர் கேட்டுக் கொண்டமைக்கு இணங்கக் கிடைத்த மதங்க சூளாமணி யினைச் செந்தமிழ் இதழில் வெளியிட்ட பின்னர் நூலாக வும் தொகுத்துப் பிரசுரித்தார்.

பண்டிதர் மயில்வாகனஞராகத் தமிழகம் சென்றவர் 1925-ஆம் ஆண்டு சுவாமி விபுலாநந்தராக ஈழம் திரும் பினார். ஆதவினால் ஈழத்து மக்கள் எத்தனையோ இடங்களில் வரவேற்பு வழங்கிப் பெருமைப் படுத்தினார்கள். இந்த நாட்களில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற மகாநாட்டினுக்கு அடிகளார் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்தார்.

�ழநாடு மீண்ட அடிகளாருக்கு ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடாலயத்தார் கிழக்கு இலங்கையிலுள்ள தம் பாடசாலை களைப் பராமரிக்கும் முகாமையாளர் பதவியினைக் கொடுத்தார்கள். அடிகளார் முகாமையாளர் பதவியினைக் கையேற்றுப் பல பாடசாலைகளை நிறுவியதுடன், சைவநெறி தழைத்தோங்கவும் வழி செய்தார்.

அடிகளார் தமது பிறப்பிடமான காரைத் தீவில் பெண் களுக்கென ஒரு பாடசாலையை நிறுவி, ‘சாரதா வித்தியாலயம்’ எனப் பெயர் கொடுத்தார். மட்டக்களப்பினுக்கு அணித்தாயுள்ள கல்லடி உப்போடை என்னும் ஊரில் ஓர் ஆங்கிலக் கல்லூரியினை நிறுவிச் சிவாந்த வித்தியாலயம்

எனப் பெயர் கொடுத்தார். தம் குருநாதரை என்றென் ரும் நினைவுத் திரையில் வைத்திருக்கும் பொருட்டே அன்னவரது பெயரினை வித்தியாலயத்தினுக்கு வழங்கினார். சிவாந்த வித்தியாலயத்தைச் சிறந்த முறையில் வளர்க்கும்பொருட்டுத் தலைமை ஆசிரியர் பதவியினையும் தாமே மேற்கொண்டார்.

அடிகளார் திரிகோணமலையில் திகழ்ந்த சைவப் பாடசாலையைப் பெருகச் செய்ததுடன், கல்லூரியாகவும் மாற்றி அமைத்தார். திரிகோணமலை இந்துக் கல்லூரியினை வளர்க்கும்பொருட்டு அதிபர் பதவியினையும் தாமே கைக்கொண்டார்.

1925-ஆம் ஆண்டு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் மகா மகோபாத்தியாய சாமினாதையர் அவர்களுக்குப் பொற்கிழி அளிக்கும் பொருட்டு ஓர் விழாவினை நடத்தி னார். இவ்விழாவில் ஈழநாட்டு வித்துவான்களின் பிரதி நிதியாக அடிகளார் கலந்துகொண்டு உரை நிகழ்த்தினார்.

1926-ஆம் ஆண்டு வேலூரிலே நடைபெற்ற ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடாலய மகாநாட்டில் இலங்கைப் பிரதிநிதியாக அடிகளார் கலந்துகொண்டு சொற்பொழி வாற்றினார்.

இலங்கை அரசாங்கம் கிழக்கு இலங்கையின் கல்வி நிலையினை ஆராய்ந்து அறிக்கை தயாரிக்கும்படி ஓர் குழுவினை நிறுவினார். இக்குழுவின் தலைமைப் பதவி அடிகளாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

1927-ஆம் ஆண்டு சிதம்பரத்திலே ஒரு பல்கலைக் கழகம் நிறுவும்பொருட்டு இராமநாதபுரத்து அரசர் தலைமையில் ஓர் விசாரணைக் குழு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இக்குழுவின் முன்னர்ப் பல்கலைக்கழகம் அவசியம் நிறுவப் படவேண்டுமென்று சான்று பகரும்படி அடிகளாரைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தார் வேண்டினார். அதற்

கியைந்த அடிகளார், 'சிதம்பரத்திலே ஓர் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட வேண்டும்' என்று விசாரணைக் குழுவில் முதன் முதலாகச் சான்று பகன்றனர்.

1927-ஆம் ஆண்டு அடிகளார் கண்டிச் சைவ மகா சபையின் ஆண்டு விழாவினுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்தார். இக்காலையில் மகாத்மா காந்தியடிகள் இலங்கைக்கு எழுந்தருள, மாணவர் மகாநாட்டுத் தலைவர் என்ற வகையில் அடிகளார் மகாத்மா காந்தியை வரவேற்றிருார்.

சிதம்பரத்திலே பல்கலைக்கழகம் அவசியமாக வேண்டுமென்று விசாரணைக் குழு சிபார்சு செய்தமையினால், உடனடியாகப் பல்கலைக் கழகமும் நிறுவப்பட்டது. பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவியினை ஏற்கும்பொருட்டு அடிகளாரர், அண்ணைமலை செட்டியார் வேண்டினார். ஆகவே அடிகளாரும் பேராசிரியர் பதவியினை ஏற்றுக்கொண்டார்.

பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிய அடிகளார் ஒய்வான வேளைகளில் பழந்தமிழர்கள் கையாண்ட யாழ்களைப்பற்றி ஆராயலானார். மறைந்தொழிந்த யாழ் களைத் திரும்பவும் மீட்டுக்கொடுக்க வேண்டுமென்று உறுதி பூண்டார். இப்பணியினைப் பூரணமாக்க உத்தியோகம் இடையூருக் கிரந்தது. ஆகவே அடிகளார் யாழ் ஆராய்ச்சியில் இறங்குவதற்காக 1933-ஆம் ஆண்டு பேராசிரியர் பதவியினைத் துறந்தார்.

அடிகளார் முதற்மிழில் திறமையடைந்து ஆங்கில மொழியில் பட்டம்பெற்று, வடமொழியில் பாண்டித்திய மடைந்ததுடன் சில்லாது, இலத்தீன், யவனம், வங்கம், சிங்களம், பாலி, அரபு ஆகிய மொழிகளிலும் திறமை பெற்றிருந்தார். ஆதலினால் மொழிபெயர்த்தல் என்பது அடிகளாருக்கு ஒரு பொழுதுபோக்காகவே இருந்தது.

ஆங்கிலவாணி, பூஞ்சோலைக் காவலன் என்னும் கட்டுரைகள் அடிகளாரின் திறமைக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுகள் ஆகும்.

பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார்க்கு அளித்த மணி மலரை அணிசெய்யும் பொருட்டு எழுதிய ஆங்கில வாணி என்னும் கட்டுரை அடிகளாரின் ஆங்கிலப் புலமைக்கும், தமிழ்ப் புலமைக்கும் பெருமையான மேற் கோளாகும்.

விவேகானந்த ஞானதீபம், கார்மயோகம், ஞான யோகம், நம்மவர் நாட்டு ஞானவாழ்க்கை, விவேகானந்த சம்பாஷணைகள் ஆகிய நூல்களைச் சென்னை ஸ்ரீராம கிருஷ்ண மடாலய வாயிலாக அடிகளார் மொழிபெயர்த் துள்ளார்.

1933-ஆம் ஆண்டு அடிகளார் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வேண்டுகோளினுக்கு இனங்கிக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்து ஆண்டு விழாவினுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்தார்.

1935-ஆம் ஆண்டு அடிகளார் சைவசித்தாந்த மகா சமாசத்தாரின் வேண்டுகோளுக்கு இனங்கி திரு வண்ணமலையில் நடைபெற்ற மகாசமாசத்தின் மகா நாட்டினுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்தார்.

1936-ஆம் ஆண்டு சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் நடைபெற்ற கலைச்சொல்லாக்க மகாநாட்டினுக்கு அடிகளார் தலைமை தாங்கியதுடன், கலைச்சொற்களை ஆக்குவதிலும் ஈடுபட்டார்.

1937-ஆம் ஆண்டு அடிகளார் கைலாயம் வரை சென்றதுடன் தீபெத் நாட்டினுக்கும் விஜயம் செய்தார்.

1939-ஆம் ஆண்டு அடிகளார் கல்முனையில் நடைபெற்ற ஆசிரியர் விடுமுறைக் கழகத்தினுக்குத் தலைமை தாங்கியதுடன், இலக்கியச் சார்பான நீண்டதோர் அறிவுரையும் நிகழ்த்தினார்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த் தேர்வாளராக அடிகளார் திகழ்ந்ததுடன் பற்பல இடங்களுக்கும் சென்று சமயத் தொண்டுகளும் செய்து வந்தார்.

இக்காலையில் இமயமலைச் சாரவிலுள்ள மாயாவதி ஆச்சிரமத்திலிருந்து வெளிவந்த ‘பிரபுத்த பாரதா’ என்னும் ஆங்கிலத் திங்கள் இதழினுக்கு ஆசிரியராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதனால் 1939-ஆம் ஆண்டு இமாலயத்தினுக்குச் சென்றார்.

இமாலயத்தில் அடிகளார் வாழ்ந்த காலையிற்றுன் யாழ் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியில் பூரணமாக ஈடுபட்டார். இவ்வராய்ச்சியின் பயனாக அடிகளார் பல்வேறு இடங்களுக்கும் செல்லவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. ஆகவே அவர் இதழ் ஆசிரியர் பணியினைத் துறந்து தமிழகம் மீண்டார். தமிழகத்தின் பல இடங்களுக்கும் அடிகளார் சென்று யாழ் சம்பந்தமான தகவல்களைச் சேகரித்தார்.

அடிகளார் தமிழகம் மீண்டதைக் கண்ட ஈழத்து அன்பர்கள், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவியினை ஏற்கும்படி வேண்டினார்கள். பிறந்தாட்டின் நலத்தின் பொருட்டு அடிகளார் பேராசிரியர் பதவியினை மேற்கொண்டார்.

பேராசிரியர் பதவியிடன் கல்விப் பகுதிப் பாடநூற் சபை, தேர்வுச் சபை, கல்வி ஆராய்ச்சி சபை ஆகியவற்றின் பெருமைக்குரிய உறுப்பினராகவும் திகழ்ந்தார்.

இலங்கை அரசாங்கம் இலங்கைப் பாடசாலைகளுக்கான ஓர் திட்டத்தை வகுத்தபோது, அடிகளார் சங்கீத பாடத்தினுக்கான திட்டத்தை ஒவ்வொரு வகுப்பினுக்கும் வடித்துக் கொடுத்தார்.

பாடசாலைகளில் சைவ சமயமும் படிப்பிக்கப்பட வேண்டுமென்ற நியதி ஏற்பட்டபோது சமயத்தினுக்கான ஓர் பாடத்திட்டத்தையும் அடிகளார் வகுத்துக் கொடுத்

தார். இலங்கை ஆட்சியாளரின் தேர்வுகளில் அடிகளார் ஓர் தேர்வாளராக இருந்து பணியாற்றினார்.

அடிகளார் பத்தாண்டுகளாக ஆராய்ந்து கண்டுணர்ந்த இசை நூலான யாழ்நூலினைக் கரங்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்து ஆதாவில் திருக்கொள்ளம்பூதூர்த் திருக்கோயிலில் சர்வசித்து ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் 20-ஆம், 21ஆம் நாள் (20-21-6-47) அரங்கேற்றினார்.

முதலாம் நாள் விழாவில் திருக்கோயில் வரிசைகளுடன் இயற்றமிழ்ப் புலவர்கள், அறிஞர்கள் சூழ்ந்துவர அடிகளாரைத் தெற்குக் கோபுர வாயிலாகத் திருக்கோயி லுக்கு அழைத்து வந்தார்கள். அழைப்பு ஊர்வலத்தில், மறைந்தொழிந்த யாழ்களை அடிகளாரின் கணக்குப்படி தயாரித்த மூளியாழ். சுருதி வீஜை, பாரிசாத வீஜை, சதுர்த்தண்டி வீஜைகளைத் தாங்கிச் சிலர் சென்றார்கள்.

நாச்சியார் முன்னிலையில் அடிகளார் இயற்றிய நாச்சியார் நான்மணிமாலை வித்துவான் ஒளவை துரை சாமிப் பிள்ளை அவர்களாற் படிக்கப்பட்டு நிறைவேறியது. பின்னர் எல்லோரும் அரங்கேற்று மண்டபத்தினுக்குச் சென்றார்கள்.

தேவார இன்னிசைப் பண்களோடு தொடங்கிய அரங்கேற்று விழாவில் கோனூர்ச் சமீந்தாரும் திருக்கொள்ளம் பூதூர்த் திருப்பணிச் செல்வரும், கரங்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் புலவருமான திருவாளர் பெ. ராம. ராமசித, சிதம்பரம் செட்டியார் அவர்கள் அஜைவரையும் வரவேற்ற வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். பின்னர் அடிகளார் யாழ்நூலினுக்கு விளக்கம் கொடுத்தார். அடுத்துக் கரங்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்து அமைச்சரான திரு. கந்தசாமி அவர்கள் அடிகளார் ஆராய்ந்துளித்த யாழ்களின் சிறப்புகளைப் பற்றிப் பேசினார். பின்னர் திரு. தி. சு. அவிநாசி விங்கம் செட்டியார், திரு. ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை ஆகிய வர்கள் அடிகளாரைப் பாராட்டி விரிவுரைகள் நிகழ்த்தி னார்கள்.

சங்கீத பூஷணம் திரு. க. பொ. சிவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள் அடிகளார் கண்டுணர்ந்த யாழ்களை மீட்டி இன்னிசை பொழிய, முதலாம் நாள் விழா நிறை வெய்தியது.

இரண்டாம் நாள் விழாவில் நாவலர் சோமசுந்தரப் பாரதியார், குமரன் ஆசிரியர் சொ. முருகப்பா, தமிழ்ப் பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, சென்னைப் பல்கலைக்கழக இசைப்பேராசிரியர் சாம்பலூர்த்தி ஜயர் ஆகியவர்கள் விரிவுரை நிகழ்த்தினார்கள். பின்னர் அடிகளார் யாழ்பற்றிய பல உண்மைகளை எடுத்துக் கூறினார். அடுத்து வீஜை வித்தகர் சிவானந்தம் பிள்ளை அவாகள் யாழ் நூலிற் கண்ட கணக்குப்படி அமைத்த சுருதி வீஜையில் ஏழ்பெரும்பாலைகளைக் கிரகசுவரம் மாற்றி இசைத்து அவையினேரை ஆனந்தப்படுத்தினார்.

இறுதியாக வித்துவான் வெள்ளைவாரணனார் யாழ் நூலின் பெருமைபற்றிப் பேச, யாழ் நூல் அரங்கேற்றப் பட்டது. கரங்கைத்த தமிழ்ச் சங்கத்து அமைச்சர் திரு. கந்தசாமி அவர்கள் நன்றியுரை கூற, யாழ் நூல் அரங்கேற்றுவிழா இனிது முடிவுற்றது.

யாழ் நூல் அரங்கேற்று விழாவில் கலந்துகொள்ளப் புறப்படும் முன்னரே, அடிகளாரின் உடல் சோர்வுற்றிருந்தது. அதனைப் பொருட்படுத்தாது பயணம் செய்து மீண்ட அடிகளாரை நோய் பற்றிக்கொண்டது. ஆகவே அவர் கொழும்பு மருத்துவ விடுதியொன்றில் சிகிச்சை பெறலானார்.

அடிகளாரைப் பரிசோதித்த வைத்தியர் பூரண ஓய்வும் அமைதியான சூழ்நிலையும் வேண்டுமெனக் கூறினார். ஆகவே ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடாலயத்தார் வைத்தியர் கூறிய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியும் பயன் தராமல் 1947-ஆம் ஆண்டு ஆடித் திங்கள் 19-ஆம் நாள் (19-7-1947) சனிக்கிழமை இரவு அடிகளார் இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்தார். அறிஞர்கள் அழுது புலம்பி

னூர்கள். தமிழ்த்தாய் கண்ணீர் வடித்தாள். தமிழகம் ஒப்பற்ற முத்தமிழ் முனிவரை இழந்தது.

அடிகளாரின் ஊன் உடம்பு வெள்ளவத்தை ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண மடாலயத்தில் அன்பர்களின் இறுதி வணக்கத் தினுக்காக வைக்கப்பட்டது. மறுநாள் ஊன் உடல் பிறங்க பொன்னோன மட்டக்களப்பினுக்குப் புகைவண்டி வழியாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

திங்கட்கிழமை காலைப் பொழுது மட்டக்களப்புப் புகைவண்டி நிலையம் மக்கள் சூட்டமாகவே காட்சி அளித்தது. கிழக்கு இலங்கையின் தவப் புதல்வரைக் காண, அவரது உயிரற்ற உடலைக் கண்டு தொழு வந்த மக்கள் சூட்டம் எண்ணிலடங்கா திருந்தது.

அடிகளாரின் ஊனுடம்பு வைக்கப்பட்ட பேழையைப் புகைவண்டி நிலையத்திலிருந்து சிவாநந்த வித்தியாலயத்துக்கு ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்றார்கள்.

சிவாநந்த வித்தியாலயத்தில் மக்களின் இறுதி வணக்கத் தினுக்கு அடிகளாரின் ஊனுடம்பு வைக்கப் பட்டு, மீண்டும் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

இறுதியாகச் சிவாநந்த வித்தியாலயத்தின் மரத்தின் கீழ் அமைக்கப்பட்ட கல்லறையிலே அடிகளாரின் திருவுடல் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

அடிகளாரது திருவுடல் அடக்கம் செய்யப்பட்ட கல்லறையின் மேலே சமாதி யொன்று எழுப்பப்பட்டது. அதிலே அடிகளார் யாத்த,

“வெள்ளைநிற மல்லிகையோ, வேறெந்த மாமல்ரோ வள்ளல் அடியினைக்கு வாய்த்த மலர்எதுவோ? வெள்ளைநிறப் பூவுமல்ல; வேறெந்த மலருமல்ல; உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது.”

என்னும் கவிதை பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

விபுலாநந்த அடிகளாருக்கு வணக்கம் செலுத்தச் செல்பவர்கள் அவரது சமாதியிலே எழுதப்பட்ட டிருக்கும் கவிதையினைப் படித்துக் கண்ணோர் சிந்துவே சிந்துவார்கள்.

விபுலாநந்த அடிகளார் மறைந்துவிட்டார். அவரது ஊன் உடம்பு அழிந்துவிட்டது. ஆனால் அடிகளாரது புகழ் உடம்பு தமிழ் உள்ளவரையும் நின்று நிலவேவே நிலவும்.

விபுலாநந்த இலக்கியம் மலர்ந்துவிட்டது. விபுலாநந்த அடிகளாரது பெயரும் சிரஞ்சீவி யாகியே விட்டது.

“இசையிடை நுனுகி யாய்ந்து இசைபெறு யாழ்நூல் யாத்து
இசைத்தமி மூசா னகி இங்கலைக் கழகந் தன்னில்
இசைவளர் விபுலா நந்தர் இம்பரி னீங்க வானின்
இசைபொழி அமர ராகி என்றென்றும் வாழ்கின் ரூரே!

என்று அடிகளாரை நாமும் தினமும் வாழ்த்துவோமாக.

1. பூஞ்சோலை காவலன்

கவிசிரேட்டராகிய ரவீந்திரநாத தாகுர் இயற்றிய பனுவற்றெருகுதிகள் பலவுள். அவற்றினுள் ஒன்றுகிய பூஞ்சோலை காவலன் என்னும் நூலானது அன்பும் அறஞும் பொருளாக இன்பந்தரு நீர்மையவாகிய எண்பத்தைந்து செய்யுட்களானியன்று கேட்டார்ப்பினிக்குந்தகைமைய தாய் நிலவுகின்றது. அதனுட் பொதிந்து கிடக்கும் அழகுகள் மிகப்பல. அவற்றுள் ஒரு சிலவற்றையரப் பதற்கெழுந்தது இவ்வியாஸம். கவிசிரேட்டர் உலகப் பிரசித்திபெற்றவர். இவரியற்றிய கீதாஞ்சலி என்னும் நூலில் ஈடுபட்ட மேலெநாட்டார் இவர்க்குப் பெரும் பரிசிலுதவியதுமன்றி இவர்தஞ்சு செய்யுட்களைத் தம் மொழிப்பாற்படுத்து அவற்றினுட்டதும்பியகவினய நறவினை யுண்டு அகங் களிக்காவாராயினார். இக்கீதாஞ்சலி நூலிற் சில செய்யுட்கள் ஏற்கனவே வெளிவந்த செந்தமிழ்ப் பிரசரம் ஒன்றில் எமது நண்பர் திருவாளர் R. R குண் ரத்தினம் அவர்களால் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப் பட்டன.

யாமெடுத்துக்கொண்ட பூஞ்சோலை காவலன் என்னும் இந்நூலின் சுவையானது கீதாஞ்சலி, வளரிளம் பிறை யென்னும் எனைய நூலின் சுவைநயத்தினும் வேறுபாடுடையது. உள்ளத்தமைந்த கள்ளக் காதலை யுருக்கமொடைரக்கும் சிறப்பினவாகிய செய்யுட்கள் பல இந்நூலில் விரவிக்கிடக்கின்றன. வாணன்கோவையுட் பொய்யா மொழியாருரைத்த இரவுக்குறி யிடையீட்டினும் நுட்ப மாகிய பொருளினதாகிய ஒரு செய்யுளை இங்கே மொழி பெயர்த்துக்காட்டுவாம். ஆங்கிலம், தமிழ் என்னும் இரண்டு கண்ணுழையிற் பிரதிவிம்பித்த சாயலினதாகிய என் கவி முதனூற் கவியங்களை முழுதுமுனர்த்தாதென்ப

தொருதலை. கவிசிரேட்டராகிய தாகூர் தம் பனுவல்களைக் கற்றுவல்ல பண்டிதரும் ஏனையோரும் படித்து இன்புற வேண்டுமென்று எழுதினமையால் அவர் கருத்தொடு மாறுகொள்ளுதல் தகுதியன்றென இம்மொழிபெயர்ப்பும் யாப்பினும் சொல்லினும் மிகவும் எளிதாகிய நடையைப் பயின்று வருவது அறிஞரால் நோக்கற்பாலது.

தன் காற்சிலம்பும், தன் ணெஞ்சமும், தன் மார்பி வணிந்த சுடர்விடுமணியுங் தனக்கு இடையீடாக விளைந்தனவென்று நாணியுரைக்கும் ஒரு தலைவியின் வாய் மொழியாக அமைந்த இச்செய்யனைத் தாழிசைக்கொச்ச கத்தில் மொழிபெயர்த்துத் தருகின்றும். கவிக்குரிய துள்ளலிசையோடு படிப்பிற் பொருளுக்கும் யாப்புக்குமுள்ள சம்பந்தம் விளக்கமாகப் புலப்படும்.

பூஞ்சோலைகாவலன் சு-ஆம் செய்யுள்.

ஈ

க. மாலைப் பொழுதினினேன்
மணமனைக்குப் போம்போது
சீலமுள்ள பறவையொலி
செய்யாது சூடடையும்

உ. காற்றுமசை யாதுநிற்குங்
கடிதுசெலுந் தெருமருங்கிற
ரேற்றுநல்ல வீதிகளிற்
ரேன்றுதோ ரொலிக்குறிப்பும்

ங. என்காலிற் பொற்சிலம்பே
யெனக்குருகன் விளைப்பனவாய்
மென்மேலு மொலித் துநிற்கும்
வெட்கமெனக் குண்டாக.

ச. மாடத்தின் மிசையிருந்து
மணமகனைர் வருங்குறிகேட்
மடுபட நினைக்குங்கா
விலைதானு மசையாது

ஞ. நீரருவி தளம்பாது
நித்திரையிற் சிறிதயர்ந்த
போர்வீரன் முழந்தாளிற்
பொருத்திவைத்த வாளெனவே

கூ. என்னெஞ்சே படபடப்பா
யேங்கித் துடித்துவிடும்
அன்னதனை யமர்த்திவைக்க
வரியவழி யறியேனே

எ. அண்ணலென்பால் வந்திருக்கு
மமயத்தி ஹுடல்ததும்பக்
கண்ணிமைகள் சோர்ந்துவிடுங்
கன்ததவிருள் முடிவிடும்

ஏ. தீபத்தைக் காற்றவிக்குந்
திரைபோட்டு மறைத்ததுபோல்
மேகத்தான் மறைந்துவிடும்
விண்ணிலுள்ள மீன்களெல்லாம்

கூ. தொன்றுமென்றன் மார்பிலணி
சுடர்மணியொன் றிருளகற்றிக்
கான்றவோளி வீசுமதைக்
காக்கவுமோர் வழியறியேன்.

இக்கவி மும்முன்று ஒருதொடராகிய மூன்று தொடர் களான் முடிந்திருப்பதையும், க-ச-எ தம்முள்ளே பொருட் பொடாடர்பினவாக விருத்தலையும் அங்ஙனமே உ-நு-அ, ந-கு-கூ ஒத்த பொருளானவாகவிருத்தலையும், மணமணைக்குப் போதல், மாடத்தின்மிசை வரவுகாத்திருத்தல், காதலன் வந்தனைதல், ஆகிய மூன்றுதொழிலு நிகழுங்கான் முறையே நடந்து செல்லுங் காலிலணிந்த பொற்சிலம்பும், வரவுகாத்திருந்த நெஞ்சமும், இன்புறத்தழுவிய மார்பிலணிந்த சுடர்விடுமணியும் இடையீடாயினவென வகுத்துக் கூறிய கவிய மாண்பும் பிறவும் நோக்கற்பாலன்.

இனி, புலவராவாரிவரென்பதும், அவர் உலகினர்க் குப் புரியும் உபகாரம் இத்தன்மையின தென்பதும் அவர் பல்லாண்டு கழியினும் இளமைகழியா மாண்பினரென்பதும், சாக்காடு மறுமையாதியவற்றை யாராய்ந்தறிவுறுத்தும் அறிஞரொரு சாராக, இளங்கும்போர் களவியன் முறையை யின்னிசைச் செய்யுளாற் பின்னமின்றியுரைக் குங் கவிஞரும் இன்றியமையாதாரென்பதும் பூஞ்சோலை

காவலன் இரண்டாஞ் செய்யுளாற் புலப்படுகின்றது.
அதனை ஆசிரியப் பாட்டில் மொழிபெயர்த்துத் தருகின்றும்.

புலவ,

மாலைப் பொழுதுஞ் சாலவந் திறுத்தது
நின்,

கருநிறக் குஞ்சி வெண்மை சான்றது
தனிமையினாய்ந்தனை சாலவு மினிவருங்

கதியினியல்பு கண்டனை யோவெனப்

புலவன்,

மாலைவந் திறுத்தது மெய்யே வேலைப்

பகலவன் மறைந்தனன் பகற்பொழுத தகன்ற
தாயினு மயலூர் மேயினர் சிலரென்

பால்வரு வாரெனக் காலோவி யரவம்

கேட்டிருக் கின்றனன் கோட்டமி னெஞ்சினர்
இளமை சான்ற விருவர் மனமலைவுற்

கீருமைப் படுங்கா லுரைசொல் நாணி

அவாநிறை கண்ணின ரெணப்பார்த் திரப்பின்

அவர்வா யுரையே யென்னுரை யாக

வவர்வயி னிறைந்த காதலை யுனர்த்தி

யின்னிசைச் செய்யுள் செய்பவ ஞனே

அச்செய லொரீஇ,

வாழ்க்கை யென்னும் வான்கரை யிருந்து

சாக்காடு மறுமைத் தகைமையா ராயின்

அவர்க்கங்

கின்னிசைச் செய்யுள் செய்பவர் யாரோ?

மாலை வெள்ளிய மறைந்தது சேய்மையின்

அடங்கிச் சென்னதிப் பாங்க ரிடங்கொள்

ஸமத் தெழுதீக் குறைந்தனை கின்றது

தேய்பிறை நிலவுசெல் பாழ்மனை முற்றத்து

நரிக்குலங் குழுமி யொலிக்குறி காட்டின

இவ்வழி,

மனைதுறந் தலைவோ ஞெருவன் வந்து

விழித்திருட் குறிப்புணர் விருப்பின ஞகச்

சென்னிதாழ்த் திருப்பி னவன்செவி யகத்து

வாழ்வின் மருமம் வழங்குவார் யாரோ

யானென்,

கதவ மடைத்துத் தனிமையினிருந்து

தளைநீங்கு தொழிலென் ஞளமேற் கொளினே.

(தலை—உயிரைப்பற்றிய உடற்கீருடர்பு முதலியன)

கருமயிர் வெண்ணிற மாயினு மாகுக
 இவ்லூர்,
 முதியோர்க் கெல்லா முதியோ னானே
 இளையோர்க் கெல்லா மிளைனு நானே
 இனியபுன் னகையின ரொருசில ரொருசிலர்
 மணிநிறக் கண்ணின மருட்குறிப் பின்ரே
 பகற்கண் ணீர ரொருசில ரொருசிலர்
 கானை விரவிற் கண்ணீர் சொரிபவர்
 இவர்க்கெலா மின்றி யமையா நின்றேன்
 யானே யாகலின் மயிர்வறிது வெளிறிலென்
 இனிவரு கதியின் நிலைமை யாய்தவிற்
 பொழுது போக்கேன் கருமயிர் வெளிறிலென்
 பலபரு வத்தினர் நிலையின னெனக்கே.

இனி, தலைமகன் வந்தவழி யெள்ளி யவன் பிரிந்து
 வழிக் கலங்கினு ளொருதலைவி. தன்னெஞ்சை முன்னிலைப்
 படுத்திக் கூறியதாகிய ஈசு-ஆம் செய்யுளைக் கலிவெண்
 பாட்டில் மொழிபெயர்த்துத் தருவாம்.

காதற் கணிகலமே கண்டிறந்து பாரிதுவ
 நீதியோ வென்றென்மு னின்றுனைப் போதிநீ
 யென்னக் கொடுஞ்சொல்லா லேசினேன்

[கேளான்போல்

முன்னின் றகலான் மூளரிமலர்க் கையிரண்டும்
 பற்றினுன் விட்டகல்வாய் பாவியென்றேன்

[போகானைய்

நெற்றியென்கா திற்சேரு நீர்மையுறக் கிட்டினுன்
 வெட்கமிது வென்றேன் விலகா னிதழ்பொருந்த
 முத்தமிட்டு நின்றுன் மொழிகுளறிச் சித்தமிகக்
 கூசியே மிஞ்சிநடந் தாயென்னக் கூறினேன்
 ஆசைவெட்கந் தன்னை யறியாதாற் பேசானைய்
 நின்றுனென் பூங்குழலை நீள்கரத்தாற் றேட்டுமலர்
 ஒன்றை யணிந்தா னுரையாடான் மன்றன்
 மலர்மாலை யொன்றென் மணிக்கழுத்தி னின்று
 விலகும் படியெடுத்து மீண்டான் அகலவே
 ஆராமை மிக்கரற்றி யன்பனினி வன்னெஞ்சே
 வாரானே வென்றேன் வறிது.

‘தீம்பால்கறந்தகலமாற்றி’ என்னுங் கலித்தொகைச்
 செய்யுளோடு இதனை யொப்புநோக்குக.

கவிஞர்பெருமான் முன்னிலைக்கட்ட டேவர்ப்பராய்
பொருண்மைத்தாகச் செய்த பாணிப் பாட்டொன்றைத்
தாழிசை மூன்றடுக்கிய கொச்சகவோருபோகில் மொழி
பெயர்த்துத் தருவாம். கீதாஞ்சலி நூலிலுள்ள செய்யுட்கள்
பல இங்ஙனே பாணிப்பாட்டாய் ஒத்து மூன்றடுக்கிய
தாழிசைக் கொச்சகவோருபோகில் மொழிபெயர்க்கத்
தக்கன.

இருசீர்முதலா எண்சீரளவும் வருதலன்றே கலியடிக்
கியல்பு. இசெய்யுள் அவ்வெல்லையிகந்த பன்னிரு
சீரடியா ணயிற்றே. இதனை எங்ஙனம் கலிப்பாவின் பாற்
படுத்துவதெனின், இதன்கட்ட பயின் றுவரும் அடி, யாப்பின்
வேறுபட்டதெனினும், தாழம்பட்ட ஒசையவாய் ஒரு
பொருண்மேல் வந்த உறுப்பு ஒத்து மூன்றாதலின் இதனைத்
தாழிசையென்றும். அ.:து ஒவ்வாதென்பார் பிற்காலத்து
நூல்நோக்கி இதனை யாசிரிய விருத்தமென அமைக்கினு
மமையும்.

பூஞ்சோலை காவலன் ரு-ஆம் செய்யுள்.

- (1) மட்டுக் கடங்காச் சலிப்புற்றேன்
மனமோ மிகுந்த தூரத்தில்
வயங்கும் பொருளை யுறுவதற்கு
வறிது விரும்பித் தவிக்குதையோ
- கட்டுக் கடங்கா வென்னுளமுங்
காத லாகிச் சேய்மைக்கட்
கானும் பொருளோப் பெறவென்னீக்
கருதிச் செல்லு மியல்பினதே
- எட்டா மரபிற் பெரியோய்நின்
இதழி னியைந்த குழலோசை
யிசைகேட் டுருகி நிற்கின்றேன்
யாது செய்வேன் பறந்துவரச்
- செட்டை யிரண்டெற் கில்லாத
சிறுமை மறந்தே னெவ்விடத்துந்
திரியாப் படியான் கட்டுண்ட
செயலை மறந்தேன் மறந்தேனே.

(2) நாடும் விழைவு பெரிதுடையேன்
 நாட்டந் துயிலேன் பிறர்க்குரிய
 நாடிந் நாடிங் குறைகின்ற
 நானு மயனுட் டவனுனேன்
 கூடுங் கூடாப் பொருளுமெனக்
 குறிப்பா லுணர்த்துஞ் சிறுமொழிமேற்
 கொண்டே னின்னு வென்னுவாக்
 கொள்ளு மென்ற னிதயமையா
 தேடற் கரிய பொருளேநின்
 றிருவா யியைந்த குழலோசைச்
 சீர்கேட்ட டுருகித் தியங்குகின்றேன்
 செய்வ திதுவென் றறிந்தில்லை
 ஆடற் சிறைகொண் டந்தரஞ்செல்
 பரியெற் கரிதென் றறமறந்தேன்
 ஆங்குச் செல்லும் வழியினையான்
 அறியே னெனலு மறந்தேனே.

(3) நொந்து திரிந்திங் குழல்கின்றேன்
 நோக்கி விதயத் தலைவுற்று
 நுவல விடமொன் றில்லாது
 நோவுற் றுடல மயர்கின்றேன்
 சிந்துங் கிரண விரவியொளி
 சேரு முச்சிப் பொழுதினினின்
 செல்வ வுருவோ விசும்புநிறை
 சீரார் நீலச் செவ்வியையா
 அந்தத் திற்கு முடிவேநின்
 னனிவா யியைந்த குழலோசை
 யதுகேட்ட டுருகி நிற்கின்றேன்
 யாது செய்வ தெனவறியேன்
 சொந்த மாக யான்வாழுந்
 தொடக்கா மனையிற் கதவமெலாந்
 தொட்டுப் பூட்டி யிருக்கின்ற
 துன்ப மறந்தேன் மறந்தேனே.

எல்சாணளவினதாக்கிய சிற்றுடம்பில் அடைபட்ட
 டிருக்கும் உள்ளமானது இறைவனுடைய மனிவாயி
 னமைந்த வேய்ந்குழலோவிகேட்டு உருகிச் சிறைகாவன்
 மறந்து விழைவுமிக்கிருக்கு நிலைமையைச் சிறப்பாக
 வுரைக்கு மிச்செய்யுள் முதனுவிற் றிட்பநுட்பஞ் செறிந்

தமைந்திருக்கின்றது. தெளிவுநோக்கிச் சற்று விரிவாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

இனி, இந்நாலுக்குப் ‘பூஞ்சோலை காவலன்’ என்னும் பெயரிடப்பட்டதற்குக் காரணமிதுவென வாராயும் பொருட்டு முதற்செய்யுளை மொழிபெயர்த்துத் தருவாம்.

அரசன் ஒருவன் பணியாளன்போற் கோலம்பூண்டு தனது அரசியோடு வார்த்தையாடு மார்க்கத்தான் அவள் மேற் றனக்குள்ள அரும்பெருங்காதலை வெளிப்படுத்துவது இச்செய்யுட் பொருளாகும்.

இதனைக் கூற்று மாற்றமுமிடைந்து நாற்சீரடியா னடந்த உறம் கலிப்பாட்டில் எழுதுவாம்.

பணியாளன்: பணியாளன் றனக்கிரங்கிப் பார்த்தருள்வா யென்னரசி

அரசி: அணியவையுங் குலைந்துவிட்ட தனைவருந்தம் மனை புகுந்தார்

தாமதித்தில் வேளையிலே தனியேநீ வரலேலே

பணியாளன்:

போற்றியவர் போனபின்னர்ப் போதனல் மென் றிருந்தேன்

ஸற்றினை^{கிணி} தொண்டனெனக் கிடும்பணிதான் யாதோசொல்வாய்

அரசி: நேரஞ்சென்று வந்தனையா னினக்கென்ன பணி யிடுவேன்

பணியாளன்: ஆரந்தரு பூஞ்சோலை யதைக்காத்க வனுப்பி வைப்பாய்.

அரசி: பேதமையிங் கிதுவன்ரே:

பணியாளன்: யாதும்வெறுத் திதுபுரிவேன் தீதுபுரி வாளும்வேலுஞ் சேர்த்துமனன் மீதெறிவேன் தூரத்துள்ள வரசர்தம்பாற் றாதாக வினிப்போகேன் போரிற்சென்று வெற்றிபெறேன் பூஞ்சோலை காத்திடு [வேன்]

அரசி: உன்கடமை யாதாகும்.

பணியாளன்: உனக்குப்பணி புரிவதாகும் காலையினி ணீயுலவும் பாதையிற்புல் வளர்த்து வைப்பேன் பாதம்படும் போதுபூக்கள் சாதலுக்கு விழைந்தேத்த ஏழிலைப்பேர்த் தருவிலுஞ்ச லிட்டுன்னை யதிலிருத்தி வாழியென்ன வாட்டிடுவேன் வான்மதியம் விழைவாகி இலையொதுக்கி யீங்குவந்து னின்பநல்கு மாடையினை யலைவுற்றுச் சிறிதுகொஞ்ச வமைத்துவைப்பே

[னல் லூஞ்சல்]

பள்ளியறைக் குள்ளெளியும் பாங்கான தீபத்திலே தெள்ளுநறு மணங்கமமுஞ் சீர்த்தைலஞ் சேர்த்துவைப் [பேன்

பாதம்படும் பலகையிலே யேதமிலாச் சந்தனத்தான் மஞ்சளினை லெழுதிவைப்பேன் வாகான கோலமெல்லாம் அரசி: இத்தனையுஞ் செய்வதற்கிங் கென்னகூலி கேட்பாயோ?

பணியாளன்:

கித்தமிருந் தாலுனது செங்கைமலர்ப் பங்கயத்தைத் தொட்டதிலோர் மலர்த்தொடையல் குட்டிவைக்கும் [வரம்வேண்டும்

செய்யல்சோ கத்திதழைச் சேர்த்துப் பிழிந்தசாற்றைப் பையவுந்தன் சேவடியிற் பரப்பியந்த மலர்ப்பத்தில் மஞ்சியிருக் குந்துகளைக் கொஞ்சிடவோர் வரம்வேண்டும் அரசி: நாடும் வரங்களெல்லா நானளித்தேன் பணியாளா ஏடவிழ்பூஞ் சோலையினை யினிக்காத்து வருவாயே.

முதற்செய்யனுக்கு உரியதாகிய பூஞ்சோலை காவலன் என்னும் பெயர் நால்முழுவதுக்கு முரியதாயிற்று. ‘செய்ய திருப் பேழையினுள் அமைந்திருக்குந் திரவியத்திற் சிறிது காட்டி-வையமிசைக் குணனுரைக்கு மரபிற்’ கவிசிரேட்ட ராகிய ரவீந்திரநாத் தாகுரியற்றிய பனுவற்றெருகுதிகள் பலவற்றுள் ஒன்றுகிய இந்நாலிற் பொதிந்து கிடக்கும் அழகுகளுட் சில காட்டினும்.

வங்கமொழிக் கவிவானர் தென்றமிழ்நாட்டுக்கு வங்திருந்த காலையிற் சங்கநூற் செல்வத்தைத் தமிழுலகிற் குதவிய பெருந்தகையாது டாக்டர் ஜயர் திருமனை சென்று கலந்துறவாட இருபெரும் புலவருக்குமிடையே

யோரு பெருங்கேண்மை யுளதாயிற்று. சின்னடகளின் முன்னர், யான் நம் புலவர்பெருமானுழைச் சென்றிருந்த பொழுது, அவர், தாம் வங்கமகாகவியின் து கவிவனப்பை யுணர்வதற்கு எனது மொழிபெயர்ப்பு ஒரு வாயிலாயிற்று என உரைத்ததுமன்றிச் ‘செந்தமி’யில் வெளிவந்த ‘பூஞ்சோலை காவல’னித் தொடாந்தெழுதி வெளியிடல் வேண்டுமெனவும் பணித்தருளினார். செந்தமிழுபிமானிகள் வேறு சிலரும் அங்ஙனமுரைத்தாராதலினால் என்ன வியன்ற செய்தற்கு முன்வந்தேன். மொழிபெயர்ப்பு இனிது நிறைவேறும் வண்ணம் நல்லிசைப்புலவர் நாவி னடம்புரிகின்ற சொல்லின் கிழத்தியாகிய மெல்லிய ஸருள் புரிவாளாக. ‘பணியாளன் றனக்கிரங்கி’ என்னும் முதனிலையுடைய முதற் செய்யுளும் ‘புலவ!, மாலைப்பொழுதுஞ் சாலவங் திறுத்தது’ என்னும் முதனிலை பெற்ற இரண்டாஞ் செய்யுளும் முன்னமே வெளிவந்தன.

முன்றுஞ்செய்யுண் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:

உலகுதொழு மிளம்பரிதி
மலர்கிரண வகைபராப்பி
வேலை முகட்டி விருள்கடிந் தெழுந்த
காலைப் பொழுதிற் கடற்புறஞ் சார்ந்தங்
கலைநீர்த் தண்ணகன் பரப்பில்
வலைவீசி வலிந்திமுத்தேன்,
ஆங்கு,
புன்முறுவல் பூத்ததெனக்
கண்ணீர்த் துளி கான்றதெனப்
பெண்ணீர்மைப் பெருவனப்பின்
வண்ணமண மகள்முகத்தின்
உண்ணின் றெழுதரு முவகையீங் கிதுவென
வேறுவே றுருவின் வேறுவேறு பல்பொருள்
காராழி யிருணீத்துச்
சீராருங் கரைசேர்ந்தன;
அவற்றை,
வாரி யெடுத்துத் தோண்மே விட்டு
மனையக நோக்கி வந்தென் காதற்
கணிகல மாகிய வஞ்சொன் மடமொழி
போதிதழ் கிள்ளும் பொழுது போக்கில்

ஏதமற் றிருந்த வினியாண் முன்னர்
 ஒருகண மறுகித் துணிவுற் றணிபிழை
 மெல்லடிப் பாங்கரப் பல்பொருள் வைத்துச்
 சொல்லா டாதவள் சொற்பெற நின்றனன்;
 நல்லாள்,
 கடைக்கணேக் காலென் கையுறை நோக்கிப்
 பல்வகைக் கோலச் சில்பொரு ஸிவைதாம்
 தருபய ணதுவெனச் சாற்றிய மாற்றம்
 என்செவிப் படயான்,
 நாணத்தாற் றலைவணங்கி
 மானுற்ற வருஞ்சமரிற்
 பகைதடிந்து விறல்காட்டிப்
 பெறுபொருளிங் கிவையல்ல
 பொன்விலை கொடுத்த பொருளு மலவால்
 இன்னுயிரனையாட் கிவைத காவெனத்
 தனிநிசியிற் றுனியுடனே
 எடுத்தெடுத்துத் தெருப்புறத்தில்
 வீசினன் மறுநாள் விடியலில் வழிச்செல்
 வோர்பலர் குழுமி யொவ்வொன் றுயெடுத்
 தகனில மருங்கிற் பலவயிற் கிடந்த
 சேயதம் மூர்க்குக் கொண்டுசென் றனரே:

இச்செய்யுளின்கண்ணே ‘புன்முறுவல் பூத்ததெனக்கண்ணீர்த்துளி கான்றதெனப்-பெண்ணீர்மைப் பெருவனப் பின்-வண்ணமணமகள் முகத்தின்-உண்ணின் றெழுதருமுவகையீங் கிதுவென-வேறுவேறுருவின் வேறுவேறு பல்பொருள்ளாகத் தாமியற்றிய கவிகளையெனக; புன்முறுவல், கண்ணீர், உவகை யென்னுமிவை கவிச்சுவைகளாகலான். ‘காராழி’ யென்றது அறிவுக்கடலை. ‘காலைப்பொழுது’ என்றது கவிஞராது இளம்பருவத்தை. ‘சாதற்கணிநலமாகிய அஞ்சொன்மடமொழி’ யென்றது தமது சொந்தத்தேயத்தை. வழிச்செல்வோர் சேயவூர்க்குக் கொண்டு சென்றுரென்பது: தமது கவியத்தைத் தமது நாட்டினர் புறக்கணிக்க வேற்றுத்தேயததார் மகிழ்ந்தேற்றுக் கொண்டு சென்றுரென்பதைக் குறிப்பது.

நான்காஞ்செய்யுண் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:

(நான்கடிமேல் ஈரடிவைப்பு)

திருவார் மணியைக் கடைக்கேகுந்
 தெருவி லமைத்தா ரெமரையோ
 வருவார் போவார் தத்தமது மனத்தின்
 வண்ணம் வழிச் சென்றார்
 தருவிற் பாரத் தோணியினத்
 தளைந்தார் யானும் பேசாது
 மருவி யிருந்தே னென்வாணுள்
 வறிது கழிந்து போய தையோ
 வறிது கழிந்து போயதென்றன்
 வாணு ணோயோ வருவோரைத்
 திறலீர் வராதி ரிவணென்னச்
 செப்ப வென்னன் முடியாதே.
 இரவும் பகலுங் காலரவ
 மிடுவார் கடைவா யிற்புறத்தில்
 விரைவில் வருவார் தமைநோக்கி
 வீணே யும்மை யான றியேன்
 உரவீ ரென்றேன் புதியரல
 ருதிர முயிர்ப்பாற் கனவினால்
 விரலின் பரிசத் தால றிந்தேன்
 மேவா தீரென் றுரையாது
 விரும்பி யெவரு மித்திசையே
 ஓவா தென்றன் மணோக்கி
 யுவந்து வருவீ ரெனவழைத்தேன்.
 காலைப் பொழுதி லாலயத்திற்
 கண்ட நாத மெழுஞ்சமயம்
 ஓலைக் கூடை கரத்தேந்தி
 யுவந்து வந்தா ரடிசிவப்பக்
 கோல முகத்திற் செய்யவொளி
 கூடவருவார் தமைநோக்கிச்
 சீலத் தீர்நீர் வரலொழிமின்
 தேர்ந்தே னல்வென் றுரையேஞல்
 பூந்தோட் டத்தி னுட்புகுந்து
 பூக்கள் கொய்ய வம்மிவென்றேன்.

மாதே யுச்சிப் பொழுதிலர
 மனையில் மனியி னேசையெழ
 யாதோ கருதித் தொழில்வெறுத்திவ்
 வெல்லை வந்து நிற்கின்றூர்
 போதார் குழவிற் பூவாடப்
 புல்லாங் குழவி னைவிவாட
 மீதே வந்தார் தமைநோக்கி
 மேவாதீரென் ரூரைத்திலனுல்
 மேவா தீரென் ரூரையாது
 விளித்தன் னரை யென்னரிய
 ஆவி யனையீர் மரநீழல்
 லைணவோம் வம்மி னெனவழைத்தேன்.
 சீரார் மாலை வந்தெத்தச்
 சில்வண் டொவிசோ லையினைழவே
 யாரோ கதவந் தனைமெல்ல
 வசைத்து மருங்கு வருகின்றூர்
 தேரென் முகத்தைத் சிறிதுகண்டேன்
 செப்பா மொழியுந் திசைவானில்
 ஆரா வமைதி நிலையுழுற
 வயல்வந் துற்றூர் விருந்தினரே
 அயல்வந் துற்ற விருந்தினரை
 யடையீ ரென்னத்தடுக்கறியேன்
 இயல்சேர் முகத்தை யிருட்கண்டே
 னிரவுங் கனவும் விரைந்தனவே.

‘யாதுமூரே யாவருங்கேளிர்’ என்ற முதுதமிழ்ப் புலவருரையை நோக்கும் போது கவிஞராயினருக்கு உலகத்தாரனைவரும் கேளிரோயாவர். ஆதலால் உலகத் தார் அவரில்லத்தைத் தமரில்லமாகப் பாவித்து வருவதும் போவதுஞ் செய்வா. அங்ஙனம் வருவதையும் போவதையும் கவிஞர் தடுத்தற்குச் சிறிது முயன்றுரெனினும் மன மெழாமையால் வாளாவிருந்தார்; வாளாவிருந்ததுமன்றி அனைவரையுங் தம் பூஞ்சோலையினுள்ளும் இல்லத்தி னுள்ளும் அழைத்து அவரோடு உறவுபூண்டார் என்னும் இப்பொருட்டுறைகளை யுரைப்பது இச்செய்யுள்.

‘மட்டுக்கடங்காச் சலிப்புற்றேன்’ என்னும் முத னிலையதாகிய ஐந்தாஞ்செய்யுண் மொழிபெயர்ப்பு முன்

னமே வெளிவந்தது. காட்டுக்கிளிக்குங் கூட்டுக் கிளிக் கும் இடையில் நடந்த கூற்றும் மாற்றமுமாக வரைமந்த ஆருஞ்செய்யுண் மொழிபெயாப்பு வருமாறு:

விதிவசமோ முன்ன வினையின் பயனே
கதிகவரக் கானகத்தை நீத்துப்—புதியகனி
கொத்தித்தின் னுங்கிளை கூட்டிலுறை
[மென்மழலைத்

தத்தையினை நாடியதுதான்,
அன்போ டவைதா மறைந்த குதலைமொழி
யின்போ டெடுத்துரைப்பாம் யாம்.

காட்டுக் கிளி (கூற்று)
வாராயென் னன்பேநாம் மணம்விரியுஞ் சோலைசெல்
கூட்டுக்கிளி (மாற்றம்) [வோம்.
சீராயிக் கூட்டினுள்ளே சேர்ந்திருந்தா லாகாதோ?
காட்டுக்கிளி (கூற்று)
சிறையனைய கூட்டினுள்ளே சிறைவிரிக்க விடமுயின்றே?
கூட்டுக்கிளி (மாற்றம்)
வெறுவெளியி வினிதுறைவேற் றிடமுழுண்
[டோசொல்வாய்?

காட்டுக்கிளி (கூற்று)
கொண்டல்செறி மலர்ச்சோலைக் கோலக்கவி
[குறெனன்பே.

கூட்டுக்கிளி (மாற்றம்)
பண்டிதர்க ஞரைமொழிவேன் பக்கம்வந்து கேட்டிருப்
காட்டுக்கிளி (கூற்று) [பாய்
தீஞ்சவைசேர் கவிநயத்தைச் செப்புவது மெளிதாமோ?
கூட்டுக்கிளி (மாற்றம்)
மாஞ்சோலைக் கவிவனப்பின் வளத்தினைநா நறியேனே.

எனவாங்கு,
அன்புரைகள் பலகூறி யருகணைந்தும் சிறையனவும்
இன் பினைத்தாம் பெறுமையினு விதயமெலிந் திருந்தனவே;
சிறைசெய்யுங் கோல்கடந்து சிந்தைசெல்ல நொந்தனவால்
முறைநின்றும் நோக்கியைந்தும் முறையறியா
[திரங்கினவே;
அருகணைவா யென்னன்பே யெனவுரைத்து மார்வத்தால்

வருசிறையை நனியடித்தும் மற்றுமொரு பயனிலையே;
யாதுசெய்வேன் சிறைகடந்து வரவறியே எனனவரைத்து
மாது^ஏரு மெய்தியதால் வனத்திலுறை பசங்கிள்ளை;
மனக்கினியாய் வலியிழந்து மடிந்தவிரு சிறையுமையோ
எனக்கதறி வருந்தியதா வில்லுறையும் பசங்கிள்ளை.

ஈண்டுக் கூட்டுக் கிளியெனக் கவிஞர் கூறியது நகர
வாழ்க்கை மேவிய ஒரு நங்கையெனவும் அவளத்தை
மகனுய் நாட்டுப்புறத்திலிருந்து வந்தானேருவனே காட்டுக் கிளியாவானெனவும் ஊகித்தறியக் கிடக்கின்றது.

ஏழாஞ் செய்யுண் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:

(தலைமகனுலாப்போமுன் மடமகனுரைத்த கூற்று)

திருநிறையு மிளங்குமர ரிவ்வழியே
சிறுபொழுதிற் சேர்வா ரென்ன
முரசெறியு மொலிகேட்டே எனவ்வண்ணம்
பிறதொழிலின் முயல்வே எம்மா
விரைசெறியு மலர்க்கூந்தற் பின்னவிடு
மரபினை நீ விளம்பாய் பொன்னங்
கரைசெறியும் பூந்துகிலோ பிறதுகிலோ
வணிவரெனக் கருதிச் செல்வாய்.

என்னகருத் தெண்ணியோ மருண்டென்னை
நோக்குகின்று யியம்பா யன்னுய்
மன்னர்மகன் யானிற்குஞ் சாளரத்தைப்
பாராதிவ் வழியே செல்வார்
மின்னலென விமைப்பொழுதிற் பரிவாரத்
துடன்கல வியன்சேய் மைக்கட்
கன்னலெனக் குழலோசை கனிந்துருகிப்
படிந்துவந்தென் காதிற் சேரும்.

ஆனாலு மிளமன்ன ரெங்கண்முன்றிற்
கடைவாயிற் கணிமை யாக
வானேர்தம் மிறைமைந்த எனன்செல்வா
ரன்னுயவ் வனப்புக் காண்பேன்
கோனைசை மகன்செலவு கணப்பொழுதே
யாயினுமோர் குறையில் லாமல்
யானைடை யணிசேர்த்தி யலங்கரித்துப்
புறநிற்பே னறிவா யன்னுய்.

(தலைமகனுலாப்போந்தபின் மடமகளூரத்தகூற்று)

திருநிறையும் இளங்குமாரர் இவ்வழியே

யுலாப்போந்து சென்றூர் செம்மை

விரிகதிரங் கிரணமவர் மணித்தேரின்

மிசைப்படிந்து வீசிற் ரம்மா

மருவியென்றன் முகமறைக்கும் பூந்துகிலை

நீக்கிளேனன் மாணிக் கத்தால்

அரிதிழைத்த மாலையினை யகற்றியவர்

வரும்வழியை யடையச் செய்தேன்.

என்கருத் தெண்ணியோ மருண்டென்னை

நோக்குகின்றூ யியம்பா யன்னைய்

மன்னர்மகன் யானென்றிந்த மாலையினை

யெடுத்திலரால் வண்ண மான்றேர்

சென்னென்றியி னுருளின்கீழ்ச் சிதைந்தாரங்

செந்துளி சேர்ந்த தன்றிப்

பின்னெவரும் யானவர்க்குக் கொடுத்தகொடை

யிதுவென்னும் பெற்றி தேரார்.

ஆனலு மிளமன்ன ரெங்கண்முன்றிற்

கடைவாயிற் கணிமை யாக

வாஞேர்தம் மிறைமைந்த னெனச்சென்றூ

ரன்னையவ் வனப்புக் கண்டேன்

கோனுசை மகன்செலவு கணப்பொழுதே

யாயினுமோர் குறையில் லாமல்

பாஞக மணிமணியை யவர்வழியி

லெறிந்துநின்றே னறிவா யன்னைய்.

எட்டாஞ்செய்யுள் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:

புள்ளினங்க ளார்க்கும் புலரிப் பொழுதினிலே

பள்ளி யறைத்தீபம் பதிந்தலைய— மெள்ள

அமளி துறந்தெழுந்தே னன்றலர்ந்து வாசங்

கமழுமலர் மாலையொன்று கைக்கொண்—டமிழ்தலையாய்

சோர்குழன்மேற் குட்டினேன் சோர்விலா வான்வளிசேர்

சாளரத்தி னண்டை தனித்திருந்தேன்—கோளில்

இளங்கதிர்ச் செம்மை யியைந்த விடியல்

வளங்கெழுநீள் வழியே வந்தா— னுளங்கவரும்

நீர்மையான் ரேஞ்சிரத்தி னித்திலத்தின் கோவைவெயில்

சாரவொளி வீசந் தனிமகுடஞ்—சேரவே

பொங்குகின்ற வார்வத்தான் போந்தெங்கண்

[முன் றினின்றுன்]

எங்கே யவளென் றியம்பினேன்—அங்கவன்றுன் சொன்ன மொழிகேட்டேன் சுடரிழாய் நாணத்தால் இன்னைம் யுற்றங் கிருந்தேனால்—அன்னேன் இவளே வழிச்செல் லிளையோய் நீதேடும் அவளிவளே யென்றே னலேன்.

மாலைப் பொழுதின் மனிவிளக்க மேற்றுகின்ற காலம் வருமுன் கவலையற்றுக்—கோலக் குழலைக்கை யாற்கோதிக் கொண்டிருந்தேன் பொன்னங் கழலோன் வரவினையான் கண்டேன்—அழகுசெறி செம்பரிதி யின்கிரணஞ் சேருமணித் தேர்பூட்டும் வெம்பரியின் வாயினுரை மேவவே—அம்பரத்திற் செங்களப் மென்னத் தெருப்பூழி சேரவந்தான் எங்கே யவளென் றியம்பினேன்—அங்கவன்றுன் சொன்ன மொழிகேட்டுச் சுடரிழாய் நாணத்தால் இன்னைம் யுற்றங் கிருந்தேனால்—அன்னேன் இவளே வழிசென் றிலைத்தோய் நீதேடும் அவளிவளே யென்றே னலேன்.

வேனி விரவின் விளக்கு மனைவிளக்க
வானின் மலயமந்த மாருதமே—தேனிமிர்ப்பக்
கீச்சக்கீச் சென்னுங் கிளிப்பிள்ளை கூண்டிலே
பேச்சற்றுத் தூங்கும் பெரும்பொழுதில்—வீச்சரவிற்
கென்றும் பகையா மிளாயிலின் வார்கழுத்தே
யொன்று நிறக்கச்சொன் றுவந்தணிந்து—மன்றல்
விரிபசம்புல் போன்றதொரு மேலாடை போர்த்து
வருவளிசேர் சாளரத்தை மன்னித—தெருமுகமாய்ப்
போவார் வருவார் பொருந்தா நடுநிசியில்
ஆவியனை யானையென்னி யன்பகத்தில்—மேவுதலால்
தேடிநொந்தோ யிங்கிவளே சிந்தைவைத்து நீவிரும்பி
நாடுமை ளென்றுரைத்தே னன்.

‘மாலைப் பொழுதினிலே மனைமனைக்குப் போம் போது’ என்னும் முதனிலையுடைய ஒன்பதாஞ் செய்யுண் மொழிபெயர்ப்பு முன்னமே வந்தது.

பத்தாஞ்செய்யுண் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:
திருவனையாய் செயலொழுத்துச் செவிசாயம்மா
செல்வரவர் வந்துநின்ற செய்திசொல்வேன்
உரிமையுடன் கதவச்சங் கிலியைமெல்லென்
ஓசையெழு வசைத்தனரவ் வுண்மைதேராய்

பரிபுரஞ்செம் பாதத்திற் பதறுவண்ணம்
பாவையே வெளிவருவா யவரைக்காண்போம்
திருவணியார் செயலொழித்துச் செவிசாயம்மா
செல்வரவர் வந்துநின்ற செய்திசொல்வேன்.

மணமகளே குலமணியே மாலைக்கால
வளியோவென் றெண்ணிநீ மயங்கவேண்டாம்
அணிமதியம் மணிமுன்றி விருளொநீக்கி
யணிகின்ற விளவேனி லழிதம் மா
இணைவிழியைப் பூந்துகிலான் மறைத்துக் கொள்வாய்
எழிற்கரத்திற் சிறுவிளக்கொன் றெடுத்துக்கொள்
[வாய்]

மணமகளே குலமணியே மாலைக்கால
வளியோவென் றெண்ணிநீ மயங்கவேண்டாம்.

நானுரற்று வைரொடுநீ மொழியாடாதே
நாடியொரு புறமாக நண்ணுநங்காய்
பேணித்தா னவருரைக்கும் வார்த்தைகேட்டுப்
பேசாது நிலநோக்கிச் சார்வாயம்மா
ஆணிப்பொன் பதித்தவளை யரற்றுவண்ணம்
அணிவிளக்கங் கரத்தேந்தி யழைத்துள்வாராய்
நானுரற்று வைரொடுநீ மொழியாடாதே
நாடியொரு புறமாக நண்ணுநங்காய்.

வேலையின்னு மொழிந்ததின்றே மின்னேபொன்னே
விருந்தினரெம் முயிரணையார் மேவிநின்றூர்
சாலைவிளக் கேற்றிவைப்பாய் மாலைக்காலச்
சடங்கிற்கு வேண்டுவன தருவாயம்மா
சீலமிகு பூங்குழலை வகிர்ந்து வாசச்
சிந்துரத்தால் வரிதீட்டிச் செவ்விசேர்ப்பாய்
வேலையின்னு மொழிந்ததின்றே மின்னேபொன்னே
விருந்தினரெம் முயிரணையார் மேவிநின்றூர்.

இரவுக் குறியறிந்த தோழி தலைமகளைக் குறியிடத்
துய்ததற்கு விரையும் பொருண்மையது மேலைச் செய்யுள்.
வரையும் நாள் அனுகினமையாலே தலைமகளை மணமக
ளௌன்றது பொருத்தமாயிற்று.

2. விஞ்ஞான தீபம்*

(1) நான்முகம்

செஞ்ஞாயிறும், வெண்டிங்களும், மண்ணும், வானும் உருப்படாத ஆதிக்காலத்து நான்முகக் கடவு ஞக்கு உறுதுணையா யிருந்து வான்முதற் பூதங்களைத் தோற் றவித்த மறைநூன் முதல்வியை, நந்தாவொளி பரப்புஞ் சிந்தாவிளக்கினை அன்புமலர் சூட்டி, உள்ளத் திருத்தி, ஜம்பெரும் பூதமும் அவற்றின் பகுதியாகிய இயங்கு திணையும் சிலைத்திணையும், பிறவும் எனப் படர்ந்து பட்ட பொருட் பகுதிகளுள் ஒரு சிலவற்றை ஆராயப் புகுந்தனம்.

இவ்வாராய்ச்சி பொருளிலக்கண மரபியலின் பாற்படும். நமது முன்னோர் இலக்கண நூலினுள்ளே தொகுத்துக்கூறிய பொருட் பகுதிகளுட் பல பிறமொழியாளர்களால் மிகவும் விரித்துரைக்கப்பட்ட டிருக்கின்றன. உதாரணமாகத் தொல்காப்பியமாகிய தொல்லிலக்கணத்தில் எழுத்துக்களின் பிறப்பு (Phonetics) மொழியாக்கம், (Philology) சொல்லிலக்கணம், (Grammar) சொற்றெழுடர் மரபு, உவமவியல் (Rhetoric), செய்யுளிலக்கணம் (Prosody), ‘பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணைன்கு பொருளும்’ என்னுமாற்றூனும் பிறவாற்றூனும் நாடக வழக்கு (Dramaturgy), மாத்திரை, தொடைவகை, வண்ணம் இவை கூறுமாற்றூன் இசை மரபு (Music), அரசியல் முறை (Politics and civics), போர்ப்பு மரபு (Military science), ஒழுக்களிலை (Ethics), நால்வகை வருணத்தார்க்குங் தாபதா முதலியோருக்கும் உரிய அற

*The light of science

நெறி (Law), திணொனிலப் பகுப்பு (Physiography), மெய்ப்பாடு (Psychology of the emotions), வழுவமைதி, உத்திவகை (Logic and literary criticism) ஐம்பூதத்தியற்கை (Physical science), விலங்கு, மரம் இவற்றின் பகுப்பு (Zoology and botany), வனப்பின் வகை (Aesthetics), 'பொய்யும் வழுவும்' என்னுஞ் சூத் திரம் போன்றனவற்றால் மக்கட் கூட்ட நிகழ்ச்சி (Sociology), இன்னேரன்ன பல பொருட் பகுதிகள் கூறப்பட்ட டிருக்கின்றன. நாம் மேலே இருதலைப் பிறையினுட் குறித் திருக்கிற பொருட் பகுதிகளைப் பின்னும் வகுத்து விரிவாக இயற்றிய நூல்கள் எத்தனையோ பல மேண்டு மொழி களில் இருக்கின்றன. நாம் ஆராய எடுத்துக்கொண்ட பொருட்பகுதி, 'நிலங்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்துங் கலந்த மயக்க மூலகம்' எனத் தொல்காப்பியனார் கூறுமாற் ருன் உணர்வது. இதுணையே பிற்றைநாளில், தெய்வப் புல வரும், 'சுவையொளி யூரேசை நாற்றமென் றைந்தின், வகைதெரிவான் கட்டேயுலகு' என வற்புறுத்தினர். தலைச் சங்கத்து நூலாகிய பூதபூராணத்தின் பெயரை நோக்குங் கால் அது ஐம்பூதத்தினியற்கையைப் பெருக ஆராய்ந்த நூலென்று கருத இடமுண்டு; நமது தவக்குறைவினால் அ.:து அழிந்து போயிற்று. கழிந்ததற் கிரங்காமல் முன் னேற்ற மடைய முயல்வதே தகுதியென்பதொருதலை.

சொற்றெடுப்பாக கருவியாகிய பொருள் உலகத் தோற்ற மாயும் அதற் கப்பாலாயும் நிகழ்வுறுதலின் பொருளிலக் கணத்தின் எல்லையுட்படாத அறிவுநால் பிறிதில்லையென்பது தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. 'ஆவின் கீழிருந்து இறைவன் நால்வர் முனிவரருக்குப் பொருளைன்கிணையுங் தமிழ்மொழியா னுரைத்தனன்; அவ்வுரையே மறைமொழி; அதனை இங்ஙாளில் இழந்தனம்' என இரங்குவார் அவ் விறைவன் ரூனேயருளிய அருமறை மொழியாகிய அன்பி ஜென்திணையையும் அவனது அருள்பெற்ற முற்றுணர் வினராகிய தொல்காப்பிய முனிவரருரைத்த பொருளிலக் கணத்திணையும் உற்று நோக்குவாராயின், துன்புறல்

ஒழிவார். காய்தல் உவத்தல் அகற்றி ஆராய்வார்க்கு வடநூன் மறைமொழியும் தமிழ் நூலில் மேலே காட்டிய முழுமுதன்மை படைத்த நூல்களின்டும் ஒத்த கருத தினவாயிருத்தல் நன்கு புலப்படும். அன்பினைந்தினை அறுபது சூத்திரங்களும் தொல்காப்பியத்தின் ஓராயிரத்து அறுநூற்றுப் பத்துச் சூத்திரங்களும் ஆகிய ஆயிரத்தறு நூற்றெழுபது சூத்திரங்களில் உலகவறிவு, அறிவையிருப்பது ஆகிய அனைத்துங் திட்ப நுட்பமாக உணர்த் தப்பட டிருக்கின்றன. இத்தகைய மாண்பு பிறமொழி நூல்களுக் கில்லையென்பா. வட மொழி, தென் மொழி யிரண்டினும் முதன்மை படைத்திருக்கும் நூல்களின் ஒப்புமையை நோக்குங்கால் வடநூன் மறைமொழி, தனக் கொருவ ரொப்பிலாத் தலைவனது புறத் தோற்றத்தை இரு சுடர், இயமானன், வான், நீர், தீ, வளி, மண் என வகுது துக் கூறுவதும், அவன் வெளிப்படும் ஆற்றலை நோக்கி விண்ணவார் வேந்து, விரிகடற்கிறை, காவற் கடவுள், குமர நாயகனெனத் துதிப்பதும், உண்ணேஞ்கி யாராய்ந்து யாதொரு பற்றுக்கோடு மில்லாத கந்துழியெனக் கண்டதும் பிறவும் தமிழ்நூற் பொருளிலக்கண மரபுக்கு மாறு படாதிருப்பது புலப்படும்.

புலப்படவே ஆரியங்ன ரு தமிழ்த்து; தமிழ்நன்று ஆரியங்த்து; தமிழ்மொழிக்கட் டலையாய ஒத்து இல்லை, 'எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்ந்து இம்மைப் பயன் தருதலின் அகத்தியங் தொல்காப்பியம் முதலிய தமிழ் நூல்கள் இடையாய ஒத்து; அங்கி முதலிய உயிரில் பொருள்களுக்கு வழிபாடு கூறுவதனால் ஆரிய மறைமொழி இழுக்குடையது என்று இவ்வாறெல்லாம் பக்கம் பற்றிக் கூறுவாரது உரையைந்ததும் மரபுநிலை திரிந்த வெற்றுரையென்பது தெளிவாகும். இனி, நிறை மொழி மாந்தராகிய அகத்தியங்களுஞ் தொல்காப்பியங்களும் வடமொழி நூலுரைத்த பெரியோர் வழிமுறை வந்தவரா மென்பதையும் அவரை யொப்பத் தவத்தினாற் பெரியோ

ரென்பதையும் யாவரும் மறுத்துரையார். ஆதலினை மொழியினால் வேறுபாடெட்டினவெனினும் இருமொழிப் பெருநூலும் பொருளினால் ஒன்றுபட்ட தன்மையவாம். வடமொழி முதனூற் கண்ணும் உலகிற் பரந்து பட்ட நூன் முடிபுகள் அனைத்தும் உள்ளன. அங்ஙனமாயின் வழி நூல்கள் வேண்டுவதெத்தற்கு என்பார்க்கு, சில்வாழ் நாட் சிற்றறிவின் மாந்தராகிய நாம், தொகுததுக் கூறிய பொருளினை அறிந்துகொள்ளும் ஆற்றலிலேமாதலினால் விரித்து விளக்கும் நூல்கள் வேண்டுமென்பது விடையாகும்.

இவ்வாராய்ச்சி பொருளிலக்கண மரபியலின்பாற படுவதனையுணர்த்துவதற்கு நூல்விரியு முறையை அறிய வேண்டுமாதலின் அம்முறையைச் சுருக்கமாக ஆராய்ந்து அப்பாற்செல்வாம். நூலின்வகை தமிழ் வழக்கின்படி அகம் புறம் என இரண்டு; வடமொழி முறையின்படி தார்மம் (அறம்), அாத்தம் (பொருள்), காமம் (இன்பம்), மோக்ஷம் (வீடு) என நான்கு. தமிழ் வகுப்பு, உணர் வோனை நோக்கிய (Subjective) வகுப்பு. வடமொழி வகுப்பு உணரப்படும் பொருளை நோக்கிய (Objective) வகுப்பு. ஆகவே அகத்தின்பா லறம், அகத்தின்பாற பொருள், அகத்தின்பா லின்பம், அகத்தின்பால் வீடு; புறத்தின்பா லறம், புறத்தின்பாற பொருள், புறத்தின்பா லின்பம், புறத்தின்பால் வீடு என விரிவு எட்டாகும். அங்ஙனமன்றி அறையும், பொருளையும், வீட்டினையும் புறப் பொருளைவும், இன்பத்தையே அகமெனவும் தமிழ் மொழி மாந்தர் வகுத்து இலக்கணஞ்சு செய்தாரென்று சொல்லுகிற உரையாசிரியர் சிலரது கூற்றுப் பொருத்த முடையதன்று. இவர் கூற்று இறைவனருளிய கழி பெருஞ் சிறப்பின் வீட்டு நூலாகிய அன்பினாந்தினையை வாளா இன்ப நூலாக்கிவிடும். சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாகிய வீட்டின்பத்தைத் ‘துறவற மாகிய காரண வகையினால் உணர்த்தினார்’ என்ப. இத் துறவு புறத்துக்குரியது போலவே அகத்துக்கு முரியது.

‘காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை, யேமஞ் சான்ற மக்க ஸொடு துவன்றி, யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தி யுஞ், சிறந்தது பயிற்ற விறந்ததன் பயனே’ என்னுங் கற்பியற் சூத்திரத்துக்கு. ‘இல்லறத்தின் பின்னார் வானப் பிரத்தமஞ் சங்நியாசமும் என்னும் இவற்றின் கண்ணே நின்று பின்னார் மெய்யுணர்ந்து வீடுபெறுவ என்றார். இவ் வீடு பேற்றினை இன்றியமையாதது இவ்வில்லறமென்பது இதன் பயன். இது காஞ்சியாகாதோவெனின், ஆகாது; ‘தங்குறிப்பினாலன்றி நிலையாமை தானே வருவதுதான் சிறந்து நிலைபெற்று நிற்குமெனச் சான்றேர் கூறுதலும் அது தானே வந்து நிற்றலுங் காஞ்சி; இது அன்னதன்றிச் சிறந்த வீட்டின்ப வேட்கையாற் றுமே எல்லாவற்றையும் பற்றறத் துறத்தலின் அகப்பொருட் பகுதியாம்’ என்று நக்சினர்க்கினியர் உரைத்தாராதலின், துறவும் துறவு காரணமாகிய வீடும் அகத்தின் பகுதியுமாம் என்பது புலப்படுகின்றது. இனி அநுபவிக்கும் வீட்டின்பத்தை வாதலூரடிகள் காட்டியவாறு அகத்தின் கூருகிய தினை வகைப் பொருட்சார்பு பற்றிய எடுத்துக் காட்டினாலும், உள்ளுறை பகைவரை எதிர்த்து அறைக்கூவி அகங்கார அரணத்தை யிடித்து வாகை சூடித் துதிபெறு நிலைமை யினால் வெட்சி முதலிய புறத்தினைச் சார்பாகிய எடுத்துக் காட்டினாலும் உணர்த்துதல் கூடுமாதலின் வீடு அகப் பொருள், புறப்பொருள் இரண்டானுக்கும் பொதுவாம். இனிக் கற்பியலினுள் இரு முதுகுரவரும், அந்தணரும், சான்றேருரும், தலைமகனும், தலைமகனும் ஒரையும் நாளும் ஒப்ப நோக்கி இது செய்தற்குரியர், இது தவிாதற்குரியர் என வரையறுத்து அறநெறி வழக்கங் கூறுதலின் அறம் அகத்துக்கு முரியது. பொருள் புறத்துக்கே சிறப்புரிமை யெய்தியதெனினும் பொருள்வயிற் பிரிவு முதலியவற்றுல் அகத்துக்கு முரியது. இன்பம் அகத்துக்கே சிறப்புரிமை யெய்தியதெனினும் சிறுபான்மை புறத்துக்கு முரியது. ஆகவே அகத்தின் கண்ணே நாற்பொருளுமின்னன; புறத்தின் கண்ணேயும் நாற்பொருளும் உள்ளன வென்பது

வெளிப்படை. பொருளேக்கி வகுத்த நாலென்னும் பகுப் பின் ஆதாரமாகக் கொண்டு இவ்வாராய்ச்சி எப்பொருட் பகுதியின்பாற் பட்டதென்பதை ஆராய்வாம். ஆராயு மிடத்து மேற்றிசை மாந்தர் வழக்கினையும் அநுவதித்து இயைபு காணுவாம்.

மேனுட்டுக் கல்லூரிகளில் மதிப்புப்பட்டம் பெறுதற்கு வாசிக்கும் மாணுக்காகள் பரந்துபட்ட பொருட்பகுதிகளுள் ஒன்றைத் தெரிந்து அதனைத் தீர்த் தெளியப் படிப்பார்கள். நால்வகைப் பொருட்பகுதியினையும் பெருமட்டாகப் பிரவேச வகுப்பில் உணர்ந்துகொண்ட மாணவன் நுணுகவாராயு மாறு ஒரு பொருட்பகுதியைக் (Faculty) கைக்கொள்ள வான். கைக்கொண்டு மூன்றுண்டு கற்றுத் தேறிய வனுக்கு அறநூற் புலவன் (தர்மசாஸ்திரவிற்பனன்; LL.B.), பொருணாற்புலவன் (அர்த்தசாஸ்திரவிற்பனன்; B. Sc. Economics), இயற்கைப் பொருணாற்புலவன் (பெளதிகசாஸ்திரவிற்பனன்; B. Sc.), இன்பநூற்புலவன் (கலாசாஸ்திரவிற்பனன்; B. A.), வீட்டுநூற்புலவன் (மோக்ஷசாஸ்திரவிற்பனன்; B. D.), என்னும் பட்டங்கள் ஏற்றபெற்றி வழங்கப்படுவன. ஸராண்டெல்லை பின்னும் ஆராய்ந்து வன்மைகாட்டியவற்கு அறநூற்றலைவன் (தர்மசாஸ்திரநாயகன் LL. M.), என்றித் தொடக்கத்த பட்டங்களும், அதனினும் மிக்க ஆராய்ச்சி செய்து நூலுரை முதலியன புதியனவாகவும் அறிவுடையோரால் மதிக்கத் தக்கனவாகவும் இயற்றித்தந்தவற்கு அறநூலாசிரியன் (தர்மசாஸ்திரபண்டிதன் LL. D.) என் நித்தொடக்கத்த பட்டங்களும் வழங்கப்படும். இங்ஙனம் (arts, science, laws, divinity) இன்பம், பொருள், அறம், வீடு என்னும் நான்கு கூறுக நூற்பரவையை வகுத்து மேனுட்டறிஞர் ஆராய்வாராயினார். வடமொழியில் மநுதர்மசாஸ்திரம், பராசரஸ்மிருதி முதலியனவும், தமிழில் திருவள்ளுவர் அறத்துப்பாலும் ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம் இவற்றை விதிக்குமியல்பினவாதலின் அறநூல், தர்மசாஸ்திரம் என்னும் மொழிகளை (Laws) என்னும் ஆங்கிலமொழியோ

டொத்த பொருளினவாகக் கொண்டனம். இன்ப நூலானது, ‘காதலிருவர் கருத்தொப்ப ஆதாவுபட்ட’ தெனினும் அகத்தின்பமாகிய அவ்வாதாவோடு ஒன்று பட்டு நிற்கும் புறத்தின்பாலின்பமாகிய கவியம், இசை, ஓவிய நூல், (Poetry, music, painting) இவற்றையும் தன்னகத்துக் கொண்டது; ‘கூத்தும் பாட்டுங் தூக்குங் துணிவும், பண்ணியாழ்க் கரணமும் பாடைப் பாடலும், தண்ணுமைக் கருவியுங் தாழ்தீங் குழலும்.....வட்டிகைச் செய்தியு மலராய்ந்து தொடுத்தலும், காலக் கணிதமுங் கலைகளின் றுணிவும், நாடக மகளிர்க்கு நன்கனம் வகுத்த ஓவியச் செந்நூ லுரைநூற் கிடக்கையும், கற்றுத் துறை போகிய பொற்றெழுடி நங்கை’ எனச் சீத்தலைச்சாத்தனூர் கூறுமாற்றுனு முனர்க. இவற்றைய யுள்ளடக்கிய ‘ஆர்ட்ஸ்’ (arts) என்னும் ஆங்கிலமொழியை இன்பநூல் எனவும், கலா சாஸ்திரம் எனவுங் கொண்டனம். அரசியல் முறையையும் பொருள்செய்முறையையும் கூறுவன சுக்கிரநீதி முதலிய வடமொழி அர்த்தசாஸ்திரங்களும் திருவள்ளுவர் பொருட்பாலும் போல்வன. இவற்றுனுணரும் பொருட்பாலவாகிய மேனைட்டு நூல்கள் (Political and economic science) என்று வழங்கப்படுவன. அர்த்தசாஸ்திர உணர்ச்சிக்கும் ஓரோ வழி மோசஷாஸ்திர உணர்ச்சிக்கும் இன்றியமையாததாகிய பெளதிகசாஸ்திரம் (science) ஜம்பெரும்பூத்தியற்கையையும் அவற்றின் பகுதியாகிய இயங்குதினை, நிலைத்தினை முதலியவற்றையும் ஆராய்வது. வீட்டுநூல் (Divinity) சடபொருட்டத் துவம் (Metaphysics), மனைத்துவம் (Psychology), ஒழுக்கங்கிலை (Ethics) முதலியவற்றைய யுள்ளடக்கியது. இவ்வாறு பரங்குகிடக்கும் நூற்பாப்பில் நமது ஆராய்ச்சியினுட்படுவன ஜம்பெரும் பூத்தியற்கையும் அவற்றின் பகுதிகளுட் சிலவுமாம். [மேற்றிசை நூல்வல்ல தமிழ் மொழி மாந்தரது பெயரோடு அவர் பெற்ற மதிப்புப் பெயரைச் சேர்த்தெழுதுங்கால் அற நூலாசிரியர் சுப்பிரமணிய ஜயர், தர்மசாஸ்திர கலாசாஸ்திர நாயகர் சுப்பிர

மணிய பிள்ளை, இன்பநூ லறநூற்புலவர் வையாபுரிப்பிள்ளை
என்று இவ்வாறு எழுதுவது தகவுடைத்து; அஃதன்றி
பி.ஏ.பி.எல், என்பது பொருந்தாது].

பிறமொழி மாந்தரிடமிருந்து ஒன்றும் பெறலாகா
தென்று வாதிப்பாரோராரார். மேலைநாட்டாரது
'ஸயன்ஸ்' எம்மிடமிருந்தது. அழிந்துபோயிற்று என்பா.
அங்ஙனமாயின் அதனைப் புதிதாக ஆக்கிக்கொள்வது
அவசியங்தானே என்போம். தொல்காப்பியனுரையும்
அவரணைய பெரியோரையும் ஆசிரியராகக்கொண்ட நாம்
ஹக்ஸலி, டார்ஷின், தொம்சன், கெல்வின் முதலியோரை
ஆசிரியராகக் கொள்ளுவதோமோவெனின் அறிவுடை
யோரைச் சாதி சமயபேதம் பாராது ஏற்றுக்கொள்ளுதல்
கடனென்போம். அங்ஙனமன்றியும், இந்நூல் இயற்கைப்
பொருஞ்சனர்க்கியாகிய பிரயோக விஞ்ஞானத்தின்
பாலதாதலின் அவ்விஞ்ஞானத்தைப் பெறுதற்குரிய
வாயிலாக நின்ற மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, மனம்
என்பவற்றுற் புலங்கொள்பாலது. இவ்வாராச்சியினாற்
பெறப்படும் முடிவுகளின் உண்மையை நிச்சயித்தற்குக்
காட்சியளவையுங் கருத்தளவையும் அவற்றே சார்ந்து
நின்ற சம்பவ வளவையும் வேண்டப்படுவவன்றி ஆகம
வளவை வேண்டப்படுவ தொன்றல்ல என்பாம். கோட்டு
நீரும் மஞ்சளஞ் சூடியவழிச் செங்கிறம் பிறக்குமென்று
சொன்னுடையென்றால், அவனுரையின் உண்மையை யாராய்
வதற்கு அவனது குலங்கல்வி முதலியவற்றை விசாரித்தன
மேற்கொள்ளாது கோட்டுநீற்றையும் மஞ்சளையுங் தருவித்து
ஒருங்குகூட்டிச் செங்கிறம் பிறக்கின்றதா என்பதைக்
காட்சியளவை கொண்டு நிச்சயித்தலே மரபாகும்.
ஆதலினால், இவ்வாராய்ச்சியினால் வரும் பயனை முழுது
மடைய விரும்புவோர் குறிக்கப்பட்ட பொருள்களையுங்
கருவிகளையுஞ் சேகரித்து விவரிக்கப்பட்டிருக்கிற முறைப்
படி செய்கை செய்து அவ்வழிப்பெற்ற முடிவுகளை
வேண்டிய வழி அநுமானித்து உண்மையை யறிந்து
கொள்ளுதல் மரபாகும். ஐம்பூதத்தைப்பற்றிய அறிவு

எம்மிடத்துள்ள அளவிற் போதாதோ விரித்துரைக்க வேண்டுமோவெனில், வேண்டும் என்போம். பஞ்சபூத வியற்கையை நுணுகவாராய்ந்த வலிமையினுலன் ரே மேலெநாட்டார் நிலமிசை விரைந்துசெல்லும் எந்திரலூர்தி களையும், நீர்மிசை மிதங்து செல்வனவும் திரையெறி கடலினுட் குளித்துச் செல்வனவுமாகிய பலவகை இருப்புக்கலங்களையும், தீயின்வேகத்தா லுந்தப்பட்டு வளி மேற்கிளங்கு செல்லும் வானலூர்திகளையும், விசம்பு ஆரை மின்னியக்கமே தூதுவனுகச் செய்தியனுப்பும் மார்க்கங்களையும் அறிந்திருக்கிறார்கள். நமக்கு இனியாரது உருவப் படத்தை நாம் பார்த்து இன்புறுதற்கும், இன்னிசையோடு பாடுவாரது கீதங்களை அவர் கழிந்த பிறகும் நாம் கேட்டின் புறுதற்கும், தூரத்தில் நடந்த செய்திகளை நடந்தவாறே நாம் கண்டு இன்புறுதற்கும், பிறநாட்டுச் சென்றிருக்கும் அன்புடையாரோடு வசனித்தின்புறுதற்கும், கருவியாக வரமெந்த படிமக்கருவி, பாடற்கருவி, நடன விளக்கு, வாய்த்தங்தி முதலியன ஜம்பெரும்பூதத்தியற்கையை யுணர்ந்த அறிஞரால் ஆக்கப்பட்டனவாமன்றே. அன்றியும், பகைவராவார் நாட்டினுட்புகாது அரண்செய்துகாத் தற்குப் பயன்படுவனவும் ‘யவனரியற்றிய பலவகைப் பொறி’ என நம் முன்னோற் குறிக்கப்பட்டனவுமாகிய யந்திரங்களை யமைத்தற்குங் கருவியாய் நின்றது ஜம்பூத ஆராய்ச்சியாகும். மேற்குறித்த கருவிகளுட் படிமக்கருவி, நடன விளக்கு இவற்றினமைப்பும் தூரதரிசனி, அனுதரிசனி, நிறதரிசனி என்பவற்றி னமைப்பும் இவ்வாராய்ச்சி ஒளியியலுட் கூறப்படும். பாடற்கருவியினமைப்பு இசையியலுட் கூறப்படும்; வாய்த்தங்தியினமைப்பு மின்னியக்கவியிலுட் கூறப்படும்; எந்திரலூர்தியமைப்பு அனலியலுட் கூறப்படும்.

படர்ந்துபட்ட இப்பொருளை எம்முறையாக ஆராய்வ மெனின் உற்பத்தி விளக்கம், தத்துவ விளக்கம், பதார்த்த விளக்கம் என மூன்று பிரிவு வகுத்து முதற்பிரிவை 4 அதிகாரமாக்கி, சூரியசங்திரோற்பத்தி (வானநூல்,

Astronomy), மலைகடலுற்பத்தி (பூமிநூல் Geology), தாவரசங்கமோற்பத்தி (தாவரநூல் Botany, விலங்குநூல் Zoology, சீவநூல் Biology) மாணிடசரிரோற்பத்தி (Physiology, anatomy) எனவும், அப்பால் தத்துவ விளக்கத்தினுள் இயக்கத்தினியல்பையும் பொருளின் பொதுவியல்பையும் ஓரதிகாரமாக்கிப் பொதுவியல் (Dynamics and properties of matter) எனவும், பின்னும் ஐந்ததிகாரங்களை முறையே இசையியல் (Sound), ஒளியியல் (light), அனலியல் (Heat and radiant energy), காந்தவியல், மின்னியல் (Magnetism and electrostatics), மின்னியக்கவியல் (Dynamic electricity) எனவும், இரசாயனவியல் கூறும் இரண்டதிகாரங்களைப் பதார்ததவிளக்கம் எனவுங் கொண்டு ஒருவாறு கூறி முடிப்பாம்.

இவ்வாராய்ச்சிக்கு ஆதாரமாயுள்ள வடமொழி தென் மொழி நூல்கள் எவையோவெனின், ஒல்காப்பெருந்தவத் தொல்காப்பியனுர். 'மாற்றரூஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பின்' என்பது முதலாக, 'நிலங்தீ நீர்வளி விசும்போ டெந்துங், கலந்த மயக்க மூலகும்' என்ப தீருகச் சொன்ன எண்பத்தொன்பது சூத்திரங்களுள், 'நூலேகரகம்' என்பது முதல் 'அன்னராயினும்' என்ப தீருகச் சொன்ன பதினைந்து சூத்திரங்களொழித்து ஒழிந்த எழுபத்து நான்கு சூத்திரங்களும், சங்கச் சான்றேர் நூல்களுண் மரபியற் பொருள்மையவாய் மேலேசுடிய சூத்திரங்களுணர்த்தும் பொருளொல்லையுட்பட்டனவாய் வருகிற செய்யுட்பகுதி களும், முப்பொருளிலக்கண ஆராய்ச்சி செய்யும் முதனூலாகிய சிவஞானபோதமும், ஏனைய சித்தாந்தசாஸ்திரங்களும், தமிழ் மொழியிலும் வடமொழியிலும் பலவாக விரிந்த வேதாந்த நூல்களும், கபிலரூரைத்த சாங்கிய நூல், கணதூரருளிய வைசேடிகநூல், பதஞ்சலிமுனிவர் தங்த யோகசூத்திரம் எனப் பரங்குபட்ட தத்துவநூல்களும் சீவகசிந்தாமணி முத்தியிலம்பகம், மணிமேகலையி ணீற்றி னின்ற மூன்று காதைகள், திருவள்ளுவப் பயனுட் சில

பாகங்கள், வைத்திய நூல்களுட் சில, வடமொழிரசாயன நூலுட் சிலவும் இவ்வாராய்ச்சிக்கு ஏற்றபெற்றி ஆதாரமாவன. இவ்வாதார நூல்களில் வழங்குஞ் சிறப்பு மொழிகளுள் இவ்வாராய்ச்சிக்கு வேண்டுவனவற்றை எடுத்தானுவோம். ஆங்கில நூல் மூலமாக யாம் ஆராய்ந் துணர்ந்த கருத்தினை யுரைத்தற்கு ஏற்புடைய தமிழ்ச்சொல் வடசொல் இல்லாத வழிப் பொருத்தமுள்ள புதிய சொற்களை ஆக்கிக்கொள்வோம். யவனபூரமொழி (Greek), ரோமபூரமொழி (Latin), ஆங்கிலமொழி யிவற்றுளிருந்து தக்க சொற்களைத் திசைச் சொற்களாக எடுத்தாள்வோம். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தல் என்னும் தலைப்பெயர்க் கீழ் விரிவாக ஒரு வியாசமெழுதுவாம்.

மேலைத் தேசத்தார் நன்கனமராய்ந்த இயற்கைப் பொருணூற்றுறைகள் பலவற்றை யொருங்கு திரட்டி யுரைக்கும் இந்நூற்கு விஞ்ஞான தீபம் என்னும் பெயர் ஏற்புடைத்தாமாறு: ஆங்கில மொழியில் ‘ஸயன்ஸ்’ என்னும் பதம் மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி மனம் என்னும் ஆறுவாயிலானும் எம்தப்பெற்று நாமமூபத்துக்குக் காரணமாய்க் காட்சியளவை, கருத்தளவை, சம்பவவளவையினுட்பட்டு விற்கும் உணர்ச்சியறிவினைக் குறிப்பது. இதற்கு நேர் மொழிபெயர்ப்பு விஞ்ஞானமாகும். (மணிமேகலை பவத்திற மறுகெனப் பாவை நோற்ற காதையைப் பார்க்க). இவ்வெல்லைக் கப்பாற் பிற அளவை கொண்டு அறியப்படும் பொருளில்லை என்று மேற்றிசை நூலோர் சிலரது மரபு பற்றிச் சாதிப்போமெனின் இந்நூல் விஞ்ஞான வாதம் எனப்படும். அங்ஙனஞ் சாதித்தல் செய்யாமையினாலும், உண்மையறிவு விளக்கத்துக்குக் காரணமாய்நிற்றவினாலும் இந் நூல் ‘விஞ்ஞானதீபம்’ எனப்படும். தமிழ் மொழியால், ‘உணர்வுச்சுடர்’ எனபதனினும் பார்க்க ‘விஞ்ஞானதீபம்’ எனபதே பொருத்தமுடைத்து. அன்றியும், தமிழ்நூற் பரவையுள் வடமொழிப் பெயரெய் தப் பெற்ற நூல்கள் மிகப் பல.

“முப்பொருளி னுண்மைதருஞ் சிவஞான
 போத மெனு முதனூறந்த
 அப்பனருண் மெய்கண்டான் றன்னூற்கு
 வடமொழிப்பே ரறைதலேலே
 செப்புசித்தி தேவாரம் வாசகமே
 கலைசிந்தா மணியென்றின்ன
 தப்பில்வட மொழிப்பெயரைச்
 சார்ந்துநின்ற மரபெதுவோ”

என நினைந்து,

“முன்னாளி னூ லுரைத்த முழுதுணர்ந்தோர்
 வழிநின்று மொழிதல்வேண்டி
 இந்நாளு மாரியத்தி வியைவனகொண்
 டுரைத்தனல் மென்னு மென்னம்
 எந்நாளு முளத்துடையேன்”

ஆதவினால், தழுவுவன தழுவி எழுதினேன். நூலின் உள் ஞம் தமிழ் நூல், வடநூன் முடிவுகள் பலவற்றை யாராய்ந்து கொண்டுபோவேனுதலால் இந்நூலின் முதற் பிரிவாகிய உற்பத்தி விளக்கம் உயாநடையினதாகிப் பள்ளிக்கூடத்தில் சிறுவர்களுக்குப் பயன்படாததாகும். தத்துவ விளக்கமும் (Physics), பதார்த்த விளக்கமும் (Chemistry), எளிய நடையினவாய்க் கல்லூரிப் பிரவேசப் பரிசைகள் (மெற்றிக்குலேஷன்) க்கு வாசிக்கும் ஆரைவது வகுப்பு மாணவர்க்கு உபயோகமாவனவாம். பதார்த்த விளக்கம், சிலைப்பொருள் (Inorganic), தசைப்பொருள் (Organic) இவை இரண்டத்திகாரங்களாக ஆராய்ந்து வகுக்கப்படுவன வெனினும் பல உட்பிரிவுகளையுடையன வாய் விளங்கும். கல்லூரிச் சட்டத்திற் கிசைய அடக்க வேண்டிய பொருளைத்தையும் அடக்கி நிற்கும். ‘ஸயன்ஸ்’ இல்லாதது தமிழ் மாதுக்கு ஒரு குறையென்று பலகாற் சொல்லிக்கொள்ளுகிற ஆங்கில விற்பனரது பழிமொழி இதனேடு தீர்ந்துவிடக் கருணை செய்யுமாறு சங்கப்புலவர் நாவினின் று நடம் புரியுங் தண்டமிழ்த்தாயை இளமை வனப்பென்று மகலா இன்றமிழ்த் தெய்வத்தை

மனமொழிமெய்களால் வணங்கி இங்நூன் முகத்தை முடிப்பாம்.

(2) உற்பத்தி விளக்கம்.

சூரியசந்திரோற்பத்தி

“ஆயிரங் கதிராழி யொருபுறந்தோன் றகலத்தான் மாயிருந் திசைகுழ வருகின்ற வரவுணர் தத மனக்கல மலரினையு மலர்த்துவான் ரூஞத வினக்கமல முணர்த்துவபோன் றெவ்வாயும் வாய்திறப்பக் குடதிசையின் மறைவதூஉ மறையென்று கொள்ளாமைக் கடவுளர்த முறங்காத கண்மலரே கரிபோக ஆரிருஞம் புலப்படுவா னவனேயென் றுலகறியப் பாருலகத் திருள்பருகும் பரிதியஞ் செல்வகேள்! மண்டலத்தி னிடைநின்று வாங்குவார் வைப்பாராய் விண்டலத்திற் கடவுளரை வெவ்வேறு வழிபடுவார் ஓங்குலக முழுதுபொரத் திருவருவி னென்றுகி ஆங்கவரை வேறுவே றளித்தியென் றறியாரால்; மின்னுருவத் தாரகைநீ வெளிப்பட்ட விடியல்வாய் நின்னுருவத் தொடுங்குதலா னெடுவிசும்பிற் காணுதா ரெம்மீனுங் காலவா யிடைகரந்து மாலைவாய் அம்மீன் வெளிப்படுப்பாய் நீயேயென் றறியாரால்; தவாமதியந் தொறுநிறையத் தணக்கலையக் கலைதேயா துவாமதிய முன்னெடுவெந் தொன்றுகு மென்றுணரார் தம்மதியி னெளிபுக்கங் கிருளகற்றுத் தவற்றுற்கொல் அம்மதியம் படைத்தாயு நீயேயென் றறியாரால்; நீராகி நிலம்படைத்தனை—நெருப்பாகி நீர்பயந்தனை ஊரோழிவிற் காற்றெழழுவினை—ஓளிகாட்டி [வெளிகாட்டினை;

கருவாயினை-விடராயினை-கதியாயினை-விதியாயினை உருவாயினை-அருவாயினை-ஓன்றுயினை-பலவாயினை;

எனவாங்கு,

விரிதிரைப் பெருங்கட லமிழ்தத் தன்ன ஒருமுதற் கடவு ஸிற்பெருந் திருவொடு சுற்றந் தழீஇக் குற்ற நீங்கித் துந்பந் தொடரா வின்ப மெய்திக் கூற்றுத் தலைபனிக்கு மாற்றல் சான்று கழிபெருஞ் சிறப்பின் வழிவழி பெருகி

நன்றறி புலவர் நாப்பண்
வென்றியொடு விளங்கி மிகுகம்யா மெனவே''

என்னும் இப்பாணிப்பாட்டு இவ்வத்திகாரத் துள்ளுறை பொருளைத் தருவதோடு தெய்வணக்கமுங் கூறுதலாற் பாயிரமாகுங் துகைமையது.

‘மதியம்படைத்தாயும்நீ’ என்பதனை ஆராய்வாம்! இந்துால் விஞ்ஞான நூலாதலின் இதன்கட்ட கூறப்படும் பொருளைத்தும் காட்சியளவை, கருத்தளவை என்னும் எல்லையிக்காது வருதல் கூடாது. இவ்விரண்டளவையுங் கொண்டு மதியம் பரிதியினுற் படைக்கப்பட்டதென்னும் உண்மையை நிச்சயிப்பாம். முற்பக்க நாட்களிற் குரியாஸ்தமன - காலத்திற் சந்திரன் வானமண்டலத்திற் பொருந்தி நிற்கிற நிலையையும் அவன்து கலையளவையுங் கருதி நோக்குவோமாக. படுசூடரமயத்து மதியம் வானத் துச்சியில் நிற்கின்ற நாள் முற்பக்கத்து எட்டாநாளாகும். இந்நாளிற் சந்திரவிம்பம் அரைவட்ட உருவாகத் தோற் றும். ஒளிபெற்ற பாகம் குரியனை நோக்கி நிற்கும். எட்டாநாளுக்கு முந்திய நாட்களில் ஏற்படுகாலையிற் சந்திரன் மேற்றிசைக்கண்ணே அரைவட்டத்திற் குறைந்த பிறை வடிவாகத் தோற் றுவன். உச்சிவானங் (Zenith) தொட்டு அடிவானம் (Horizon) வரையுமுள்ள வட்டாரத்தைத் (வட்டவாரம்; வட்டபாகத்தை Semicircle) தொண்ணாறு பாகை (Degree)யாகப் பிரிப்பாம். உவா (அமாவாஸ்தை) நாளிற் குரியனை அடைந்து நின்ற மதியம், தினமொன்றுக்குச் சராசரி பன்னிரண்டுபாகை யகன்று ஏறக்குறைய ஏழைராநாட்களில் உச்சி வானத்தை யடைகிறது. சந்திர தரி சனஞ் செய்த நாட்தொடங்கி அட்டமி நாள் வரையும் குரியாஸ்தமன காலத்திற் சந்திரனுடைய பாகையகற்சி யையுங் கலையளவையும் நோக்கி வருவோமாயின் சந்திரன் மேற்கினின்று கிழக்கு நோக்கி யகலூகிறுனென்னு முன்மையினையும் அகல அகலக் கலைவளர்ச்சி கூடுகிற தென்ற உண்மையினையும் உணர்ந்துகொள்வோம்.

பத்தாநாளிற் சந்திரன் மேற்குத்திசை யடிவானத்தி லிருங்கு நூற்றிருபது பாகை அதாவது கிழக்குத் திசை யடிவானத்திலிருங்கு அறுபது பாகை யகன்று நிற்பதையும், விம்பம் மூன்றிலிரண்டு பாகம் நிறைவெற்றிருப்பதையும் காண்போம். பூரண நாளிற் சந்திர விம்பம் முழு வட்டமா யிருப்பதையும் சூரியாஸ்தமன காலத்திற் சந்தி ரோதயமாவதையுங் காண்போம். இந்நிலையிற் கோள மாகிய பூமி வடக்குத் தெற்கு நோக்கிக் கிடக்கும் தனது நாராசத்தில் (Axis) வண்டிச் சக்கரம் போலவும் ஆடு கின்ற பம்பரம் போலவும் இடமாக அதாவது மேற்கி லிருங்கு கிழக்கு நோக்கிச் சுழலுகிறதென்னும் உண்மையினை மனத்திற் சிங்திப்போமாயின் சூரிய சந்திரர் நிலை பெயராதிருப்பினும் பூமியினது சுழற்சியினால் சூரிய சந்திரர் பூமியை வலம் வருவதாகத் தோற்றுதல் கூடு மென்பது புலப்படும். எங்ஙனமோவெனின், புகைவண்டியிலிருப்போனுக்கு வண்டியினசைவு தோற்றுது மலையும் மரனும் அசைவதாகத் தோன்றும் பொய்த்தோற்றம்போல வென்க. சந்திரதரிசனமான நாட்டொடங்கிப் பூரண நாள் வரையும் சூரியாஸ்தமன காலத்திற் சந்திரனை நோக்கி வருவோமாயின் மேற்றிசை யடிவானத்திலிருங்கு கீழ்த்திசை யடிவானத்துக்குச் சந்திரன் வரப் பதினைந்து நாட்கள் செல்லுமென்பது புலப்படும். அரை வட்டபாகத் திற்குப் பதினைந்து நாட்கள் வேண்டியிருங்குமையால் முழு வட்டத்துக்கும் முப்பது நாட்கள் வேண்டும்.

ஆகவே ஏறக்குறைய ஒரு மாதத்திற் சந்திரன் பூமியை இடமாகச் சுற்றி வருகிறதென்பது பெறப்படு கின்றது. சூரிய கிரணங்கள் சந்திரன் மேற் பட அதனால் ஒளி பெற்ற பாகம் பூரண நாளில் முற்றுக்கத் தோற்றும். அங்நாளிற் சூரியனும் சந்திரனும் மேற்கிலுங் கிழக்கிலுமாகப் பூமியினேடு ஒரே மட்டத்தி லிருத்தல் காரணமாக அமாவாசை தினத்திலும் இவை மூன்றும் ஒரே மட்டத்தி லிருப்பினும் சந்திரன் பூமிக்குஞ் சூரியனுக்கு மிடையில் நிற்றலால், சூரியப் பிரகாசம் பட்ட பாகம் பூமியிலிருப்

போர்க்குத் தோற்றுத் பாகமாகிறது. அகல அகலச் சிறிது சிறிதாகக் கலைகூடிப் பூரணைத் தினத்திற் கலை நிறைந்து பின்பு அனுக அனுகக் கலை குறைந்து அமா வாசைத் தினத்திற் கலை யற்றுப் போகிறது. இதனாற் சங் திரன் சுயம்பிரகாச மற்றதென்றும் சூரியப் பிரகாசம் தன் மேற் படுவதனால் ஓளிபெறுவதென்று மறிகின்றேம். அறிவு விளக்கமில்லாத மாநதரே இதனை யறியார் என்னும் பொரு டோன்றத் தும்மதியினைளி புககங் கிருளகற்றுத் தவற்றுற்கொல்,—அம்மதியம் படைத்தாயு நீயேயென் றறி யாரால் என்றார். சந்திரனுடைய ஓளியை மாத்திரமல்ல; உடலையுங் தந்தவன் சூரியனும் என்பதைப் பின்னர்க் காட்டுதும்.

மாலைக்காலத்தில் மேற்குத் திசையிலேனும், அதி காலையிற் கிழுக்குத் திசையிலேனும், தோற்றுகிற அழகு வாய்ந்த சுக்கிர நகூத்திரம் வானமண்டலத்துக்கு ஓர் அணிகலமாக விளங்குவது. நகூத்திரம் என்னும் பொது மொழி அசுவினி முதல் இருபத்தேழு உடுக்கூட்டங் (Constellation) களுக்கும் சிறப்பாக ஏறியது. புதன், சுக்கிரன், செவ்வாய், வியாழம், சனி, குபேரன், (Uranus), வருணன் (Neptune) ஆகிய ஏழும் கிரகங்கள் என்னும் சிறப்புப் பெயருடையன. இவற்றுக்கும் உடுக் கூட்டங் களுக்கும் உள்ள பேத மென்னையெனில், உடுக் கூட்டங் கள் சூரியனே போன்று சுயம்பிரகாசமுடையன; கிரகங்கள் சந்திரனைப் போன்று சூரியனுடைய ஓளி தம்மேற் படுவதனாற் கட்புலனுக்குத் தோற்றுவன. இ.:தெங்ஙனம் அறியு மெனில், சுக்கிரன், வியாழன், முதலிய கிரகங்களைத் தும் சூரியனை அனுக அனுகக் கலை குறைந்து சந்திரனைப் போலப் பிறைவடிவாகவும், அரைவட்ட வடிவாகவுங் தோற்றுதலா லறிவோ மென்க. இங்ஙனம் தோற்றுகிற தோற்றுத்தைத் தூரதரிசனியென்னுங் கண்ணுடை மூலமாகப் பார்க்கலாம். கண்ணைளி குறைந்தோர் மூக்குக் கண்ணுடை யிட்டுக்கொள்வது போலக் கழிபெருந்தூரத்திலிருக்கும் பொருள்களை நோக்குவதற்குத் தூரதரிசனியென்னுங்

கண்ணேடி பயன்படுகிறது. அதனாற் கண்ட காட்சியுங் கட்புலஞ்சு கண்ட காட்சியே யாகிறது.

இக்கண்ணேடியினமைப்பை ஒளியியலுட் கூறுவாம். கிரகங்கள் யாவும் பூமிக்குஞ் சூரியனுக்கும் அணித்தாக விருக்கின்றன. உடுக்கூட்டங்கள் சேய்மைக் கண்ணிருக்கின்றன. இதனை யெங்ஙனம் அறிவுமோவெனில், கிரக உடுக்கூட்டங்களின் சாய்வினை இருவேறு காலங்களில் நுணுக மட்டிட்டு முக்கோண கணித (Trigonometry) முறையினால் அநுமானித்து அறிவோம். பரந்த ஒரு வாவியின் மத்தியில் ஒரு செந்தாமரை மலரிருப்பதாகவும். வாவிக்கரையில் மீன்பிழிகாரர் கையிற் பந்த வெளிச்சங்களும் சமீபத்திலிருக்கிற வீடுகளில் விளக்கு வெளிச்சங்களும் இருப்பதாகவும் நினைப்போம். தாமரை மலரின் நடுப்பகுதியே சூரியனும்; பொகுட்டினுள் இருக்கிற விதைகளே கிரகங்களாம்: கரையிலிருக்கும் வெளிச்சங்களே உடுக்கூட்டங்களாம் என்று கருதல் கூடும். உடுக்களிற் பல சூரியனைப் பார்க்கிலும் பெரியன். ஒன்றரைக் கோடி சூரியர்கள் சேர்ந்தொன்றுகிய அளவினையுடைய உடுக்களும் உண்டு. இவை யேன் மிகுந்த பிரகாசமாகத் தோற்றவில்லையெனின், தூரத்தில் மலையுச்சியிற் ரேற்றுகிற காட்டெரியானது விளக்குச் சுடர் மாத்திரமாகத் தோற்றுதல் கண்டிலமோ? அதுபோல இவையும் மிகுந்த தூரத்தி லிருத்தலால், சிறிய அளவினாவாகத் தோற்றுவ வென்போம். சூரியனுடைய ஒளி பூமியை அடைவதற்கு எட்டு மினிற்றும் இருபது செகன்டும் செல்லுமென அறி வோம்; ஒளியினது வேகம் ஒரு செகன்டுக்கு ஒரு வகைத்து எண்பத்தாறுயிர மைலாகும்.

இதனை அளந்தறியும் மார்க்கத்தை ஒளியியலுட் கூறுவாம். சூரியனுக்கும் பூமிக்கும் உள்ள தூரத்தை மேற்சொன்ன குறிப்பினை ஆதாராமாகக் கொண்டு கணிதத்தறியலாகும். சிலாங்கோக்கு முன் புதிதாகக் கண்டுபிழித்த உடுவொன்றினது தூரம் எவ்வளவிற் று என அநுமானிக்

கப் புகுந்த வானநூலோர் அவ்வுடுவினின் றும் உலகுக்கு ஒளி வருதற்குப் பதினுயிர வருஷங் செல்லுமென அறிந் தார்கள். இதனால் அதன் தூரத்தை மட்டிட்டறியலாகும். மிகவுஞ் சமீபமான உடுக்களினின் றும் உலகுக்கு ஒளி வருதற்கு இரண்டரை வருஷங் செல்லும் என்றால் நகூத் திரங்களின் தூரத்தைப்பற்றி வேறு பேசவேண்டுவ தென்ன! வாவியின் மத்தியிலுள்ள செந்தாமரைப் பொகுட்டினை மீட்டும் நினைப்பாம். அல்லியின் எல்லைக்குள் சூரியனும், பூமியும், ஏனைய கிரகங்களும், பூமியைச் சுற்றி யோடும் சந்திரனும், ஏனைய கிரகங்களைச் சுற்றியோடும் சந்திரர்களும் ஆய இவையெல்லாம் அமைந்திருக்கின்றன. இவற்றினுட் சுயம்பிரகாசமுடையது சூரியன்மாத்திரமே. உடுக்கள் சூரியர்களாக அவற்றைச் சுற்றியோடுங் கிரகங்களுண்டென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

சூரியன் மத்தியிலிருக்க அதற்கு மிகவும் அணித்தா யிருப்பது புதன், அதற்கப்பாற் சுக்கிரன், அதற்கப்பாற் பூமி, அதற்கப்பாற் செவ்வாய், அதற்கப்பால் வியாழம், அதற்கப்பாற் சனி, அதற்கப்பாற் குபேரன், அதற்கப்பாற் வருணன். இவற்றின் தூரம், இவை சூரியனைச் சுற்றி யோடுதற்குச் செல்லுங் காலம், இவற்றின் அளவு முதலிய விஷயங்களையும், உபக்கிரகங்களாகிய சந்திரர்களியல்லையும், ராகு கேதுக்களி னியல்லையும் பின்னர்க் கூறுவாம். கிரகங்களும் உபக்கிரகங்களும் சூரியனிடமிருந்து ஒளியை மாத்திரமல்ல, உடலையும் பெற்றனவாம் என்பதை இப்பொழுது ஆராய்வோம்.

“தொன்முறை யியற்கையின் மதியொ
 மர பிற்றுகப்
 பசும்பொ னுலகமு மன்னும் பாழ்ப்பட
 விசும்பி ஊழி யூழி செல்லக்
 கருவளர் வானத் திசையிற் ரேன்றி
 உருவறி வாரா வொன்ற னுழியும்
 உந்து வளிகிளர்ந்த ஒழு யூழியுஞ்
 செந்தீச் சுடரிய ஒழியும் பனியொடு
 தண்பெய றலைஇய ஒழியு மவையிற்

ருண்முறை வெள்ள மூழ்கியார் தருபு
 மீண்டும் பீடுயர் பீண்டிய வற்றிற்கும்
 உள்ளீடாகிய விருநிலத் தூழியும்
 நெய்தலுங் குவளையு மாம்பலுஞ் சங்கமு
 மையில் கமலமும் வெள்ளமு நுதலிய
 செய்குறி யீட்டாங் கழிப்பிய வழிமுறை
 கேழ றிகழ்வரக் கோலமொடு பெயரிய
 ஒழி யொருவினை யுணர்த்தலின் முதுமைக்
 கூழி யாவரு முணரா
 ஆழி முதல்வநிற் பேணுதுந் தொழுது”

என்பது சங்கச் செய்யுளாகிய கீரங்தையார் பாட்டு
 (பரிபாடல் 2)

“மன்னுலகமும் பசும்பொனுலகும் பாழ்ப்பட ஒன்றற்
 கொன்று மாறிவருதலாகிய பழைய இயல்பினையுடைய
 மதியமும் ஞாயிறுங் கெடுதலால் அழகிழந்த இயல்பிற்குக்
 விசும்புகெட்ட ஊழிகள் முறைமுறையாகக் கழிந்தனவாக,
 தன் குணமாகிய ஒலியுடனே தோன்றி உருவு காணப்-
 படாத வளிமுதற் பூதங்களின் பரமானுக்கள் வளர்கின்ற
 வானமாகிய முதற் பூதத்தினது ஊழியும், அவ்வானத்தி
 னின்று எல்லாப் பொருள்களையுஞ் சலிப்பிக்குங் காற் றுத்
 தோன்றிய முறைமுறையாகிய ஊழிகளும், அக்காற்றி
 னின்று செந்தீத்தோன்றிய ஊழிகளும், அத்தீயினின்றுங்
 தோன்றிப் பனியும் மழையும் பெய்த ஊழிகளும், அவற்
 றிந்குப் பின்பு அப்புனவினின்றுங் தோன்றுதலான்
 மீண்டும் வெள்ளத்தினாட்டு கிடந்து முன்றேன்றிய நான்கு
 பூதங்கட்கும் உள்ளீடாகிய இருநிலத்தினாழியும் என்
 றிவ்வூழிகளானே நெய்தலுங் குவளையும் ஆம்பலும்
 சங்கமும் கமலமும் வெள்ளமும் என எண்குறித்திட்ட
 பெயர்களது காலவீட்டாங் கழிந்தபின் உயிர்க ஞாவாதற்
 பொருட்டு அங்கிலத்தினை எடுத்திட்ட கேழற்கோலத்தாற்
 றிகழ்வரப் பெயர்பெற்ற இவ்வராக கற்பம் நின் செயலக
 ஞள் ஒரு செயலின் பெயராமத்தை யுணர்த்துதலின் அச்
 செயல்கள் பலவற்றையுஞ் செய்கின்ற நின் முதுமைக்

குள்ள கறபங்கள் யாவரானும் அறியப்படாத ஆழிமுதல்வு! சின்னையாந் தொழுது பேணுகும்” என்பது உரை.

இதனால் ஞாயிறும் மதியமும் ஒருகாலத்து இல்லாமற் போவனவாம் எனவும், அழகிழந்த விசும்புங் கெட்டுப் போகுமெனவும், பின்னர்த் தோற்றக்கிரமத்தில் முதற் பூதமாகிய வானங்தோற்றிப் பலவூழிக் காலங்களுக்கு வானமாத்திரமே தனித்திருக்குமெனவும், பின்னர் வானி னின்று வளிதோற்றிப் பலவூழிக் காலங்களுக்கு வானும் வளியும் ஆகிய இருபூதங்களே யிருப்பனவாமெனவும், பின்னர் வளியினின்று தீயும் தீயினின்று நீரும், நீரினின்று சிலனுங் தோன்றுவனவாமெனவும், பின்னர் உயிர்க் கூட்டங்களுள் ஓரறிவுயிர் தோன்றுவனவாமெனவும் ஓரறிவுயிரினின் நீரறிவுயிரும், ஈரறிவுயிரினின்று மூவறி வுயிரும் பிறவும் முறைமுறையாகத் தோற்றுவனவா மெனவும் அறிகின்றேம். உயிர்த்தோற்றத்தைப் பற்றித் தாவரசங்கமோற்பத்தி என்னும் மூன்றும் அதிகாரத்தினுள் விரிவாகக் கூறுவாம். மணிமேகலை நூலாரும்.

“ஆகாயம் வெளிப்பட்ட ததன்கண்
வாயு வெளிப்பட்ட ததன்க ணங்கி
யானது வெளிப்பட்ட ததன்க ணப்பின்
றன்மை வெளிப்பட்ட ததின்மண் வெளிப்பட்டு

பூத விகாரத் தான்மலை மரமுத
லோதிய வெளிப்பட்ட ஞலகாய் நிகழ்ந்து
வந்த வழியே யிவைசென் றடங்கி
யந்தமில் பிரளை மாயிறு மளவும்
ஜன்று யெங்கும் பரந்து நித்தியமாம்.”

என்றார். இது விஞ்ஞான நூலாகவின், பிற நூன் முடிபு கள் ஆதாரமாவன வேயன்றிப் பிராமாணமாகா. வானி ஸின் று வளியும், வளியினின் று தீயும், தீயினின் று நீரும், நீரினின் று நிலனும் தோற்றும் விதத்தையும், பின்னர் சிலத்தினுள் நீரும், நீரினுட் ஷயும், தீயினுள் வளியும், வளியினுள் வானும் அடங்கும் விதத்தினையும் கண்கூடாகக் (பிரத்தியக்ஷமாக) காட்டல்வேண்டும்; ஆகவின், ஆகப்

பூதம், அகப்புறப்பூதம் என்பனவற்றைப் பின்னராராய வைத்துக்கொண்டு இப்பொழுது புறப்பூத்தை யாராய்வா ணெடுத்துக்கொள்வாம். கல், மணல், மரம், பொன் முதலிய கட்டிப் பொருள்க ளைனத்தும் நிலன் என்னும் வகையின; நீர், நெய், உருகிய பொன், உருகிய வெண் ணெய் அலைத்தும் நீரின் வகைய; விளக்குச் சுடர், ஆவி யுருவமாகத் தோற்றுகிற நீராகிய மேகம் இவையெல்லாம் தீயின் வகைய; தோற்றமில்லா நீராவி, காற்று, கரிவளி (Carbonic Acid Gas) இவையெல்லாம் வளியின் வகைய; அலைத்துப் பூதங்களும் தோற்றுதற் கிடனு யிருக்கும் மின்னுரு (Electron) வானின் வகைத்து.

எரிந்துகொண் டிருக்கிற மெழுகுதிரி யொன்றில் உண்டாகிற வேறுபாடுகளை யாராய்வோம். கட்டிப் பொருளாகிய மெழுகு வெப்பத்தினால் உருகி நீர்ப் பொருள் ஆகிறது; நீர்ப் பொருள் சுடராக மாறுகிறது; சுடராகிய தீ கட்புலனுக்குத் தோற்றுத கரிவளியும் நீராவியும் ஆகிறது. வளி மின்னுருவாகும் மார்க்கத்தினை மின்னியக்க வியலினுட் கூறுவாம், கட்புலனுகா நீராவி குளிர்ந்து கட்புலனுகிய மேகமாகிறது; மேகங் குளிர்ந்து நீராகிறது; நீர் குளிர்ந்து ஆலங்கட்டி யாகிறது. கட்புல னுகா நீராவி வளியின் வகையது; கட்புலனுகும் மேகம் தீயின் வகையது; ஆலங்கட்டி நிலத்தின் வகையது; இவைபோல வேறு பல உதாரணங்களையும் ஆராய்ந் தறிந்து கொள்க. வான்குளிர வளியாகும்; வளி குளிரத் தீயாகும்; தீ குளிர நீராகும்; நீர் குளிர நிலனுகும்; என்னும் இவ்வண்மைகள் மேலை யுதாரணங்களால் அறியக் கிடக்கின்றன. வெப்பம் மிக்கால் கட்டிப் பொருளைதுவும் உருகி நீர்ப்பொரு ளாய்விடும் என்பதைப் பிரத்தியக்கூ மாகக் கண்டிருக்கிறோம். எரிமலை தீக்கொப்புளிக்கிற சமயங்களிற் கல்லு முருகி யோடுவனவாம். உருகிய பொருள் மீண்டும் வெப்பமிக்கிறுப்பின், கட்புலனும் ஆவி யாகிய தீயாக மாறும்; இது வளியாக மாறும். வளி வானுகுமென்பதை மின்னியக்க வியலினுள் ஆராய்வாம்.

குரியனும் கிரகங்களும் உபக்கிரகங்களும் ஒன்று சேர்ந்து தீப்பிழும்பா யிருந்தகால மொன்றுண்டு. இத் னையே கீரங்தையார் 'செந்தீச் சுடரிய ஹழியும்' எனக் குறிப்பிட்டார். இந்த ஹழியில் வானும், வளியும், தீயும் ஆகிய மூன்று பூதங்களே யிருந்தன; நீரும் நிலனும் இருந்ததில்லை. இதற்கு மூந்தி வானும் வளியும் இருந்த ஊழிகளும், வானமாத்திரம் தனி த்திருந்த ஊழிகளும் பலவாகக் கழிந்தன. செந்தீச்சுடரிய ஊழியிற் குரியனும் கிரகங்களும் ஒன்றுபட்டு அனற்பிழும்பாயிருந்த தோற்றத் தையனைய அழற்பிழும்புகள் (Nebula) இன்றும் வான மண்டலத்தி வூள்ளன. அனற்பிழும்பு சுழன்றுகொண் டிருந்தமையினாற் கோளவடி வாயிற்று. வெப்பங் குறையக் குறைய அளவிற் சுருங்கிக் கொண்டுபோன கோளத்தி னின்று ஒரு பாகம் பிரிந்து தன்னைத்தானே சுழல்வதும் தான் முன்னின்று பிரிந்த பெரிய கோளத்தைச் சுற்றிவருவதுமா யிருந்தது. இங்ஙனே பிரிந்த சிறிய கோளம் சிறிதாதவிற் சீக்கிரத்திற் குளிர்ந்து நீர்த் துண்மையையும், பின்னும் இறுகி நிலத்தன்மையையும் அடைந்தது. அங்ஙனமாயினும், சில தனிப் பொருள்கள் நீராகவும் வேறு சில தீ, வளியாகவும் நிலைபெற்றிருந்தன. இது எக்காரணத்தினாலாயிற்று என்பதை அடுத்த பிரிவினுள் ஆராய்வாம். இங்ஙனங் தோற்றியதே வருணன் என்னுங் கிரகமாகும்.

அனற் பிழும்பாகிய பெரிய கோளத்தினின்று பின் னும் ஒரு சிறு பகுதி பிரிந்து குபேரன் என்னுங் கிரக மாயிற்று; பின்னர் இம்முறையே சனி, வியாழும், செவ்வாய், பூமி, சுக்கிரன், புதன் இவை உற்பத்தியாயின; எடுவினின்ற அனற் பிழும்பு சூரியனென நிலைபெற்றது. உபக்கிரகங்கள் தோற்றிய முறையைச் சொல்லுவதற்கு, சந்திரனது உற் பத்தியை ஆராய்வாம். பூமி ‘செந்தீச்சுடரிய’ பிழும் பாகக் சுழன்றுகொண் டிருந்த காலத்தில் அதனினின் ஞேருபாகம் பிரிந்து பூமியைச் சுற்றிச் செல்லுகிற உபக்கிரகமாகிய சந்திரனுயிற்று. சிற்றளவினதாகிய சந்

திரன் அறக் குளிர்ந்து விட்டமையால் நீர், வளி, தீ இவையாவும் அங்கு நிலஞையிட்டன. ஆதலால் அங்கு காற்று சீசுவதுமில்லை; புற்பூண்டு முனைப்பது மில்லை; மிருக மாணிட சஞ்சாரமு மில்லை யென் ஹெண்ணவேண்டி யிருக்கிறது. கிரகங்களில் நம்மையொத்த மாணிடா் வசித் தல் கூடும்; (காசிகாண்டத்திற் சிவசன்மா வென் னும் வேதியன் பலவுலகங்களையுஞ் சென்று கண்டதனை ஆராய்க). சூரியன் அனற் பிழும்பாக நடு நிற்கக் கிரகங்க ளெல்லாம் சுற்றி வருகின்றன. பின்னும் ஓர் ஊழியில் நம்முடைய பூமி சந்திரனைப்போல் குளிர்ந்து நீரும் வளி யும் அற்று உயிர்ச் சஞ்சார மில்லாது போய்விடும். சூரி யனிலிருந்து பிற கிரகங்களும் உபக் கிரகங்களும் பிறப் பன. கடையூழியிற் சூரியனே அறக்குளிர்ந்து, ஒளி யிழுந்து நிலஞைந்தன்மையை யடைய அழகிழுந்த விசும்புங் கெட்டுயாண்டும் இருட்பிழும்பாகிய தோற்றம் வந்தெத்தும்.

‘நீராகி னிலம் படைத்தனை, கெருப்பாகி நீர் பயந்தனை அருவாயினை, உருவாயினை, ஒன்றூயினை, பலவாயினை’ என ‘ஆயிரங்கதிராழி’ யென்றும் பாணிப்பாட்டினுட் சுறு யிருக்கும் உண்மைகள் இவங்களே தெளியப்படுவனவாம். வெப்பமுந் தட்பமுமே தோற்ற ஒடுக்கத்துக்குக் காரணமா யிருத்தலை யாராய்ந்தனம். இனி வெப்ப தட்பகிலையை யளங்துகொள்ளும் விதத்தினையும் இவற்றின் எல்லையினை யும் ஆராய்வாம். நீர், எண்ணெய் முதலியவற்றின் வெப்ப தட்ப நிலையை யளக்கக் கருவியாக நிற்பது பாத ரசத் தாபமானி, (Mercury Thermometer). பாதரசம் வெப்பத்தினால் அளவு அகலும் என்னும் ஆதாரத்தைக் கொண்டு இக்கருவி அமைக்கப்பட்டது. கண்ணாடிக்குழா யொன்றினுட் பாதரசத்தை யடைத்து ஆலங்கட்டி யினுள் வைக்கக் குறுகி ஓர் எல்லையு ணிற்கும். பின் னார்க் கொதிக்கிற ஜலத்தின் மேலுள்ள நீராவியினுள் வைக்க வேந்ற ரெல்லையு ணிற்கும். இவற்றை முறையே சுன்னமும் நூறுமாகக் கொண்டு இடையேயுள்ள அளவை நூறுபாகைகள் (Degree) ஆக்கிக் கொள்ளுவாம். நீருறை

கின்ற எல்லை (Freezing point) சூன்யபாகையாகவும், நீர் கொதிக்கின்ற எல்லை (Boiling point) நூறு பாகையாகவுங் கொள்ளப்பட்டது.

இவ்வொரு பொருளுக்கும் உறைகின்ற எல்லையும் கொதிக்கின்ற எல்லையும் உண்டு. சூனியபாகையிற் குறைந்த தட்ப நிலையையும் குறையொன்று, குறையிரண்டு, என்று அளங்து காணலாம். (Minus, Plus) என்னும் ஆங்கிலமொழிகளைக் ‘குறை, ‘மிகை’ எனக் குறியீடு செய்வாம்; ‘சய்,’ ‘சக்’ என்னும் வடமொழிகளை வழங்குவதும் ஏற்படுத்து). தட்பநிலையின் கீழேல்லை குறை இருநூற்றெழுபத்து மூன்றாகும். இவ்வெல்லை வருமுன் நம்மைச் சூழவிருக்கும் வளிதானும் ஆவியாகி நீராகிக் கட்டியாய்விடும். சூரிய கோளம் ஏழாயிரம் பாகையின் மேற்பட்ட வெப்பநிலை யுடையது. இவ்வெப்ப நிலையில் உலகிலுள்ள நீர்ப்பொருளும், நிலப்பொருளும், தீ, வளி ஆகிய நிலையை யடைவன, சாதாரண நிலையிற் கட்டியாயிருக்கிற பொருள்கள் வெப்ப ஏற்றத்தினால் நீராதலும் ஆவியாக இருக்கிற பொருள்கள் தட்பத்தினால் நீராதலும் இயற்கையாயிற்று. உலகத்திலுள்ள பொருள்களையெல்லாம் எண்பதின் மேற்பட்ட தனிப் பொருள்கள் (Elements) ஆகவும், கோடிக்கணக்கான கூட்டப்பொருள்கள் (Compounds) ஆகவும் பிரிக்கலாம். ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் கொதியெல்லை, உறையெல்லை வேறுபட்டிருப்பதனால் ஒரே தாபநிலையிற் சில நிலஞகவும், சில நீராகவும், சில தீயாகவும் தோற்றுவன. அங்ஙனமாயினும், அருக்கனது வெப்பநிலையை யொத்த வெப்ப நிலையில் அனைத்துப் பொருளும், ‘செந்தீச் சுடரிய’ நிலையி லிருப்பன. கீழேல்லையாகிய குறை இருநூற்றெழுபத்து மூன்று என்னும் பாகையில் அனைத்துப் பொருளும் நிலஞ்சிடுவன. இவற்றின் விரிவினை அனலியலுள்ளும் ரசாயன வியலினுள்ளுங் கூறுவாம்.

புதனுலகம் (Mercury), சுக்கிரனுலகம் (Venus), பூவுலகம் (Earth), செவவாயுலகம் (Mars), வியாழ

வுலகம் (Jupiter), சனியுலகம் (Saturn), குபேரனுலகம் (Uranus), வருணனுலகம் (Neptune), ஆகிய கிரகங்களும், உபக்கிரகங்களாகிய சந்திரர்களும் இவையனைத்தி னுக்கும் ஆதாரமாய் நடவினின்ற சூரியனும் பலவூழிக்காலங்களுக்கு முன்பாக ஒரு தனி யழற் பிழம்பாக விருந்தனவா மெனவும், பின்னர் பிரிவுண்டு தம்மிற்கும் (பம்பரம்போலச்) சுழலுவதோடு, கிரகங்கள் சூரியனையும் உபக்கிரகங்கள் முதற் கிரகங்களையும் சுற்றி வருகின்றனவா மெனவுங் கண்டாம். இனி இவற்றின் இடைவெளித் தூரவெல்லை, சுழற்சிக் காலவெல்லை, சுற்றேட்டக் கால எல்லை, பரிமாணம் என்னும் இவற்றைத் தந்து அப்பாற் செல்வாம், பூவுலகத்தின் சுழற்சிக்கால எல்லையாகிய நாளை மானமாகக் கொண்டு ஏனைய காலவெல்லைகளைக் கணக்கிடுதல் நன்று. தூரவெல்லையைக் கணக்கிடுவதற்குச் சந்திரனுக்கும் பூவுலகுக்கும் இடையில் ஏற்படுகிற இடைவெளித் தூரமாகிய இரண்டு வெளிகளும் நாற்பத்தெண்ணையிரம் மைல் தூரத்தை அளவுகோலாகக் கொண்டு அதனைச் சந்திரபதம் எனப் பெயரிட்டு வழங்குவாம். (சந்திர பூவுலக இடைவெளிப் பேரெல்லை இரண்டு வெளிகளும் ஜம்பத்து மூவாயிரம்; சிற்றெல்லை இரண்டு வெளிகளும் திருபத்தீராயிரம் மைலாகும்); சூரியனுக்கும் பூவுலகுக்கும் இடைவெளித் தூரவெல்லை முந்நாற்றெற்றுபத்தைந்து சந்திர பதமாகும். ஒன்பது கோடியே முப்பதுலக்ஷம் மைல் என்பதனினும் பார்க்க முந்நாற்றெற்று புத்தைந்து சந்திரபதம் என்பது வாய்ப்புடைத்து; பேரிலக்கங்களை உள்ளம் நன்கு பற்றிக்கொள்ள மாட்டாதாதவின்.

இது விஞ்ஞான நூலாதவின், தூரவெல்லை கால வெல்லை முதலியவற்றைக் கணித்தறிந்த தெவ்வாறெனக் காட்டுதல் வேண்டும். இதனை முற்றுக ஆராய்வதற்கு நுண்ணிய கணிதமுறைகள் பல வேண்டப்படுவன; அத்தகைய முறைகளைக் கூறும் நூல்கள் மொழியில்லாதிருக்கின்றமையால் இயன்றவரை சுருக்கமாகக் காட்டு

வாம். வானமண்டலத்தில் மேற்சொல்லப்பட்ட கிரகங்களின் சலனங்களைக் கண்கூடாகவாவது தூரதிருஷ்டிக் கண்ணெடுமூலமாகவாவது பார்த்து மதிப்பிட்டுக் கண்ட சுற்றேட்டக் காலவெல்லைகள்: புதனுலகம் 88 நாள், சுக்கிரனுலகம் 224 $\frac{1}{2}$ நாள், பூவுலகம் 365 $\frac{1}{2}$ நாள், செவ்வாயுலகம் 780 நாள், வியாழுவுலகம் 4333 நாள் (ஏறக்குறைய 12 வருஷம்), சனியுலகம் 10759 நாள் (ஏறக்குறைய 29 $\frac{1}{2}$ வருஷம்), குபேரனுலகம் 30687 நாள் (ஏறக்குறைய 84 வருஷம்), வருணனுலகம் 60181 நாள் (ஏறக்குறைய 165 வருஷம்). காற்றேட்ட வட்டத்தின் பாகத்துக்கு இத்தனைநாட்ட செல்லுகிற தென்பதைக் கண்கூடாகவாவது தூரதிருஷ்டக் கண்ணெடுமூலமாகவாவது நோரிற் கண்டு முழு வட்டத்துக்கு இத்தனை நாளாகும் என்பதைக் கவனித்தறிவது.

இடைவெளித் தூரவெல்லையை யறிவதற்குக் கணித நூலிற் கண்ட முடிபு வருமாறு: சுற்றேட்டத் தினத்தை வர்க்கிக்க; (வர்க்கித்தலாவது ஓர் எண்ணை வைத்து அதனையே கொண்டு பெருக்கித் தொகை காண்பது. உதாரணமாக ஏழினது வர்க்கம் நாற்பத்தொன்பது). அங்ஙனம் வர்க்கித்துக் கண்ட தொகையினது கனமூலத்தைக் கண்டெட்டமுதுக; (கனங்காணுதலாவது ஓர் எண்ணை வைத்து அதனையே கொண்டு பெருக்கிவந்த தொகையை மீண்டுமொருமுறை பெருக்கிக் காண்பது; உதாரணமாக இரண்டின் கனம் எட்டு: மூன்றின் கனம் இருபத்தேழு, இனி இருபத்தேழின் கனமூலம் மூன்று; எட்டின் கனமூலம் இரண்டு என்று அறிவது. எந்த எண்ணுக்குங் கனமூலங்காணுகிற முறையைக் கணித நூல்களிற் காண்க). இங்ஙனங் கண்ட கனமூலங்களை இடைவெளியென்ன ஒருபடியாக எழுதுக. சுக்கிர சூரிய இடைவெளித் தூரம் ஆறுகோடியே எழுபதுலக்ஷம் மைல்; அதாவது இரு நூற்றெழுபது சந்திரபதம் எனக் கணிக்கப்பட்டது.

இதனைப் புதனுக்குரிய இடைவெளி யெண்ணினாற் பெருக்கிச் சுக்கிரனது இடைவெளி யெண்ணினாற் பிரிக்க

வருவது புதனுடைய இடைவெளித் தூரமாகும். அவ்வண்ணமே சுக்கிரன் இடைவெளித் தூரத்தைச் செவ்வாயினது இடைவெளி யெண்ணினாற் பெருக்கிச் சுக்கிரனிடைவெளி யெண்ணினாற் பிரிக்கவருவது செவ்வாயினது இடைவெளித் தூரம்; ஏனையவற்றுக்கும் இவ்வாறுகும், (செவ்வாய், வியாழத்துக்கு வேறு சில நுண்ணியற்கணிதக் கிரியைகளுடன் செய்தல் வேண்டும்) இங்ஙனம் கணிததுப் பெற்ற இடைவெளித்தூரா வெல்லைகள் அதாவது சூரியனுக்கும் குறிக்கப்பட்ட கிரகங்களுக்கும் இடையேயுள்ள தூரவெல்லைகளாவன: புதன் 145 சந்திரபதம், சுக்கிரன் 270 ச.ப., பூவுலகம் 375 ச.ப., செவ்வாய் 573 ச.ப., வியாழம் 3577 ச.ப., குபேரனுலகு 7098 ச.ப., வருணனுலகு 11274 ச.ப. சந்திரபதத்தை வைத்து நாலிற் பெருக்கி மூன்றில் வகுக்க வருவது ஒளி யெண் எனப்படும். இவ்வெண் சூரியனுடைய ஒளி குறிக்கப்பட்ட கிரகத்தைச் சென்று சேர்வதற்கு இத்தனை 'செகண்டு' ஆகும் என்பதைக் காட்டுவது. பூவுலக ஒளியெண் 500, ஆதலால், சூரியனுடைய ஒளி பூவுலகிற் சென்று சேர 500 'செகண்ட்' கழியும் என்பது. இத்தொகையை 24-ஆல் வகுத்து விநாடியாக்கலாம். ஒளி யினது வேகம் ஒரு செகண்டுக்கு ஒரு லக்ஷத்து எண்பத்தாரூயிரம் மைல் ஆதலால், ஒளியெண்ணை வைத்து ஒரு லக்ஷத்து எண்பத்தாரூயிரத்தாற் பெருக்கி இடைவெளித் தூரம் இத்தனை மைல் என்று சொல்லுதல் கூடும்.

10, சுழற்சிக்காலவெல்லை தூரத்திருஷ்டிக் கண்ணடியால் நேரிற் கண்டறிவது; புதனுடைய சுழற்சிக்காலவெல்லை அளங்தறியப்பட வில்லை. இது பூவுலக சு.கா. எல்லையினின்றும் வேறுபட்டதன்றென ஊகிக்க இடமுண்டு. சுக்கிரன் சு.கா.எ. 23 மணி, 21 மினிற்; செவ்வாய் சு.கா.எ. 24 மணி, 37 மினிற், 23 செகண்ட்; வியாழவுலகின் சு.கா.எ. 9 மணி, 55 மினிற்; சனியுலகின் சு.கா.எ. 10 மணி, 14 மினிற் 24 செக்கண்ட்; குபேரனுலகு, வருணனுலகுகளின் சுழற்சிக்காலவெல்லை

அளங்தறியப்படவில்லை.கிரகங்களும் உபக்கிரகங்களும் சூரி யனும் உடுக்கணங்களும் கோளவடிவின். கோளத்தினது விட்டத்தையறியின் அதன் மேற்பாப்பு, கனம் முதலியவற்றைக் கணித நூன்முறையாகக் கண்டறிதல் கூடும், புதனுலக விட்டம் 2990 மைல், சுக்கிரனுலக விட்டம் 7600 மைல், பூவுலக விட்டம் 7900 மைல், செவ்வா யுலக விட்டம் 4200 மைல், வியாழவுலக விட்டம் 87000 மைல், சனியுலக விட்டம் 73000 மைல், குபேரனுலக விட்டம் 32000 மைல், வருணனுலக விட்டம் 35000 மைல். பூவுலகுக்கு உபக்கிரகமாகிய சந்திரன் ஒன்று; செவ்வாய்க்குச் சந்திரர் இரண்டு; வியாழனுக்கு நான்கு; சனிக்கு எட்டு; குபேரனுலகுக்கு இரண்டு; வருணனுலகுக்கு ஒன்று. சந்திரனது விட்ட அளவு 2160 மைல், இவை யெல்லாம் தூரதிருஷ்டிக்கண்ணுடியால் நோரில் அளங்து கண்ட முடிபுகள்.

கிரகங்கள் சிலவற்றுள் தாவரவருக்கங்களும் வீலங்கினங்களும் மக்களும் வசித்தல் கூடுமென வான நூல் வல்லார் ஊகித்துரைக்கிறார்கள். நாம் வசிக்கும் பூலவுகும் எஞ்சிய கிரகங்களைப் போன்றதொரு கிரகமேயாதவினால் இங்குள்ள பொருள்கள் பல ஏனைய கிரகங்களிலும் உள் என்பதற்கு ஜைப்பாடில்லை. செவ்வாயுலகிலுள்ளாரோடு வசனிப்பதற்கு வேண்டிய கருவிகள் சிலவற்றை மேற்றிசையறினார்கள் மிக முயன்று அமைத்து வருகிறார்களாம். தோற்ற முறையிற் செவ்வாய் பூவுலகத்துக்கு முன்பு உண்டாயது. நமக்கு மிகவும் அணித்தாயுள்ள சுக்கிரனுலகம் அளவு முதலியவற்றைப் பெரிதும் பூவுலகத்தை நிகர்க்கும். செவ்வாயுலகு, சுக்கிரனுலகிலிருப்ப வருக்கு நமது பூவுலகம் காட்சிக்கிணிய சிறிய நகைத்திரமாகத் தோன்றும். புதனுலகு சூரியனுக்கு மிகவும் அணித்தாயிருத்தவினாலே ஆங்குள்ள சீவர்கள் மிகுந்த வெப்ப நிலையைத் தாங்கத் தகவல்களா யிருத்தல் வேண்டும்.

உலகுகளைத்தும் ஜம்பெரும் பூதக்கலப்பினே லமைந்தனவென முன்னமே சொன்னேம். இனி மண், நீர், தீ,

வளியாகிய நான்கு பூதங்களும் வானின் று தோற்றியவா மெனவும், ஊழியிறுதியில் இவை யாவும் நிலஞைய் ஒடுங்கி அதன்பின் பசும் பொனுலகமும் மண்ணும் பாழ்பட்ட நிலையில் வானுகி ஒடுங்குவனவா மெனவும் விஞ்ஞான நூன் முறைப்படி யறிந்தனம்; மேல் எடுத்துக்காட்டிய பரிபாடல் விசும்பு கெட்ட நிலைமையும் உண்டென்று கூறுகின்றதே; இக் கூற்றுக்கு மேலைத்தேச நூலாசிரியர்களது ஆராய்ச்சி யின் பாலவாகிய ஆதாரங்கள் உள்வோவென விசாரிப் பின் உள் என்போம்; ஆயினும், அம்முடிவுகளை முறைப்படி தாயித்துக் காட்டுவதற்கு நுண்ணியற் கணிதமுறைகள் பல வேண்டப்படுவவாதலால், சில ஆதாரங்களைக் காட்டி ஒருவகையாக முடிபு செய்வாம். பதார்த்த வியல்பினை ஆராய்ந்த மேற்றிசை யாசிரியர்கள் சடப்பொருளைனத்தும் அனுக்களா லமைந்தனவென முடிபு செய்தார்கள். நீர் என்னும் பொருள் தனிப்பொருளன்று; அணி (Hydrogen), மதி (Oxygen) என்னும் இருவகையனுக்களாலமைந்த தாமென்றும், மரம், சினி, மா (Starch) என்னும் இவை காரி (carbon), அணி, மதி என்னும் மூவகை அனுக்கள் வேறு வேறு அளவிற்குக்கூடிய கூட்டப் பொருட்களா மெனவும், பொன், வெள்ளி போன்றன தனிப்பொருட்களா மெனவும் இரசாயன முறைப்படி ஆராய்ந்து கண்டார்கள். இங்ஙனங் கண்டறிந்த தனிப்பொருள்கள் எண்பதிற் றுச் சில்வானமாம். பிரபஞ்சத்திலுள்ள பொருள்களைனத்தும் இந்த எண்பதிற் றுச் சில்வானங் தனிப் பொருள்களுள் ஒன்றே பலவோ கூடியாயின வெனவும், இப்பொருள்கள் பரமாணுக்களால் (Atoms) அமைந்தனவா மெனவும், ஒரு பொருளின் பரமாணு மற்றொரு பொருளின் பரமாணு ஆகாதெனவும் சில ஆண்கெளின்முன் மேற்றிசை யறிஞர்கள், தீர்ப்பிட்டார்கள்.

பின்னாலிற் சோதி, (றேடியம், Radium) என்னும் உலோகப்பொருளை யாராய்ந்து கண்ட முடிபினாலே பரமாணுக்கள் அனைத்தும் தம்மினும் நுண்ணியவாய் மின்னுரு (Electrons) க்களால் அமைந்தனவா மென நிச்சயித்தார்

கள்; நிச்சயிக்கவே ஒருவகைப் பரமாணு மற்றொருவகைப் பரமாணு ஆதல்கூடும் எனவும், பிரபஞ்சத்திலுள்ள அனைத்துப் பொருளும் மின்னுருக்களா லாயின் வெனவும் புதிதாக ஓர் உண்மை புலப்பட்டது. ஆங்ஙனம் புலப்பட்டபின் விஞ்ஞான நூலாசிரியர்களும் கணித நூலாசிரியர்களும் ஒருங்கு சேர்ந்து மின்னுருக்களின் இயல்பு, பரிமாணம் முதலியவற்றை நூண்ணிய முறைகளா லாராய்ந்தார்கள்; அவ் வாராய்ச்சியின் பயனாக மின்னுருக்கள் நிறையுடைய சடப்பொருள்க் என்று எனவும், அவை சூழற்சி வேகத்தினால் நிறையுடையனவாகத் தோற்றுகின்றன எனவும், அகிலலோகங்களினும் பரந்திருக்கிற வான் (Ether) என்னும் பூதத்தில் நீர்ச்சுழிபோன்று நிலைபெற்றிருக்கும் இயல்பின் இம் மின்னுருக்கள் எனவங்கண்டார்கள். காணவே பொருள் எனப்படுவது வான் (Ether) ஒன்று மாத்திரமே யெனவும், ஏனைய அதன் துபரினுமத்தோற்றங்களேயா மெனவும் புலப்பட்டது. அதன்மேற் கணித முறையினால் வானின் இயல்பையாராய்ந்தார்கள். விஞ்ஞான நூலிலும் கணித நூலிலும் வல்லவரும் உலகெங்கும் பரப்பிய இசை மலிந்த புலமையாளருமாகிய ஜெர்மனி தேசத் தாசிரியர் எயின்ஸ்டயின் (Einstein) என்பவர் நூண்ணிய கணித முறையாக ஆராய்ந்து கண்ட முடிபினால், வான் (Ether), வெறுவெளியின் (Space) இயல்பினாதா மெனவும், காண்போர் உள்ளத்தே நிலவுவதன்றித் தனக்கென ஒரு பொருட்டன்மை யில்லாததா மெனவும் நிறுவினார். (இவ்வாசிரியர் தாபித்த ‘The Principle of Relativity’ என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி வேதாங்த கேசரி யென்னும் ஆங்கிலப்பத்திரிகையில் நாம் எழுதிய வியாசத்தை நோக்குக). இங்ஙனம் நிறுவப்படவே புறப்பூதங்கள் அனைத்தும் பொய்த் தோற்றமா மென்னும் உண்மை விஞ்ஞான நூற்படி நிறுவப்பட்டது.

இங்ஙனம் நிறுவப்பட்ட முடிபினை ஆதாரமாகக் கொண்டு மேற்றிசை விஞ்ஞான சாஸ்திரிகளுட் சிலர்

சூனியவாதம் பேசத் தலைப்பட்டார்கள். இன்னோர் சிறிது ஆழங்கு சிந்திப்பாராயின் புறப்பொருளை அநித்தியப் பொருளென்று கண்ட தாம், அவற்றின் வேறொரு நித்தியப் பொருள் ஆம் எனவும் தூல் பூதங்களுக்குக் காரணமாய சூட்சம பூதங்கள் தமது ஞானேந்திரியங்களோடு சம்பங் தப்பட்டிருக்கின்ற சுவை, ஓளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றமே யாம் என்பதையும் அறிந்துகொள்வார். பஞ்ச பூதங்களைக் குறிக்கிற சொற்கள் அதிதூலம், தூலம், சூட்சமம் ஆகிய மூன்று நிலையில் மூவேறு பொருளினைப் பெறுவன். மண் என்பது மணல் முதலிய பொருள்களையும் (Earth) கடினத் தன்மையையும் (Solid) நாற்ற மூலத்தையும் (Smell-potential) குறிப்பதாகும். நீர் முதலிய பொருள் களும் (Water) திரவத் தன்மையும் சுவை மூலமும் (Taste potential) நீரேனப்படுவ. நெருப்பு முதலிய பொருள்களும் (Fire) திரவத் தன்மைக்கும் வாயுத் தன்மைக்கும் இடையே நிற ஆவித் தன்மையும் (Vapour) ஒளிமூலமும் (Sight-potential) தீயெனப் படுவ. காற்று முதலிய பொருள்களும் (Air) வாயுத் தன்மையும் (Gas) பரிசு மூலமும் (Touch-potential) வளி யெனப்படுவ. மின்னுருக்களும் (Electron) அகலிடமும் (Ether, Space) ஓசைமூலமும் (Sound potential) வான் எடுப்படுவ. இங்ஙனம் ஆராயும் வழித் தோற்றப் பொருள்களைனத்தும் மகா ஆகாசமாகிய பூதாகாசத்திலிருந்து தோற்றிய சார்பாகிய சித்தாகாசத்திலிருந்து தோற்றிய தெனவு மறியக்கிடக்கின்றது. சித்தாகாசத்துக்கும் மூலமாகிய சிதாகாசம் ஒன்று உண்டெனச் சாங்தோக்கியம் முதலிய சுருதி வாயிலாக அறிவோம். ஈண்டைக் காராய்ச்சியின்மையின் விரிக்காது விடுகின்றோம். ஆயினும் ஒரு குறிப்பு மாத்திரஞ் சொல்லி முடிப்பாம்.

திருவுடையாளொரு நங்கையைப் பார்த்து என்பும் இறைச்சியும் உதிரமுங் தோலும் என்னும் இவற்றை வைக்க தது இவ்வுருவும் என்று சொல்வது பூரண வியல்பு கூறிய

முடிபுரையாகாது. அங்ஙனமே, மணந்தார்க்கு இன்பினையுந் தணந்தார்க்குத் துன்பினையுந் தரவல்லதாய் நீல ஆகாயத்தில் அழகு பொருந்திய வெள்ளி வெண்கலசம் போலத் தோற்றிக் காடுங் கரையும் நீரும் நிலனும் வனப்புமிக் கொளிர மனக்குவப்பளிக்குந் தண்மதியை மண்ணுங் கல்லும் பொருந்தி விண்ணின்று சுழலும் ஒளியிலாக் கோளமெனவும், குழுதங் குவியவும் கமலம் மலரவுங் குணதிசை யுதித்துக் கதிரொளி பரப்பிக் குவியிருளகற் றும் பரிதியங் கடவுளை உணர்ஷிலா அக்னிக்கோள மெனவும் விஞ்ஞானவாதிகள் உரைத்தாங்கு உரைத்தல் பூரணவியல்பு சூறிய முடிபுரையாகாது. மகாகாசத்திற் பரிதி, மதி, குரு, புகா, சனி, பூமகன், மதிமகன் என்னுங் கோள்களுக்கும் நமது உடலத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு, மேலே காட்டியவாறு போல இவையும் பூவுலகமும் ஒரு பிழம்பாயிருந்து பிரிவுண்டனவாதவின். இனிச் சித்தாகாசத்தில் எமது உள்ளங்களுக்கும் கோள்களின் தன்மைகளுக்குந் தொடர்புண்டு; எம்முயிர்க்குயிராகிய இறைவனே யாண்டும் பரந்திருக்கிறஞ்சுதலால், சிதாகாசத்தினுந் தொடர்புண்டு என்பது. சூரிய சந்தி ரோற்பத்தியைச் சுருக்கமாகக் கூறி முடித்தாம். மேல் வரும் அதிகாரத்தில் மலை கட லுற்பத்தி கூறுவாம்;

மலைகடலுற்பத்தி

பொன்னின்றுகளையும் கருமணலையுங் கலந்து கொல்லுலையிலிட்டு நன்றாகக் காய்ச்சினாற் பொன் உருகிக் கீழே செல்லும்; மணல் மேல் நிற்கும், மணலினும் பார்க்கப் பொன் கனமுடையதாதவின், நீரின்மீது கிடைச்சு மிதப்பதுபோல, உருக்கப்பட்ட பொன்னின்மீது மணலானது மிதக்குந் தகையதாயிற்று. கொல்லுலை வெப்பத்தினும் பார்க்கப் பன்மடங் கதிகமான வெப்பத்தைத் தரவல்ல மின்சார உலையின்மீது பொன்றுகளையும் கருமணலையுங் கலந்து இட்டு உருக்கினால் மணலும் உருகி நீர்த்தன்மை யடையும். உருகிய பொன்னின்மீது உருகிய

மணல், நீரின்மீது நெய் மிதப்பதுபோல மிதக்கும். படிகக் கண்ணுடி செய்வோர் மணலை உருக்கி நீர்த்தன்மையை தாக்கி வேறு சில பொருட்களையுஞ் சேர்த்துக் கண்ணுடியாக்குவார். கொல்லுலை வெப்பத்தில் மணலுருகுதலைக் கண்டிலமாதலின் மணல், உருகாப் பொருள் எனக் கொள் வோம் என்றல் பொருந்தாது. ஜகத்திலுள்ள பொருட்களைனத்தும் உருகுங் தன்மையைவே. சிலவற்றை யுருக்குவதற்குச் சிற்றளவாகிய வெப்பம் போதியதாகும்; வேறு சிலவற்றுக்குப் பேரளவாகிய வெப்பம் வேண்டுவதாகும் இதுவே வேறுபாடு. சூரிய கோளத்தின் வெப்பநிலையில் உலகிலுள்ள பொருட்களைத்தும் பிருதிவி (கட்டித் தன்மை), அப்பு (நீர்த்தன்மை) நிலையை விடுத்துத் தேய, வாயு, ஆகாயம் ஆகிய நிலைகளையடைவன். இனி, குறை இருநூற்றெழுபத்து மூன்று (-273) பாகை என்னும் தட்ப நிலையில், பிருதிவி நிலையும் (Solid), ஆகாயநிலையும் (Ether) எஞ்சியிருக்க இடைநின்ற அப்பு (liquid), தேய (Vapour), வாயு (Gaseous) நிலைகள் ஒழிந்து போவன.

அக்கினிப் பிழம்பாக உலகு இருந்த காலத்தில் அதனைச் சூழ வாயுமண்டலமும் ஆகாய மண்டலமும் இருந்தன. மண்ணும் நீரும் இருந்ததில்லை. சுருங்கச் சொல்லின் இங்நாளில், சூரியகோளம் இருக்கும் நிலையில் உலகு இருந்தது. பழக்கக் காய்ச்சிய இரும்பை இருட்டறையில் வைப்பின் ஒளியுள்ளதாகத் தொற் றவுதுபோல உலகு சுயமாகிய ஒளியோடு விளங்கிற்று. அவ்விரும்புத் துண்டம் வெப்பங்குறைந்து சிறிது சிறிதாகத் தட்ப முற்றுச் செக்கார்வா னிறம்போலச் சிவங்து ஈற்றில் ஒளி யிழுந்து விடுவதுபோல உலகுங் குளிர்ந்து தன்னைளி யிழுந்து நின்றது. இங்ஙனம் குளிர்ந்து வரும்போது, அக்கினி கோளத்தைச் சூழவிருந்த வாயுகோளத்திற்காங்கி நின்ற நீராவி குளிர்ந்து நீராகி உருக்குண்ட பொன்றிருந்த உலகின்மேல் விழுதலினாற் பழக்கக் காய்ச்சிய இரும்பின் மேற்பட்ட நீர்த்துளிபோல நீர் மீட்டும் ஆவியாதலும் உலகு இருந்த நிலையினின்ற சற்றுக்

குளிர்தலும் இயல்போயாம். இவ்வாறு பல ஊழிகள் கழிந்தன; (பரிபாடல் 2-ஆம் செய்யுளை நோக்குக). பொன், வெள்ளி, இரும்பு, செம்பு முதலிய லோகப் பொருட்களும், மணல் கல் முதலிய பிற பொருட்களும் ஒருங்கு உருக்கப்பட்ட நிலையில் மணல் கல் முதலியவை மேல் மிதக்கப் பொன் முதலிய உலோகவகைகள் ஆழந்து சென்றன. பொன் றுக்களையும் கருமணலையும் உருக்கியிட்டது ஒரு சில துகள்கள் மண்ணின் இடைவெளியிற் றங்கி நிற்பதுபோலச் சிற்றளவு பொன் கற்பாறைகளினுள்ளே தங்கி நின்றது. பல ஓழிக்காலங்களாகக் குளிர்வெய்திய உலகம் பறவையண்டத்தின் மேலோட்டைப் போன்ற மேலோடும் உள்ளிருக்குங் திரவப் பொருளும் பொருந்திப் பூ (பிருதிவி) கோளம் என்னும் பெயர்க்கு உரிமை பூண்டு நின்றது. இந்நிலையில் வாயுமண்டலத்திலுள்ள நீராவி குளிர்ந்து மழையாகப் பொழிந்து நிலப்பரப்பின்மீது மலை, கடல் என்னும் பேத மேற்பட்டிராமையினுல் யாண்டும் பரந்து பூகோளத்தைச் சுற்றிய நீர்க் கோளமாக நின்றது.

“செந்தீச் சுடரிய ஓழியும் பனியொடு
தண்பெய றலைஇய ஓழியு மவையிற்
றுண்முறை வெள்ள மூழ்கியார் தருபு
மீண்டும் பீடுயர் பீண்டிய வற்றிற்கும்
உள்ளீடாகிய இருநிலத் தாழியும்”

எனபது இங்ஙனம் உணர்பாலது.

இவ்வாறு பல ஊழிக் காலங்கள் கழிந்தன. உள்ளி ருந்த உருக்குண்ட பொருள் இறுகிக் கட்டியாதலும் மேனின்ற ஓடு வெடிப்புண்டு பள்ளமுங் திடரு மாவதும் இயல்போயாம். அஃதெது போலவோ வெனின், கிச்சிலிப் பழத்தை வெயிலிற் போட்டால் உள்ளே யிருக்கும் ரசம் சிறிது வற்றி அளவிற் குறைய மேற்கேருல் சுருக்கமடைவது போல வென்க. இங்ஙனம் பள்ளமுங் திடரு மாகுமிடத்து மேனின்ற வெள்ளமானது பள்ளத்தை நோக்கி யோடு தலும் திடர் நிலம் நீரின்மேற் கேருற்றுவதும் இயல்போயாம். பூகோளத்தின் மேற்பரப்பிற் காற்பங்கு நிலஞக முக்காற்

பங்கு நீராகவே நின்றது. நிலத்தில் நனியுயர்ந்த பாகங் கள் மலையெனப்பட்டன. பின்னர்ச் சூரியனுடைய ஒளி யினுற் கடனீரானது நீராவியாய் மாறுதலும் அந்நீராவியா னமைந்த மேகம் மலைகள்மீது தங்கி மழையாகப் பொழி தலும் நடந்து வருதல் இயல்பாயிற்று. இச்செயல் இன்றும் மாறுவியல்பின தாய் நடந்துவருகிறது. இன்னணம் மலைகளிலிருந் திழிந்த நீரூவி பல ஒருங்கு திரண்டு கடலினுட் பாயும் நதிகளாயின. இவ்வுழுழியில் உலகின் மேற்பரப் பிருந்த தோற்றுத்தை ஆராய்ந்து சிந்திப்போமாயின். கருங்கல்லும் வெண்பாறையும் பொருந்திய பெருமலைகளும் திடர்களும் மும் முரமாய் அலையெறிந்தார்க்குங் கடலும், கரைபுரண்டோடும் பெருநதிகளும் வெப்ப தட்பங்கில் அடிக்கடி மாறுதலால் ஏற்பட்ட பிரசண்டமாருதமும் எங்குந் தோற்ற, மரம், செடி, கொடி, புல்வாய் என்னும் உயிர்த் தோற்றங்க ளொன்றுமின்றி வெங்கார வெளியாய்ப் பகற் காலத்தில் அளவுகடந்த வெப்பமும் பரிதி மேற்றிசை மறையக் கடும் பனியும் பெருங் குளிருமாய் அமைந்திருந்த நிலையாமென வறிவாம்.

உலகு இந்த நிலையிலிருந்த ஊழியில் இக்காலத் துள்ள சுழற்சி வேகத்தைப்போல் இருமடங்கின்தாகிய சுழற்சியுடையதா யிருந்தது. அதாவது உதய காலத்துக்கும் உச்சிக்காலத்துக்கும் இடையிலுள்ள காலவெல்லை ஏழரை நாழிகை (மூன்று மணி) மாத்திரமாய் இருந்த தென்பது. இப்படிச் சிலவுழுகிள் கழியப் பூழி சூரியனைச் சுற்றி யோடும் சுற்றேட்டப் பாதையில் ஒருவகை விகற்ப மேற்பட்டது. இப்பாதை இந்நாளிலுங்கூடச் சுத்த வட்டமா யில்லை. இரண்டு கேந்திரங் (Focus)களுடைய நீள்வட்ட (Ellipse) மாயிருக்கிறது. இரண்டு கேந்திரங்களுள் ஒரு கேந்திரம் அருக்கன் நிலையம். பல ஊழிகளின் மூன் இரண்டு கேந்திரங்களுக்கு மிடையிலுள்ள இடைவெளி இப்பொழுதிருக்கும் இடைவெளியினும் பார்க்க மிகவும் அதிகமாயிருந்தது. ஆதலினால், மூன்று மாதங்களுக்குச் சூரியனுக்கு அணிமையாகவும் எஞ்சிய ஒன்பது

மாதங்களுக்குச் சேய்மையாகவும் பூவுலகு அசைந்து செல்வதாயிற்று. இங்னிலையில் ஆண்டின் பெரும்பாகத்துக் குப்பூகோள மேற்பரப்பு உறை நீரினால் மூடுண்டு கிடந்தது.

அக்கினிக்கோளமாயிருந்த உலகு குளிர்ந்து பிருதியில் கோளமாயிற்று எனக் காட்டினாம். மேலும் கல், மண் முதலியவற்றுலமைந்த மேலோட்டினுள்ளே பறவையினாண் டத்துள் தீரவப்பொருள் இருப்பது போல உருகிய லோகப் பொருள் இருக்கிறதென்பது பல விஞ்ஞான சாஸ்திரிக் ஞடைய முடிபு. அற்றன்று! உள்ளிருக்கும் பொருளும் இறுகிக் கட்டியாயிற் றென்பது மற்றொரு சாராரது கொள்கை. அஃதெங்ஙன மாயினும், சுரங்கமறுத்துக் கீழே செல்லச் செல்ல வெப்பநிலை மிகுந்துகொண்டு போகிற தென்பது அநுபவத்திற் கண்ட முடிபு. இனி, பூகோளத்தினது நிறை இவ்வளவென்பதாகக் கணித சாஸ்திரிகள் கண்டறிந் திருக்கிறார்கள். எங்ஙனம் கண்டறிந்தார்களெனின், பூமி, பொருட்களைத் தன்னிடத் திற் கவர்ந்துகொள்ளுகிற கவர்ச்சி வேகத்தை (Acceleration due to gravitation) அளந்தறிந்து இவ்வளவு கவர்ச்சி வேகத்தைத் தருதற்கு வேண்டிய நிறை இவ்வளவாக விருத்தல் வெண்டும் எனக் கணக்கிட டறிந்தார்கள். பொன்னினோகிய ஒரு கோளத்தையும், அதே அளவினதாகக் கருங்கல்லினோகிய மற்றொரு கோளத்தையும் நிறுத்துப் பார்ப்போமாயின் இரு கோளங்களும் ஒரே அளவினவாக விருப்பினும் பொற்கோளம் கருங்கற் கோளத்தைப் போல ஏறக்குறைய ஐந்து மடங்கு நிறை யடையதா யிருக்கக் காண்போம்.

பொன்னுங் கல்லுங் கலந்து ஆகிய கோளம் இடைநிகர்த்த நிறையினதாய் இருக்கும் என்பது சொல்லாமலே முடியும். பூகோளத்தினுடைய நிறையானது பூகோளத்தளவினதாகக் கல்லினூலமைந்த கோளத்தின் நிறையினும் பார்க்க மிகுந்திருத்தலால், கல் மண்ணூலமைந்த மேலோட்டினுள்ளே கனத்த நிறையினவாகிய பொன்

முதலிய லோகங்கள் நிறைந்திருக்க வேண்டுமென்பது முடிபாகின்றது. பூகோள மத்தியிற் பெரியதோர் பொற் கோள மிருப்பதாகவும், பொன்னினுங் கனத்த பொருளாகிய பிளாற்றினம் (Platinum) அதனுள்ளிருக்கப் பொற் கோளத்தைச் சூழ வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு முதலிய லோகங்களா வரைந்த கோளங்க ஸிருப்பதாகவும், கல், மணல், கரி, மின்னரம் இவற்றுலமைந்த மேலோடு மேற் குறித்த கோளங்க ளைத்தினையும் மூடிப் பறவையன் டத்தின் மேலோட்டைப் போன்றிருப்ப தெனவும் நிலநூல் ஆராய்ச்சியோர் (Geologists) முடிபு செய்திருக்கிறார் கள். மணவினுள்ளே பொன்னின் றுகள் மீங்கு நிற்பது போலச் சிற் றளவாகிய பொன் மேலோட்டினுள் எஞ்சி யிருக்கும் என்பதை மேலே 16-ஆம் பிரிவினுட்காட்டினும். மன்னர் மண்டலீகரும், வணிகமாக்களும் பிரபுக்களுஞ் சண்டையிட்டுக் கொள்வது பூகோள மேலோட்டினுள்ளே அமைந்திருக்குஞ் சிற்றளவாகிய பொன்னுக்குத்தான். பூமத்தியத்தி வரைந்திருக்கும் பொற்கோளம் இரண்டாயிர மைல் உயரமுடையதாய் மாற் றுயர்ந்த பசும் பொன்னால் ஆகியது. இதனை யெடுப்பதற்கு வழியறி யாமையினுற் பொன்விழை மாக்கள் அவாவடங்காதலைகின்றன ரெங்ப தொருதலை.

பூகோள மேற்பாப்பி லேற்பட்ட மாறுதல்களைப் பின்னும் ஆராய்வாம். (i) ‘மேல்லெனப் பாயும் தண்ணீர் கல்லையுங் கரைத்துப் பாயும்’ என்னும் முதுமொழிக் கிணங்க ஓடுகின்ற நதிகள் தாஞ் செல்லுங் கால்வாயினுட்டலைப்படுகிற கற்களை யுருட்டி ஒன்றினேடோன் றுரையப் பண்ணிக் கற்றுகளாகிய மணலை யீர்த்துச் சென்று சங்க முகங்களிற் படியப் பண்ணுவன. (ii) கற்குகைகளில் நிறைந்து நின்ற நீர், குளிரினால் இறுகிக் கட்டியாகு மிடத்துக் கற்பாறைகள் பிளப்புண்ணுவன. (iii) கடும் வெயிலினால் வெப்பமடைந்திருக்கும் கற்பாறைகளின் மீது சட்டென்று பனிக்குளிர் வீசுவதனால் அக் கற்பாறைகள் சிறு சுக்கல்களாக வெடிப்புண்டு போவன. மேலே

காட்டிய முவகை யேதுக்களினாலும் கற்பாறையா யிருந்த பூகோள் மேற்பரப்பு வெண்மணலுங் கருமணலுமாக மாறுபட்டது. இனி, வெப்ப மிக்கிருக்கும் பூகோள் மேலோட்டினுள்ளே நீர் செல்லுதலும் அங்கீர் ஆவியாகி யுதைக்க, அவ்வுதைதப்பினால் மேலோடு வெடிப்புண்ண அவ்வெடிப்பின் வழியாக உருக்குண்ட கற்பாறையும் (Lava) உலோகப் பொருட்களும் புறங்தோற்றி வாயு மண்டலத்தின் குளிரினால் இறுகுவன. இவ்வாறு ஏற்பட்ட எரிமலைகள் காலத்துக்குக் காலம் அக்கினி யையும், உருக்குண்ட சுரங்கப் பொருட்களையும் புகைப் படலத்தையுங் கக்குவனவாம். (சிசிலி யென்னும் இடத்தி லுள்ள எட்டு - Etna - எரிமலை சில வாரங்களின்முன் அக்கினி கான்றதனால் பெரு நஷ்டமேற்பட்டிருப்பதாக ஆங்கில வர்த்தமானப் பத்திரிகைகள் கூறுகின்றன.) எரிமலை யதிர்ச்சியினால் உண்டாகும் பூகம்பங்கள் ஓரோ ரிடத்துப் பூமியின் மேற்பரப்பில் வெடிப்புண்டாக்குவன வாம். இனி, நதிகளினால் ஈர்த்துச் செல்லப்பட்டுச் சங்க முகங்களிற் படிந்த மணலுக்கு யாது சம்பவிக்கிறதென ஆராய்வாம்.

ஆற்றங்கரையில் மணல் இடிந்து விழுந்திருக்கும் இடங்களை நோக்குவோமாயின், கருமணல், வெண்மணல், களி முதலியன படலம் படலமாக அமைந்திருக்கக் காண போம். சிறிது காலத்துக்கு வெண்மணல் படிந்தமைங்கிருக்க அதன்பின் நதியின் போக்கு வேறுபாட்டதாலோ, கால வேறுபாட்டாலோ கருமணல் படிதல் கூடும். ஆதலின் இவை இருவேறு படலமாக இயைந்திருப்பது இயல்போயாம். இங்ஙனம் படிந்த மணல் காலந்தரத்தில் இறுகுண்டு மணற்பாறை யாகும். இங்ஙனம் ஏற்பட்ட பாறையைப் பூழிக்கற்பாறை (Sedimentary rocks) என்பாம். கலங்கல்நீர் தெளியும்போது அடியில் உறை கின்ற பொருளைப் பூழியென்போ மாதலின், இப்பெயர் ஏற்படுடையதேயாம். மேல்வரும் தாவர சங்கமோற்பத்தி யில், சிப்பி. ஊரி முதலியவற்றுற் கற்பாறைகள் ஏற்படுவன

எனக் காட்டுவாம். இவற்றின ஊரிக்கற்பாறை (Organic rocks) என்பாம். முன்பு காட்டியவாறு போல எரிமலைகள் மூலமாக எழுந்த கற்பாறைகளை அங்கிக கற்பாறை (Igneous rocks.) என்போம். ஆதியிலே, அக்கினிப் பிழம்பாக விருந்து குளிர்க்க பூகோளத்தில் ஏற்பட்ட பாறைகளை மூலக்கற்பாறை (Plutonic rocks) என்போம். படலம் படலமாக இயைந்திருக்குங் கற்பாறையைப் படலக் கற்பாறை (Stratified rocks) எனலும், பூகம்பத்தினாலேற்பட்ட கற்பாறைகளைப் பூகம்பக கற்பாறை (Eruptive rocks) எனலும் பொருத்தமேயாம்.

இவ்வாராய்ச்சியில் வரப்போகுஞ் சில சொற்களின் பொருளை வரையறுத்துக்கொண்டு அப்பாற் செல்வாம். நிலத்தின் மேற்பரப்பிலுள்ள உயிரில் பொருட்களின் அமைப்பைப் பொதுவாக ஆராயும் நூலைப் புதியில், பிருதிவி சாஸ்திரம் (Geology) என்பாம். கற்பாறைகளைச் சிறப்பாக ஆராயும் நூலைச் சிலைநூல், பருப்பத சாஸ்திரம் (Petrology) என்பாம். சுரங்கத்துள்ள பொருட்களைச் சிறப்பாக ஆராயும் நூலினைப் பிலப் பொருள் நூல், சுரங்கவஸ்து சாஸ்திரம் (Mineralogy) என்பாம். இதன் ஒரு பகுதியதாய் நவமணிகளை யாராயும் நூலினை மணி நூல், அரதன சாஸ்திரம் (Study of gems) என்பாம். பூகம்ப அசைவை யாராயும் நூலினைப் பூகம்ப நூல் (Seismology) என்பாம். பூமியின் மேற்பரப்பைத் தலம் (Crust) என்பாம். தலத்தின் கீழுள்ளது அதலம் (Subterranean), ஓங்கல் (Elevation), ஞெள்ளல் (Depression), பிளப்பு (Cleavage), சுருக்கம் (Shrinkage), அழுத்தம் (Pressure), அதோழுகம் (Delta), கழிமுகம் (Mouth), பூழி (Sediment), அறல் (Fine sand), முருகைக்கல் (Coral), சுண்ணக்கல் (limestone), பருக்கைக்கல் (Sandstone), ஒருங்கமை (Homogeneous), பல நீர்மை (Heterogeneous), கலங்தொன்றுதல் (Aggregation), கட்டியாதல் (Solidification), நீராதல்

(Liquefaction), ஆவியாதல் (Vaporization), அரித்துச் செல்லல் (Denudation), படலமாக்கல் (Stratification), படிகானிலை (Crystalline), துகள்னிலை (Amorphous) என்னும் சொற்கள் ஆட்சியினால் அறியற்பாலன்.

பூவுலகின் மேற்பரப்பு நாடோறும் வேறுபாடடைந்து கொண்டு போகிறது. மலை கடலாகவும், கடல் மலையாகவும், மருதம் பாலையாகவும் பாலை மருதமாகவும் காலாந்தரத்தில் மாறுதலடைவது மியல்பே. பல்லாயிர வருடங்களுக்கு முன்பு இமயமலை கடல் மட்டத்தின் கீழிருந்த தென்பார். அங்நாளில் விந்தமுதற் குமரிவரையும் உள்ள நாடு ஓர் அகன்ற தீவாக இருந்ததெனவும், இலங்கை மிகவும் அகன்று பரந்திருந்ததெனவும், ஆஸ்தி ரேவியா, இலங்கை, மடகாஸ்கார் என மிகவும் சேய்மைக் கண் இருக்குங் தீவுகள் ஒன்றூய் வெழுரியா என்னும் பெயருடைய பெருங் கண்டமாயிருந்ததெனவுங் கூறுவார். ‘குரங்கு செய்கடற் குமரியம் பெருந்துறை’ என மணி மேகலை நூலார் கூறுவதை உற்று நோக்கும்போது, ‘ப.: றுளியாற் றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக், குமரிக் கொடுங் கோடுங்கடல் கொண்டது’ ஸ்ரீ ராமபிரான் சேது பந்தனஞ் செய்த காலத்திலென்பது புலப்படுகின்றது. அருந்தமிழ் முனியாகிய அகத்தியனார் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த காலமும் இதுவே. அகத்தியனார் மானுக்கராகிய தொல்காப்பிய னார் தமிழ்நாட்டுக்குக் குமரியைத் தெற் கெல்லையாகக் கூறினாராகவின், குமரிக்குத் தெற் கேயிருந்து அவர் காலத்தி லழிந்துபட்ட நாடுகள் தமிழ்நாடன்மை யுணர்க. இந்நாளிற் சஹரா என்னும் பெயரோடு அகன்று பரந்து கிடக்கும் பாலைவனம் முன்னேளிற் சாகரமா யிருந்ததென்பர். இப்பொழுது அத்லாந்திக் சமுத்திரம் இருக்கும் நிலையத் தில் ஒரு பெரிய கண்டம் இருந்ததாகவும் நாகரிகம் மிகுந்த மக்கட் கூட்டத்தினர் ஆண்டு வசித்ததாகவும் கூறுவார். ஜோப்பாவுக்கும் ஆபிரிக்காவுக்குமிடையிற் பரந்து கிடக்கும் மத்தியதரைக்கடல் முன்னேளிற் றரையா யிருந்த தென்பார். முன்னேளில் இவ்வண்ணம் இருந்து மாறு

பாடடைந்தனவென்றால், மேல் வருங்காலத்தில் வேறு பல மாறுதல்கள் உண்டாகு மென்பது திண்ணமே.

இவ்விகற்பங்களையெல்லாம் நில நூல் வல்லார் எங்ஙனம் மட்டிட்டறிந்தார்க் கொன்றால், நுண்ணுணர் வுடையோனுக்கு அவனியே பெரியதொரு புத்தகமாமென முதியோர் கூறியபடி ஆராய்ச்சி முறையினால் நிச்சயித் தறிந்தார்க் கொன்பது. ஆற்றங்கரையும், கழிமுகமும், கற்பாறையும், எரிமலையும், பெரு நதியும், சிறுமணலும் என்றின் நேரன்னவெல்லாம் தந்தங் கதையைத் தாங்தாமே கூறுபவாம். தெருவிற் போகும்போது கருஞ்சில் நிறமான பருக்கைக்கல் ஒன்று கிடக்கக்கண்டா ரிருவார்; அவருள் ஒருவன், ‘அதோ, ஒரு நூதனமான கல்’ என்று வாளா சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான். மற்றவன் அக்கல்லினை எடுத்தேகிப் பலவகைத் திராவகங்களிற் கரைத் துப் பரிசோதித்து அதன் பெரும்பகுதி பயன்படும் பொருளாகிய இரும்பு எனக் கண்டான். கண்டதும் அந்தக் கல் லகப்பட்ட இடத்தைப் போய்ப் பார்வையிட்டு ஆண்டுத் திரளான இரும்பு அகப்படும் என அறிந்து நிலத்துக் குரிமையாளனிடம் அந்நிலத்தை விலை கொடுத்துப் பெற்றுச் சுரங்கமறுத்து இரும்பை வெளிக் கொணர்ந்து பயன்படுத்திப் பெரும் பணக்காரனுனர். அவனியாகிய பெரும் புத்தகத்தைப் படித்தறிந்தவன் பெரும் பயனடைவா னென்பதற் கையமில்லை.

பூதோற்பத்தி

சூரியசந்திரோற்பத்தி, ‘மலைகடலுற்பத்தி இரண்டுங் கூறியயாம் இனிப் பூதோற்பத்தி முதலியன கூறுவாம்:

‘நிலந்தீ நீர்வளி விசம்போ டைந்துங் கலந்த மயக்க முலகம்’

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் உரைத்த நுண்பொருளை நோக்குமிடத்து ஜம்பெரும்பூத்தின் இயல்பினை யறிந்

தோர் அவற்றுலாகிய அகிலத்தினது அமைப்பை யறிதல் எனிது என்பது பெறப்படுகின்றது.

ஜம் பெரும்பூதங்களின் உற்பத்தி வரன்முறையை யாராயப் புகுமிடத்து முதலில் நமது தத்துவ சாஸ்திர நூல்களிற் கூறியிருக்கிற வரன்முறையை யுரைத்து அப்பால் மேலைத்தேச விஞ்ஞான நூல்களிற் கூறியிருக்கிற வான்முறையை யுரைத்தல் மரபாகும். பழைமை வாய்ந்த சாங்கிய தரிசனத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்குங் கொள்கையினை முதற்கண் எடுத்துக்கொள்வாம்:

இதுசாங் கியமத மென்றெடுத் துரைப்போன்
தனையறி வரிதாய்த் தான்முக் குணமாய்
மனநிகழ் வின்றி மாண்பமை பொதுவா
யெல்லாப் பொருளுந் தோன்றுதற் கிடமெனச்
சொல்லுதன் மூலப் பகுதிசித் தசித்து
மானென் றுரைத்த புத்தி வெளிப்பட்
தன்க ணோயம் வெளிப்பட் தன்கண்
வாயு வெளிப்பட் தன்க ணங்கி
யானது வெளிப்பட் தன்க ணப்பின்
றன்மை வெளிப்பட் துந்மன் வெளிப்பட்
தவற்றின் கூட்டத் தின்மனம் வெளிப்பட்
டார்ப்புறு மனத்தாங் காரவி காரமும்
ஆகா யத்திற் செவியோவி விகாரமும்
வாயுவிற் ரேக்கு முறைனும் விகாரமும்
அங்கிரிற் கண்ணு மொளியுமாம் விகாரமும்

சொல்ப்பட்ட டிவற்றிற் ரேக்கு விகாரமும்
 வாக்குப் பாணி பாதபாயுரு பத்தமென
 ஆக்கிய விவைவெளிப் பட்டிங் கறைந்த
 பூத விகாரத் தான்மலை மாழுத
 லோதிய வெளிப்பட்ட உலகாய் நிகழ்ந்து
 வந்த வழியே யிவைசென் றடங்கி
 யந்தமில் பிரளய மாயிறு மளவு
 மொன்ற யெங்கும் பரந்து நித்தியமாம்
 அறிதற்கெளிதாய் முக்குண மன்றிப்
 பொறியுனர் விக்கும் பொதுவு மன்றி
 எப்பொரு ஞந்தோன் றுதற்கிட மன்றி
 அப்பொரு ளெல்லா மறிந்திடற் குணர்வாய்
 ஒன்று யெங்கும் பரந்துநித் தியமாய்
 நின்றுள வுணர்வாய் நிற்கும் புருடன்
 புலமார் பொருள்க ஸிருபத் தைந்துள
 நிலநீர் தீவளி யாகா யம்மே
 மெய்வாய் கண்முக் குச்செவி தாமே
 உறுக்கவை யொளியு ரேசைநாற் றம்மே
 வாக்குப் பாத பாணிபாயு ருபத்த
 மாக்கு மனையுத்தி யாங்கார சித்தம்
 உயிரெனு மான்மா வொன்றேடு மாமெனச்
 செயிரறச் செப்பிய திறமுங் கேட்டு.''

(மணிமேகலை XXVII)

இங்ஙனம் கூறிய இருபத்தைந்து பொருள்களும்
 புருடன் (உயிர், ஆன்மா), பிரகிருதி (மூலப்பகுதி) என
 இரண்டாய டங்குவ; எஞ்சி நின்ற இருபத்து மூன்றும் பிர
 கிருதியில் அடங்குவவாகவின். ‘எல்லாப் பொருளுங்
 தோன்றுதற்கிடமெனச் சொல்லுதன் மூலப்பகுதி’ என்
 புழிப் பிரகிருதி யிலக்கணமும், ‘எப்பொருளுங் தோன்றுதற்
 கிடமன்றி அப்பொருளெல்லா மறிந்திடற்குணர்வாய்,
 ஒன்று யெங்கும் பரந்துநித் தியமாய், நின்றுள வுணர்வாய்
 நிகழ்தறும் புருடன்’ என்புழிப் புருட னிலக்கணமுங் கூறப்
 பட்டன. அறிவான் புருடன்; அறியப்படும் பொருளும்
 அறிவு வந்தெய்துங் கருவியும் பிரகிருதி முதலாய்
 இருபத்து நான்கு தத்துவங்களையும் சைவசாக்தாகமங்கள்

ஆன்ம தத்துவம் (அசுத்ததத்துவம்) எனக்கூறுவன். புருடதத்துவத்தையும் புருடனுக்குரிய பஞ்சகஞ்சகங்களாகிய காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் என்பவற் றையும் இவற்றுக்கு ஆதாரமாகிய மாயா தத்துவத்தையும் தொகுத்து வித்தியாதத்துவம் (அசுத்தாசுத்ததத்துவம்) எனக் கூறுவன்; இவை யனைத்துக்கும் ஆதாரமாகிய சுத்த வித்தியா தத்துவம், ஆங்கதற்கு ஆதாரமாகிய ஈசுரத்தத்துவம் (விந்துசத்தி), ஆங்கதற்கு ஆதாரமாகிய சாதாக்கிய தத்துவம் (நாதசக்தி), ஆங்கதற்கு ஆதாரமாகிய சிவதத்துவம், சத்தி தத்துவம் என்னும் ஐங்தினையுங் தொகுத்துச் சிவதத்துவம் (சுத்ததத்தும்) எனக்கூறுவன்; பராசம் வித், நிஷ்களாசிவம் எனப்படும். பிரமம் தத்துவாதீதமாய் ஒன்றுய்த் தத்துவம் முப்பத்தாறினுக்கும் ஆதாரமாய் அவற்றின் வேரூய் நிற்கும் என்பது சைவசாக்த நூன்முடிபு. பிரகிருதி முதலாய இருபத்து நான்கு தத்துவங்களையும் பற்றிய ஆராய்ச்சி சைவசாக்த வைஷ்ணவ சித்தாந்தங்களுக்கும் சங்கரபாடியத்துக்கும் சாங்கிய நூலுக்கும் ஒப்பமுடிந்ததாகவிள்ள பழைமை பொருந்திய சாங்கிய நூலே ஏனைய தத்துவ ஆராய்ச்சிகளுக்கெல்லாம் முதனாலாய் நின்றதென்பது மறுக்கொண்டு உண்மையாகின்றது. மேலைத் தேசத்துத் தத்துவ சாஸ்திரங்களும் சாங்கியநூற் கொள்கையைப் பெறிதும் பின்பற்றின வென்பதை, ‘மேற்றிசைச் செல்வம்’ என்னும் உரைத் தொடர் நிலையினுட் காட்டுவாம்.

இனி மூலப்பிரகிருதியினின்று இருபத்துமூன்று தத்துவங்களும் தோன்றிய கிரமத்தை யாராய்தற் கெடுத்துக்கொள்வாம். மேலைப் பிரிவினுட் காட்டிய மேற்கோள்களோடு பின்வரும் சிவஞான சித்தியார்ச் செய்யுட்களையும் உடன் வைத்து ஆராய்வாம்.

‘சித்தமா மவ்வி யத்தஞ் சிந்தனை
யதுவுஞ் செய்யும்
புத்தியவ் வியத்திற் ரேன்றிப்
புண்ணிய பாவஞ் சார்ந்து

வத்துநிச் சயமும் பண்ணி
 வருஞ்சக துக்க மோகப்
 பித்தினின் மயங்கி ஞானக்
 கிரியையும் பேணி நிற்கும்.

“ஆங்காரம் புத்தி யின்க ணுதித்தகந்
 தைக்கு வித்தாய்
 ஈங்கார்தா என்னே டொப்பா
 ரென்றியா என்ன தென்றே
 நீங்காதே நிற்குந் தானு முன்றதாய்
 நிகழு மென்பார்
 பாங்கர்பூ தாதி வைகா
 ரிகந்தைச தந்தா என்றே!

“மனமது தைச தத்தின் வந்தொரு
 பொருளை முந்தி
 நினைவதுஞ் செய்தங் கைய
 நிலைமையி னிற்கு மாங்கே
 இனமலி சோத்தி ராதி கன்மலிந்
 திரிய மெல்லாம்
 முனமுறை செய்த வைகா ரிகந்தரு
 மென்பர் முன்னேர்.”

“நற்செவி துவக்கும் கண்ண நாசியைந்
 தினையு நல்லோர்
 புத்தியிந் திரிய மென்று புகன்றன
 ரிவைத் மக்குச்
 சத்தநற் பரிச ரூப விரதகந்
 தங்க ளைந்தும்
 வைத்தனர் விடய மாக வடைவினின்
 மருவு மன்றே.”

“வாக்கொடு பாதம் பாணி பாயுவோ
 புபத்த மைந்தும்
 நீக்கினர் முன்னே கண்மேந்
 திரியங்க ளென்றி ணைந்தே
 ஆக்கிய வசன கமன தானமும்
 விசர்க்கா னந்தம்
 ஊக்கமா ரைந்து மைந்தின்
 ரெழிலென வோதி ஞாரே.”

“ஓசைநற் பரிச ரூப விரதகந்
 தங்க ளென்று

பேசுமாத் திரைக ளாந்தும்
 பிறக்கும்பூ தாதி கத்தில்
 நேசவிந் திரியங் கட்கு நிகழறி
 விதனுற் காண்டும்
 ஆசைசேர் மனுதி தன்மாத்
 திரைபுரி யட்டகந் தான்

“சாற்றிய பஞ்ச தன்மாத் திரைகளிற்
 சத்த முன்னுத்
 தோற்றும்வான் வளிதீ நீர்மண் டொடக்கியே
 யொன்றுக் கொன்றங்
 கேற்றமா மோசை யாதி யிருங்குண
 மியைந்து நிற்கும்
 ஆற்றவே விடய பூத மங்காங்கி
 பாவத் தாமே.”

“இரந்தர மாகி வான்று னிடங்கொடுத்
 திடுஞ்ச வித்துப்
 பரந்தவை திரட்டுங் காறீச் சுட்டொன்று
 வித்தல் பண்ணும்
 நிரந்தரங் குளிர்ந்து நின்று பதஞ்செய்யு
 நீர்மண் டானும்
 உரந்தருங் கடின மாகித் தரித்திடு
 முணர்ந்து கொள்ளே.”

“மண்புன வன்ள்கால் வான்பால்
 வடிவுநாற் கோண மாகுந்
 தண்பிறை மூன்று கோணந் தகுமறு
 கோணம் வட்டம்
 வண்பொன்மை வெண்மை செம்மை
 கறுப்பொடு தூமம் வண்ணம்
 எண்டகு மெழுத்துத் தானும்
 வெரய ஹவ்வு மாமே.”

“குறிகள்வச் சிரத்தி னேடு கோகந
 தஞ்ச வத்தி
 அறுபுள்ளி யமுத விந்து வதிதெய்வ
 மயன்மா லாதி
 செறிபுக மீசனேடு சதாசிவம்
 பூத தெய்வம்
 நெறிதரு கலையைந் திற்கு நிகழ்த்துவ
 ரிந்த நீர்மை.”

இம்மேற்கோள்களை யாராயும் வழிப் பெறப்படும் முடிபுகளைத் தெளிவு நோக்கி வகுத்துக் காட்டுவாம்.

க. மூலப்பிரகிருதியானது தன்னிடத்துப் பொருங் திய சத்துவ ராஜத் தாமதகுணங்களின் அவ்வியத்த வடிவாயுள்ளது. அவ்வியத்தம் அரும்பின்கண் மணம் போல வெளிப்படாது அடங்கி நிற்கும் நிலை:

வதாஜஹஸௌவஸாரூபுக்ஷதி: ।
வத

சாமியம்-சமங்கிலை. குணத்ததுவம் பிரகிருதியினின் று தோன்றினும் இவை இரண்டுக்கும், சொருபத்தால் வேறு பாடின்மையின் மேலோர் ஒன்றுக்கே கொண்டனர்.

(உ) மூலப்பிரகிருதியே சித்தம் எனவும் படும். ஷோப்பென் ஹாவெர் (Schopenhaver) என்னும் ஐர்மா னிய தத்துவ சாஸ்திரியார் பிரகிருதியிற் சித்ததத்துவம் (Will in nature) என ஆராய்ந்து கண்டன வணித்தும் இம்முடிபிற்குச் சான்றுவன். மரமும் கொடியும் உரிய காலத்தில் மலர் கனி தருவதும், இனவேறுபாடின்றித் தெங்கில் தெங்கங்காயும் பனையிற் பனங்காயும் தோற்று வதும், இன்னேரன்ன பிறவும் சித்ததத்துவத்தா லாவன். இத்தத்துவம் மனைதத்துவத்துக்கும் புத்தியகங்காரத்துக் கும் மேற்பட்டதாகவின் இதனால் ஏற்படுங் காரியங்களை அளங்கு கூறுதல் ஒருவாற்றுனும் முடியாது. எல்லாவற் றுக்கும் காரணங்காட்டுவோமென்று சொல்லும் மேலைத் தேசத்துப் பண்டிதர்கள் சித்ததத்துவத்தை யளங்தறிய மாட்டாது திகைப்பற்று இயற்கையறிவு என்று ஒரு பெயரிட்டு மெல்லக் கடத்திவிட்டனர். இந்த இயற்கை யறிவின் விசித்திரங்கள் மிகப்பல. புரூப் பறவையைச் சிறைசெய்து ஆயிர மைல் தூரத்துக் கப்பாற் கொண்டு சென்று சிறை நீக்கினால் அது நேராகப் பறந்து தன் இருக்கையை யடையும்; தேனீயானது பல பூக்களிலுள்ள சென்று தேனைச் சேகரித்து வந்த வழியே திரும்பாது ஈற்றில் நின்ற விடத்தினின்று நேரே பறந்து தவருது தன்

கூட்டினையடையும்; மழை வருவதற்கு முன் எறும்பு முட்டைகொண்டு திட்டையேறுகின்றது; நீர்ப் பறவையின் குஞ்சு பொரித்தமாத்திரத்தே நீர்சிலையையடைந்து நீங்கிறது. இவையெல்லாம் சித்தத்துவத்தினால் நிகழுகின்றன. நாம் உண்ட உணவைச் சீரணிப்பதும், உதிரத்தைச் சுற்றியோடுச் செய்வதும் சுவாசிப்பதும் நம்மையறியாது நடக்கின்ற செயல்களால் இவையெல்லாம் சித்தத்துவத்தின்பாற் படுவன. சாதாரண மனிதரிலும் தாவரசங்கம உயிர்களிலும் சித்தம் தானாகவே யியங்குவது. யோக சாதனையினால், தான் புருடன் என்பதைச் சாக்ஷாத்காரமாக அறிந்து பிரகிருதியாகிய சித்தத்துவத்தைத் தன் வழிப்படுத்திய சித்தன் சித்த தத்துவத்தைத் தான் விரும்பியவாறு நியக்கும் வலிமையுடையவனுவான். இத்தகையோனுடைய செயல்கள் சாதாரண மனிதருக்கு இறும்புதினை விளைக்கும் நீர்மைய.

(ங) மூலப் பகுதியாகிய சித்த தத்துவத்தினின்று மகத் என்னும் புத்தித்தத்துவங் தோன்றும். புண்ணிய பாவம், வஸ்து நிச்சயம், சுகம், துக்கம், மோகம் என்னும் இவை புத்தி தத்துவத்தைச் சார்ந்து நிற்பன: ஒகூதெதி-ஹக.

(ச) புத்தி தத்துவத்தினின்று ‘நான்,’ “எனது’ என்னும் உருவானிய அகங்கார தத்துவம் தோன்றும்: ஓஹதொஷங்காரஃ

(ட) அகங்காரத்தினின்று இரு வகை யிந்திரி-யங்களும் பஞ்ச தன்மாத்திரைகளுங் தோற்றுவன: சஹங்காராதநதநாதாணா-ஹயஜிதி ய॥

கு

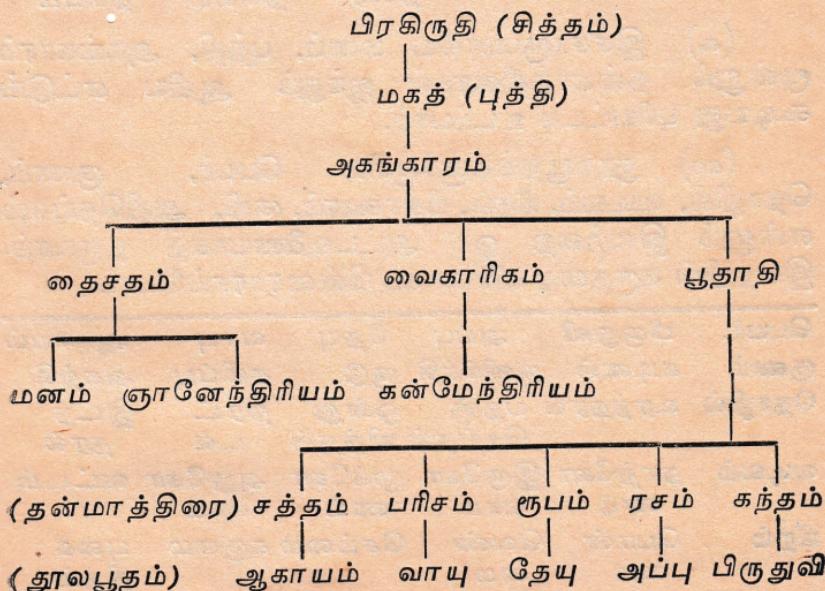
மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவியென்னும் ஞானேந்திரியமைந்துக்கும் மனத்துக்கும் உற்பத்தித்தானமாய அகங்காரத்தைத் தைசதுவகங்காரமென்றும், வாக்குபாதம் பாணி பாயு, உபத்தம் என்னும் கனமேந்திரியம் ஐந்தினுக்கும் உற்பத்தித்தானமான அகங்காரத்தை

வைகாரிக அகங்காரம் என்றும், சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம் ஆகிய ஐந்து தன்மாத்திரைகளுக்கும் உற்பத்தித் தானமான அகங்காரத்தைப் பூதாதி யகங்காரமென்றும் அறிஞர் வகுத்துக் கூறுப்.

(கு) பஞ்சதன்மாத்திரைகளினின்று ஸ்துலபூதம் ஐந்துங் தோற்றுவன் : தாராதூஸ்^{கு} லை-அமூல-காநி.

மேற்காட்டிய இருபத்தினாண்கிணேடு புருடனையும் உடன் வைக்கப் பொருள் இருபத்தைந்தாமென்பது. பொருட்டு திவந்வயிங்குமானங் :

(எ) மேற்காட்டிய சாங்கிய சூத்திரத்தின் பொருளை யும் அதனேடு கருத்தொத்த சிவஞானசித்தியார்ச் செய் யுட்களின் பொருளையும் ஒருவாறு விளக்கிக் காட்டினும். இப்பொருளையே ஓர் அட்டவணைவடிவாகவுங் காட்டு வாம்.

(அ) இக்கொள்கையொடு சிறிது வேறுபட்டுத் தோன்றுவதாகிய மணிமேகலை நூலார்கொள்கையை மற்றொரு அட்டவணையாகத் தருவாம்.

மூலப்பகுதி (சித்தம்)				
மான் (புத்தி)				
ஆகாயம்	ஓவி	செவி	வாக்கு	
வாயு	ஊறு	தொக்கு	பாதம்	
மனம் (அகங்காரம்)	அங்கி	ஓளி	கண்	பாணி
	அப்பு	சுவை	வாய்	பாயு
	மண்	நாற்றம்	மூக்கு	உபத்தம்
	மகாபூதம்	தன்மாத்	ஞானேந்	கன்மேந்
		திரை	திரியம்	திரியம்

(க) இச்சாருபமாகிய மனம், புத்தி, அகங்காரம் மூன்றும் தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் ஆகிய எட்டுங் கூடியது புரியட்டக உடம்பாம்.

(க0) தூலபூதங்களுக்குரிய பெயர், குணம், தொழில், வடிவம், நிறம், பீசாக்ஷரம், குறி, அதிதெய்வம் என்னும் இவற்றை ஓர் அட்டவணையாகத் தருவாம். இவற்றின் கருத்தை விரிவாகப் பின்னராராய்வோம்.

பெயர்.	பிருதுவி	அப்பு	தேயு	வாயு	ஆகாயம்
குணம்	கடினம்	குளிர்ச்சி	சூடு	சலிப்பு	அகற்சி
தொழில்	உரந்தரல்	பதஞ்	ஓன்று	திரட்	இடந்
			செய்தல்	வித்தல்	தரல்
வடிவம்	நாற்கோ	இருகோ	முக்கோ	அறுகோ	வட்டம்
	ணம்	ணம்	ணம்	ணம்	
நிறம்	பொன்	வெண்	செம்மை	கருமை	புகை
	மை	மை			நிறம்

பேஜா	லங்	வங்	ரங்	யங்	ஹங்
கஷ்ரம்					
குறி	வச்சிரம்	கமலம்	சுவஸ்	அறு	அமிர்த-
அதிதெய்	பிரமா	விஞ்ஞு	உருத்தி	மஹேச	விந்து
வம்			ரன்	வரன்	சதா
					சிவன்

மேலோர் நூல்களிற் காணப்படுகிற பூதபரினை மீயல்பினை யாாய்ந்து அப்பாற் செல்வாம்.

சுவையை யிசைமை தோற்ற நாற்றழு
றவையு நீயே யடுபோ ரண்ணைல்
அவையவை கொள்ளுங் கருவியு நீயே
முந்தியாங் கூறிய வைந்த னுள்ளும்
ஒன்றநிற் போற்றிய விசம்பு நீயே
இரண்டு னுணரும் வளியு நீயே
முன்றி னுணருந் தீயு நீயே
நான்கி னுணரு நீருநீயே
ஜந்துடன் முற்றிய நிலனு நீயே.

(பரிபாடல் கஞ-ஆம் பாட்டு)

யா சூயாதெநந இஹாநு இஹதாவஸ தயா வருதஃ
ஹ-அதா-வி-கா-வா-டை-ண-ஃ ஹ-ஏ-ஃ த-நா-தி-க-ஓ த-த-ஃ
ஹ-அ-த-வ த-நா-த-ா-க-ச சு-கா-ஸ-ங ஶ-ப-ய-க-ஷ-ண-ஓ-।
ஹ-ப-ய-ா-த-ு-ஃ த-நா-க-ா-ஸ-ங ஹ-அ-தா-தி-ஃ ஹ ஹ-ப-ய-ா-வ-ரு-ண-ா-க-ஃ-।
சு-கா-ஸ-வ-ா-வி-கா-வா-டை-ண-ஃ ஹ-ப-ய-ா-த-ு-ஃ ஹ-வ-வ-ஜ-ஃ-ஹ-।
ஹ-வ-வ-ா-நு ச-ஹ-வ-க-வ-ா-ய-ஃ- த-வ-ா- ஹ-ப-ய-ா-ந-ா-ண-ா-த-ஃ-
ஹ-வ-வ-ா-ந-ா-ண-ா-த-ஃ-

—விஞ்ஞுபுராணம்.

இவற்றை யாராயுமிடத்துப் பூதபரினை மத்தைப்பற்றி யொருசாரார் கொண்ட கொள்கை புலப்படுகின்றது. தன் மாத்திரைகள் பிறப்பதற்குமுன் மகத்தத்துவத்திலிருந்து தோன்றிய பூதாதியானது மகத்தத்துவத்தினால் சூழப்பட உத் தன்னிலையிலே சுழன்றுகொண் டிருந்தது. இங்ஙனம் சுழன்றுகொண் டிருந்த பூதாதியிலே ஓலிக்குறிப்புத் தோன்ற அவ்வொலிக்குறிப்புக்குப் பற்றுக் கோடாகிய

பாகம் ஆகாசம் என்னும் மகாபூத மாயிற்று, ஓலிக்குறிப் புத்தானே சப்ததன்மாத்திரை யெனப்பட்டது. அதன் பின்னர்ச் சப்ததன்மாத்திரையினும் பார்க்கத் தடிப்பு மிக்கதாகிய பரிசதன்மாத்திரை பூதாதியில் நின்று பிறந்தது. சப்த பரிச தன்மாத்திரையாகிய இரண்டுக்கும் பற்றுக்கோடாக நின்ற பாகம் வாயு எனப்பட்டது, பின்னர் ரூப தன்மாத்திரை யெழுந்தது; சப்த பரிச ரூபமென்னும் மூன்று தன்மாத்திரைகளுக்கும் பற்றுக்கோடாக நின்ற பாகம் தேயு எனப்பட்டது. பின்னர் ரச தன்மாத்திரை தோற்றியது. சப்த பரிச ரூப ரசமென்னும் ஜான்கு தன்மாத்திரைகளுக்கும் பற்றுக்கோடாக நின்ற பாகம் அப்பு எனப்பட்டது. பின்னர்க் கந்த தன்மாத்திரை யுதித்தது. சப்த பரிச ரூப ரச கந்தம் என்னும் ஐந்து தன்மாத்திரைக்கும் பற்றுக்கோடாக நின்ற பாகம் பிருதுவி எனப்பட்டது. பஞ்ச தன்மாத்திரைகளும் பஞ்ச மகாபூதங்களும் பூதாதியிலிருந்து தோற்றிய வரமுறை யிதுவாகும். இதனைப் பின்வரும் அட்டவணையும் விளக்கும்.

இனி வேதாந்த நூல்கள் பூதபரினாமத்தைப் பற்றிக் கொண்ட கொள்கை வருமாறு: பஞ்ச தன்மாத்திரைகளையும் விறுத்தி ஒவ்வொன்றையும் இரண்டு சமபாகமாகப் பங்கிடுக. ஒவ்வொரு தன்மாத்திரையிலும் ஒரு பாகத்தை வைத்துக் கொண்டு மற்றொரு பாகத்தை நாற்கூருக்குக; இங்ஙனம் பெற்ற சூறுகள் பூரண தன்மாத்திரையில் எட்டிலொன்று என்பது வெளிப்படை. சப்த தன்மாத்திரை அரைப் பாகத்தோடு பரிச தன்மாத்திரை எட்டிலொன்று, ரூப தன்மாத்திரை எட்டிலொன்று ரச தன்மாத்திரை எட்டிலொன்று, கந்த தன்மாத்திரை எட்டிலொன்று என்னும் இவற்றைச் சேர்க்க ஆகாச மகாழுதம் பிறக்கும். பரிச தன்மாத்திரை அரைப்பாகத்தோடு ஏனையவற்றுள் எட்டிலொன்று ஆகக் கேர்க்க வாயு மகாழுதம் பிறக்கும். இங்ஙனமே பிறவுமாம்.

“பாழெனக் காலெனப் பாகென வொன்றென
இரண்டென மூன்றென நான்கென ஐந்தென
ஆறென ஏழென எட்டெனத் தொண்டென
நால்வகை யூழியென் ணவிற்றுஞ் சிறப்பு.”

என்னுங் கடுவ னிளவெயினார் சூற்றுக்கு உரைகண்ட பரிமேலழகர் “பாழ்=புருடன். சாங்கியர் பிறிதொன்று பிறத்தற் கிடனுகாதெனப் வாகவின் அவர் மதம் பற்றிப் புருடனைப் பாழ் என்றார்; கால்=ஆகாய முதற் பூதங்களைங்கும்; பாகு:=சொல்லல், இயங்கல், கொடுத்தல், விடுத்தல், இன்புறுதல் என்னுங் தொழிலாற் பாகுபட்ட வாக்கு. கால், கை, பாயு, உபததம் ஆகிய கனமேந்திரியங்களைங்கும்; ஒன்று: ஆகாயத்தின் பண்பாகிய ஒசை; இரண்டு: காற்றின் சிறப்புப் பண்பாகிய ஊறு; மூன்று: தீயின் சிறப்புப் பண்பாகிய உருவம்; நான்கு; நீரின் சிறப்புப் பண்பாகிய சுவை; ஐந்து: நிலத்தின் சிறப்புப் பண்பாகிய நாற்றம்; ஆறு: செவி, தோல், கண், நா, மூக்கு என்னும் அறிவுப் புலன்களைந்தும் மனமும்; ஏழு: அகங்காரம்; எட்டு: மான்; ஒன்பது: மூலப்பகுதி; பூதங்களைந்தும் ஞானேந்திரியங்களைந்தும், புலன்களைந்தும் மனம் முதலிய அந்தக் கரணங்

கள் முன்றும் மூலப் பகுதியும் புருட்னுமெனப்பட்ட தத்துவம் இருபத்தைந்து” எனக் கூறினார்,

“ஆதி யில்லாப் பரமா ணைக்கன்
தீதுற் றியாவதுஞ் சிதைவது செய்யா
புதிதாய்ப் பிறந்தொன் ரேண்றிற் புகுதா
முதுநீ ரணுநில வணுவாய்த் திரியா
ஓன்றிரண் டாகிப் பிளப்பதுஞ் செய்யா
அவலைப் போலப் பரப்பதுஞ் செய்யா.”

என்னும் உரையும் இத்தொடர்பில் ஆராயற்பாலது.

இனி, பூதங்க ணோந்தானும் புற்கலமாகிய உடம்பு ஆகும் மார்க்கத்தை முன்னே ரூரையின்படி யெடுத்துரைப் பாம். இப் பிரிவினுட் கூறப்படுவன இசைநுணுக்க முடைய சிகண்டியார் கூற்றென உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லாரால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டன.

புற்கலம்-உடம்பு. அப்புற்கலத்துக்கு முதலாயுள்ள பூதமாவான: மண், நீர், தீ, வளி, வான் என விவை. என்னை:

“மண்ணுட னீர் நெருப்புக் கால்வான மென்றிலைவதா மெண்ணிய பூதங்க ளென்றறிந்து—நன்னிய மன்னர்க்கு மண்கொடுத்து மாற்றார்க்கு வின்கொடுத்த தென்னவர் கோ மானே தெளி’’

என்றாகவின்.

இப்பூதங்களோந்தானும் புற்கலமா மென்ற ஆசானை மாணுக்கன் பணிந்து பூதங்கடாம் ஓன்றேடோன்று கூடுவன வல்ல; மண், செறிதலைக் குணமாக வுடைத்து; நீர் நெகிழ்தலைக் குணமாக வுடைத்து; தீத் தெறுதலைக் குணமாக வுடைத்து; காற்று ஓரிடத்தும் நிலைபெற்று நிற்பதன்று; ஆகாய மென்பது ஓருரு வுண்டில்லை யன்று; அன்றியும்,

“செப்பிய பூதங்கள் சேர்ந்தோர் குறியன்றே அப்பரிசு மண்ணைந்து நீர்நாலா—மொப்பரிய தீயாகின் மூன்றிரண்டு காற்றம் பரமொன்று வேயாறுந் தோளி விளம்பு”

என்பதனால் மன் ஜந்து பயனுடைத்து; நீர் நான்கு பயனுடைத்து; தீ மூன்று பயனுடைத்து; காற்று இரண்டு பயனுடைத்து; வான் ஒரு பயனுடைத்து; ஆதலால் இவை ஒன்றேடொன்று கூடுவனவல்லவாகவும் இவற்றின் கூட்டம் உடம்பென்றீராதலால் இவ்வைங்தின் கூட்டம் உடம்பாவது எவ்வாறேவனின், இதற்கு விடை:

“மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனப் பேர்பெற்ற வைவாயு மாயவற்றின் மீதடுத்துத்—துய்ய சுவையோளி யூரோசை நாற்றமென் றைந்தா வைவழுதற் புற்கல மாம்”

என்பது பூதங்கள் பரிணமித்து உடம்பாமாறு கூறுகின்றது. பூதங்களைந்தும் தத்தும் தன்மை நீங்கி மன் உடம்பாயும், நீர் வாயாயும், தீக் கண்ணையும், காற்று மூக்காயும், ஆகாயம் செவியாயும் நின்று உடம்பாம் பொறிகடோறும் வினியோகிக்கப்பட்ட புலன், சுவை முதல் ஜந்து வகைப்படும். இவ்வைங்தும் பொறியைந்தினுமேறி, மன்னைல் உடம்பு ஊரூயும், நீரால் வாய் சுவையாயும், தீயாற் கண் ஒளியாயும், காற்றால் மூக்கு நாற்றமாயும், வானுற் செவி ஒரைச்சாயும் வந்து உடம்பாம். அனறியும், மன்னின் பகுதி நரம்பு, இறைச்சி, மயிர் தோலென வைங்து. நீரின் பகுதி நீர், மூளை, சுக்கிலம், நினம், உதிரம் என வைங்து.

“பசிசோம்பு மைதுனங் காட்சிநீர் வேட்கை தெசிகின்ற தீக்குணமோ றைந்து—மொசிகின்ற போக்கு வரவுநோய் கும்பித்தன் மெய்ப்பரிசம் வாக்குடைய காற்றின் வகை.”

பசி, சோம்பு, மைதுனம், காட்சி, நீர் வேட்கை யென்பன தீயின் குணம்: போக்கு, வரவு, நோய், கும்பித்தல், பரிசம் என விவை காற்றின் குணம்.

“ஓங்கும் வெகுளி மதமான வாங்காரம் நீங்கா வுலோபமுட னிவ்வைந்தும்—பாங்காய வண்ண முலைமடவாய் வானகத்தின் கூறெற்றங்கு ரெண்ணியிக் நூலுணர்ந்தோ ரெண்.”

வெகுளி, மதம், மானம், ஆங்காரம், உலோபமென விவையாகாயத்தின் குணம்; இப்பூதகுணம் இருபத்தைந்துங்கொண்டு உடம்பாம்.

“இப்பார் பிராண னபான னுதானனுடன் தப்பா வியானன் சமானனே—யிப்பா லுநாகன் றனஞ்சயன் சூர்மன் கிருகரன் தீதிலாத் தேவதத்த னே.”

என்பது தசவாயுக்களை யுணர்த்துகின்றது. அவை ஆவன: பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், சூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயனை விவை.

“இடைபிங் கலைசமுனை காந்தாரி யத்தி புடைநின்ற சிங்குவை சங்கினிபூ டாவோ டங்குகு கன்னி யலம்பு வெனவுரைத்தார் தங்குதச நாடிக டாம்.”

தசநாடிகளாவன; இடை, பிங்கலை, சமுமுனை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்குவை, சங்கினி, பூடா, குகு, அலம்பு என விவை.

“பூத வகைகளோ ரைந்தாய்ப் பொறியைந்தாய் வாதனையோ ரையைந்தாய் மாருதமு—மேதகுசீர்ப் பத்தாகு நாடிகளும் பப்பத்தாம் பாரிடத்தே முத்திக்கு வித்தா முடம்பு.”

என்பது பூதபரிணமை முணர்த்துகின்றது. இங்ஙனம், பூதங்களானும் பொறி முதலியவற்றுனும் வாயுக்களானும் நாடிகளானும் பரிணமித்துச் சுக்கில சுரோணிதங்களாலே உடம்பாகக் கொண்டு இருவினையுங் தன்னகத்தடக்கி உயிர் பிறக்குமென் றறிக.

3. மொழிபெயர்ப்புமுறை*

ஓரு மொழியிலுள்ள நூலினை மற்றொரு மொழியிற் பெயர்த்து எழுதுமிடத்து முதனுாற் பொருள், நடை,

* யாழ்ப்பாணத்து தமிழ் வளர்க்கும் பெருங் கழகத்தார் முன்னிலையில் படிக்கப்பட்டது.

இயைபு முதலியவற்றை மாறுபடவிடாது மொழிபெயர்ப்பு நூலினுள்ளுங் காட்டுதல்வேண்டும். முதனால் செய்யுள் நடையினதாயின் மொழிபெயர்ப்பு நூலுங் செய்யுள் நடையினதாகித் தக்க யாப்பினாற் பொருத்தமுற்று நிற்க வேண்டும். விஞ்ஞானநூல் உண்மை நிச்சயிக்கிற அளவை நூல் ஆதலால் மொழிபெயர்ப்பு நூலுங் திரி பில்லாத பொருளினதாக முதனுற் கருத்தோடு மாறு கொள்ளாததாக விருத்தல்வேண்டும், மொழிபெயர்ப்பு முறையை ஆராய்வதற்குமுன் தமிழ்மொழிச் சொற் களின் சிறப்பியல்பையும், ஆற்றலினையும் ஆராய்வாம்.

தனித்தமிழ்மொழிகள் ஒரேமுத்தாலும் ஈரெழுத் தாலும் ஆகிய மணிபோன்ற சிறிய மொழிகளாம். திரு முருகாற்றுப்படையகவலை யுற்று நோக்குக. பின்னுங் தமிழ் மொழியில் ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் பொருந்திய இணைச்சொற்கள் ஒத்த எதுகையின. அறம், மறம்; அன்பு, வன்பு; இன்பம், துன்பம் என்றாற்போல. மேலுங் தமிழ்மொழியில் ஒரே தொடரான சொற்கள் ஒரே விகுதி யுடையன; செம்மை, கருமை என்னும் பண்புப் பெயர்களை நோக்குக. பிறபாலைகளிலிருந்து தமிழ் மொழிக்குச் சேர்க்கப்பட்ட சொற்கள் இயற்றமிழ்ச் சொற்களே போன்று முதனிலை, இடைநிலை, ஈற்றுநிலை முதலிய யாவும் தமிழிலக்கண வரம்பு கடவாது பொருந்த நிற்பன. புதிய மொழிகளை ஆக்கிக்கொள்ளு மிடத்தும், திசைச்சொற்களை எடுத்தானு மிடத்தும் மேற்காட்டிய குறிப்புக்களைக் கைக் கொண்டு சூருக்கம், விளக்கம், தெளிவு, தமிழுருவம் இவை பொருந்த மொழிகளை ஆக்கிக்கொள்ளுதல் வேண்டும். தமிழ் மொழியில் ஆட்சியிலுள்ள சொற்களைப் புறக்கணித்தல் கூடாது. ஆதலால் முதற்கண் தமிழ்நூல்களை யாராய்ந்து அவற்றுட் பொதிந்து கிடக்கிற விஞ்ஞான நூன்மொழிகளை யெல்லாம் ரெரிந்தெடுத்து அவற்றின் பொருளை நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் செய்யில், தமிழ்மொழியில் வைத்திய நூல்கள், தத்துவ நூல்கள், முதலியவற்றுள் மறைந்து கிடக்கிற ஆயிரக்கணக்கான சொற்கள் வழக்குக்கு வரு வனவாம். முன்னேளில் நூலியற்றிய ஆசிரியர் சிலர் மண், நீர், தீ வளி, வான் என்ற தமிழ் வழக்கிருக்கப் பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்றும்; சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னுங் தமிழ்மொழிகளைப் புறக்கணித்து ஸப்த, ஸ்திச, ரூப ரச, கந்தம் என்றும்; நிறுத்தல், நிறைத்தல், விடுத்தல் என்னும் மொழிகளையாட்சிக்குக் கொண்டுவருதல் தகுதியென்பதை மறந்து கும்பக, பூரக, ரேசகம் என்றும் வழங்கின்மையால் வட மொழிகளே வழக்குச் சொற்களாகவும், தனித் தமிழ் மொழிகள் வழக்கில் சொற்களாகவும் ஆய்விட்டன. தமிழ்மொழி யில்லாதவழிப் பொருத்தமுள்ள பிற மொழியை ஆளுதல் தகுதியாகும். தமிழ் வழக்கிருப்பின் உள்ள மொழியையே ஆட்சிக்குக் கொண்டுவருதல் வேண்டும். ஆரிய மொழியினும் ஏற்புடையனவற்றையாளுத லிமுக்காகாது. ஆதலாற் பொருணான்மொழி வரையறை செய்யப் புகுவோர் முதற்கண் தமிழ்மொழி வழக்கிலுள்ள பொருத்தமுள்ள சொற்களைக் கண்டெடுப் பது கடனாகும்.

இனிப் பொருணிச்சயம் பண்ணுவது எவ்வாறு என்பதை ஓர் உதாரணத்தால் விளக்குவாம். தொல்காப்பிய ஞா உயிர்ப்பொருள்களை வகைப்படுத்தும் வழி,

“ஒன்றி வதுவே யற்றி வதுவே
இரண்டிறி வதுவே யது ஞெடு நாவே
முன்றி வதுவே யவற் ரெடு முக்கே
நான்கறி வதுவே யவற் ரெடு கண்ணே
யைந்தறி வதுவே யவற் ரெடு செவியே
யாற்றி வதுவே யவற் ரெடு மன்னே
நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே”

எனவும்,

“மாவு மாக்கனும் ஜையறி வினவே
பிறவுமுளவே யக்கிளைப் பிறப்பே”

“மக்க டாமே யாற்றி வயிரே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே”

எனவும் உரைத்த சூத்திரங்களுக்கு உரைகாணும் வழி,
‘மனம்’ என்னும் சொல்லினது பொருளை நோக்குதும்.

ஆசிரியர் மாக்களென்றும், மக்களென்றும் வேறு
பாடு செய்துகொண்டது முதற்கண் ஞேக்கற்பாலது.
இனிப் படிப்படியாக ஒன்று முதல் ஆறுவரையும் அறி
வக்குரிய வாயில்களை வகைப்படுத்துச் சொல்லினுடையிடத்து
அங்ஙனஞ் சொல்லிய வியல்பை யாராயுமிடத்து நான்
கறிவுள்ள நன்டுக்கு இல்லாததாகிய செவியென்னும்
வாயில் ஜயறிவுள்ள குரங்குக்குண்டு. எனைய நான்கு
வாயிலும் அடைப்புண் டிருக்கும்பொழுதும் குரங்கு ஜங்தா
வது வாயிலாகிய செவியினால் அறிவைப் பெறும்.
அங்ஙனமே ஆற்றிவுள்ள மக்களும் ஏனைய ஜங்து வாயி
லும் அடைப்புண் டிருக்கும்பொழுது மனம் என்னும்
ஆறுவது வாயிலினால் அறிவினைப் பெறுதற்குரியர். இவ்
வறிவும் ஏனைய வாயில்களினால் பெறுதல் கூடாத அறிவா
யிருத்தல் வேண்டும். நித்திரையிற் காணுகிற கனவினில்
கண் முதலிய ஏனைய வாயில்களாற் பெறப்பட்டு நினைப்
பிற் பதிந்து கிடந்த தோற்றங்களே மீண்டும் புலப்படு
கின்றன வாதலால் அங்ஙனம் பெறுமறிவு ஏனைய வாயில்
களாற் பெறுத புது அறிவு ஆகாது. இவ்வாறு முந்திய
தோற்றங்களை நினைத்திருக்கும் நினைப்பும், ஒரு தோற்றத்
தோடு பிரிதொன்றை ஓப்பிட்டுப் பார்க்கு மாற்றலும்,
பயம், உவகை, வெகுளி முதலியனவும் விலங்கினங்க
ஞக்கு முண்டு. ஆசிரியன் மனவணர்வினைத் தனித்த
ஒரு வாயிலாகச் சொல்லுதலால் ஜம்பொறியுணர்வுக்கு
நிலைக்களானுக விருப்பது மனம் என்று வரைவிலக்கணஞ்
செய்துகொண்ட பிற்காலத்தார் ‘மனம்’ என்னும் மொழிக்
குக் கொண்ட கருத்தும் தம்முள் வேறுபாடுடையனவாம்.

இங்ஙனம் ஆராயுங்கால் ‘மனம்’ என்னும் மொழியை
ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கும்போது ஆசிரியர் தொல்

காப்பியனார் கொண்ட கருத்தினை யுள்ளவா றுணர்த்துவ தாயின் 'Intuitive faculty' என மொழி பெயர்ப்பது ஒருவாறு தக்கதாகும். ஏனைய ஐந்து வாயிலும், 'Perceptive faculties' என அடங்குவ.

மேற்காட்டிய குறிப்புக்களுக்கியைய இரசாயன நூலுக்குரிய சில மொழிகளை ஆக்கிக்கொண்ட மரபினைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுவாம். இரசம் - பாதரசம்; அயனம் - பிறப்பு. முன்னாளிற் பொன்னைப் பிறப்பிக்கலாமென முயன்ற இந்திய, அராபிய, ஜோப்பிய இரசவாதிகள் அது இரசத்தைக் கட்டுதலினாலுகுமெனப் பல பொருள்களை ஒருங்கு சேர்த்துக் காய்ச்சுவதுங் கலப்பதுஞ் செய்ததற்கு கண்ட முடிவுகள் பின்னாளிற் ரெகுத்து, வகுத்து நூலாயினமையால் அந்நால் இரசாயன நூல் எனப்பட்டது. 'Elements,' 'Mixtures,' 'Compounds' என்னுஞ் சொற்களை முறையே தனிப் பொருள், கலவைப் பொருள் கூட்டப் பொருள் என்று வழங்கலாகும். தனிப் பொருள் கள் எண்பதின் மேற்பட்ட தொகையின் இவற்றுள் தமிழ் வழக்கிலுள்ள பொன் (Gold), வெள்ளி (Silver), செம்பு (Copper), இரும்பு (Iron), ஈயம் (Lead), கரி (Carbon), சுண்ணமூலம் (Calcium) - சுண்ணம் 'சுடு' என்னும் வினையடியினின்றும் பிறந்தது, வங்கம் (Tin), நாகம் (Zinc), தீழுறுவல் (Phosphorus)-இதனைச் சுருக்க நோக்கி 'முளி'யென்று வழங்குவாம். ரசம் (Mercury), கந்தகம், சிலை (Sulphur), பாஷாணம், விஷம் (Arsenic) என்பன. ஏனைய தனிப் பொருள்களுக்குப் பெயர்கொள்வதற்கு முன் வைத்திய நூல்களை ஆராய்ந்து பெறக்கூடிய சொற்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும். ஒவ்வொரு தனிப்பொருளுக்கும் ஒவ்வொர் எழுத்து அறிகுறியாய் நிற்றல் நன்று.

ஆதலால் இனி இட்டுக்கொள்ளும் மொழிகள் வேறு வேறு எழுத்துக்களை முதனிலையாகக் கொண்டு நிற்றல் நன்று. சின்னஞ்சிறிய சொற்களை ஆக்கிக்கொள்ளுதல்

அழகு. கண்ணிற்றீட்டும் மையிலுள்ள தனிப் பொருளாகிய 'Antimony' என்னும் பத்ததை 'மை' என்பாம். 'நிறம்' என்னும் பொருளினதாகிய யவனமொழித் தாதுவினின்று பிறங்த 'Chlorine' என்னும் பத்ததை 'நிறம்' என்பாம். களிமண்ணினின்று பெறும் 'Alumininum' 'தலம்' எனப்படும். பாரதத்தைக் குறிக்கும் யவனமொழித் தாதுவி னின்றும் பிறங்த 'Barium' 'பாரம்' எனப்படும். சூரிய ஜீக் குறிக்கும் யவனமொழித் தாதுவினின்று பிறங்த 'Helium' எனபதனை 'எல்' என்பாம். - Barium, Helium எனபவற்றுக்கும் 'பாரம்', 'எல்' எனபவற்றுக்கும் பொருட் பொருத்தத்தோடு ஒலிப்பொருத்தமுண்டு— லவண மூலமாகிய 'Sodium' எனபதனை 'லவம்' என்பாம். பவனத்திலுள்ள இரண்டு தனிப் பொருள்களாகிய 'Oxygen', 'Nitrogen' என்பன அறிவும், உடலும் போன்றிருத்தலால் முறையே 'மதி', 'சடம்' என்றும், நீரின் மூலப் பொருளாகிய 'Hydrogen' எனபதை நீரைக் குறிக்கும் 'அம்பு' என்னும் மொழியின் பாகமாகிய அம் என்றும் குறியீடு செய்வோம். வைக்கோல் நிறமாகிய 'Fluorine' என்னும் பொருளை 'வை' என்பாம். பிறவும் இவ்வாறே. நாம் இட்டுக்கொண்ட பெயர்கள் யாவும் வேறு வேறு முதனிலையை யுடையன. ஆதலின் ஒரு தனிப்பொருளைக் குறிப்பதற்கு ஓர் எழுத்ததேயே உபயோகித்தல் கூடும்.

இனி, மை, வை, மதி, சடம், நிறம் என்னது அன்றி மணி, வ்ஞானியரின், ஆக்சிஜன், நைத்ரஜன், க்ளோரின் என்ற ஆரவார மொழிகளாற் சொல்லின் அவை தமிழு மாகாது, ஆங்கிலமு மாகாது, மாணுக்கனுடைய நாவுக்கு இடர் விளைப்பனவாய் முடியும். நீண்ட சொற்களைக் கண்முன் வரவொட்டாது துரத்த வேண்டும். ஹிந்தி, வங்காளி யாகிய பாளைகளில் விஞ்ஞான பரிபாளை யெழுதியவர்கள் நீண்ட சொற்கள் சிலவற்றை யுபயோகிக்க அவை வழக்குக்கு வந்தில் என்னும் முறையீடு நம் செவிக்கெட்டியது. ஆதலால் அழகு பொருந்திய பைந்தமிழிற்

சொற்களையமைக்க விரும்பும் நாமும் சிறிய சொற்களைத் தெரிந்தெடுத் தான் வோம். சிறிய சொற்களின் ஆற்றலை மேல் வருவன வற்றலும் உணர்ந்துகொள்ளலாம். ‘Oxides’ என்னும் வகுப்புப் பொருள்களைப் பொன்மதி (Gold Oxide), வெண்மதி (Silver Oxide), செம்மதி (Copper Oxide). கரிமதி, சிலைமதி, வங்கமதி, நாகமதி, ஈயமதி, விஷமதி, முளிமதி, சடமதி என்று இவ்வாறு பெயரிட்டானுதல் எவ்வளவு அழகாகவிருக்கின்றது. ‘Hydrogen’ என்பதை ‘அம்’ என்று குறியிட்டோமாதலால் (OH) கொண்ட ‘Hydroxides’ என்னும் பதார்த்தங்களை ‘மதியம்’ என்னும் விகுதி தந்து வழங்கலாகும். அவை பொன்மதியம், வெண்மதியம், நாகமதியம், வங்கமதியம், தவமதியம், லவமதியம் எனவருவன். பொன்மதியம் என்பதற்குப் பதிலாக வடமொழியும் பிறமொழியுங் கலந்து ‘சுவர்ணாஹூதராக்சிஜம்’ என்றால் அது ‘திலகாஷ்டமகிழ் பந்தனம்’ போல ஆரவாரச் சொல்லாய் முடியும். ‘Hydrogen’ என்னும் ஒரு பதார்த்தத்திற்கு மாத்திரம் ‘அம்’ என்னும் மொழியோடு அகர முதனிலையேயேட்டைய ‘அணி’ என்னும் மொழியையும் உபயோகிப்பின், (H₂O) அணி மதியம், (HCl) அணி நிறம் என்றாகும்.

‘Acids’, ‘Alkalis’ என்னும் இருவகுப்புப் பொருளையும் முறையே ‘காடி’, ‘காரம்’ என வழங்குதல் கூடும். மேற்குறித்த சொற்களைப் பிரயோகித்துக் காட்டுவாம்.

காடியுங் காரமுஞ் சேர்வுழி உப்பும் நீரும் பிறக்கும் என்பது இரசாயன நூன்முடிபு. பெருவழக்காகப் பாவிக் கப்படுகிற காடிகள், கரிக்காடி (Carbonic acid), சிலைக்காடி (Sulphuric acid), சடக்காடி (Nitric acid), நிறக்காடி (Chloric acid), அணிநிறக்காடி (Hydrochloric acid) என்பனவாம். பெருவழக்கிலுள்ள காரங்கள் லவக்காரம் (Na OH), உரக்காரம் (KOH), சுண்ணக்காரம், ஈயக்காரம் முதலியன்.

ல ம அ+அ நி=ல நி+அ₂ ம.

என்னுங் குறியீட்டினால் விளங்கக்கிடப்பது எதுவென ஆராய்வாம். இக்குறியீட்டை ‘லவ்வொன்று மவ்வொன்று அவ்வொன்று உடன் அவ்வொன்று நிய்யொன்று சமம்; லவ்வொன்று நிய்யொன்றுடன் அவ்விரண்டு மவ் வொன்று’ என்று வாசிப்பாம். ல=லவம், ம=மதி, அ=அம், அணி, நி=நிறம் ஆதலால் லமவதியமும் அணி நிறமுஞ் சேரின் லவநிறமும் அணிமதியமும் பிறக்கு மென்பது பொருள். அதாவது லவக்காரமும் அணிநிறக்காடி யுஞ் சேர லவநிறமும் அணிமதியமும் பிறக்குமென்பது. லவநிறம் இரசாயனப் பெயர்; கறியுப்புப் பொதுவழக்கு.

$$\text{ச}(\text{ம அ})_2 + \text{க ம}_2 = \text{ச கம}_2 + \text{அ}_2 \text{ம}$$

என்பதை இங்ஙனமே ஆராயிற் சுண்ணக்காரமுங் கரிக்காடியுஞ் சேர்வுழி சுண்ணக்கரிமதி (சுண்ணக்கல் பொதுப் பெயர்)யும் நீருமாகும் என்பது பெறப்படும். இங்ஙனம் தமிழ் எழுத்துக்களாற் குறியீடு செய்வதேயன்றி மொழி பெயர்ப்பு நூலினுள் ஆங்கிலமொழி யெழுத்துக்களை மேலும் மேலும் இழுத்துக்கொண் டிருப்பது தகுதியாகாது.

ஒளி நூலுக்குரிய சில சொற்களை யாராய்வோம். ‘Plane’, ‘Spherical’ என்னும் சொற்களை ‘மட்டம்’ ‘வட்டம்’ என்று கொள்வாம். Mirror=கண்ணூடி; பரிபாடலினுள்ளும் ‘வான் றுகள் மாசறக் கண்ணடி வயக்கி’ என்றார். கண்ணூடியென்னுஞ் சொல்லைப் பொதுவழக்கில் ‘Glass’ என்பார். இருவேறு பொருளுக்கு ஒரு சொல்லைக் குறியீடு செய்தானுதல் மலைவறுதலுக்கு இடமாகுமாதலால் ‘Glass’ என்பதைனப் ‘படிகம்’ என்று கொள்வாம். ஆகவே மட்டக்கண்ணூடி (Plane Mirror), மட்டப்படிகம் (Spherical Mirror), மட்டப்படிகம் (Rectangular Prism), முக்கோணப்படிகம் (Triangular Prism), பலகோணப்படிகம் (PolyGonal Prism) என வரும்.— Poly - பல; Gonos - கோணம். இவை தமிழ்மொழிகள் யவனமொழி யிற் சென்று வழங்கியதற்கு உதாரணமாகும். கோணம் என்பது கோடு என்னும் விளையடியினின் று பிறங்தது.

வட்டப்படிகம் (Lens), ‘Concave’, “Convex” என்னும் மொழிகளை உள்வட்டம், புறவட்டம் என்று கொள்ளுதல் கூடும். ‘Ray’ என்னும் மொழியைக் கதிர் என்று கொள்ளலாம். Pencil=கதிர்த்திரள்; Converging Pencil=குவிகதிர்த்திரள்; Diverging Pencil=விரிகதிர்த்திரள்; Parallel Pencil=நேர்க்கதிர்த்திரள்; Reflection=கதி ரெழுச்சி; Refraction=கதிர்ப்பாய்ச்சல்; Incident Ray=விழுங்கதிர்; Reflected Ray=எழுங்கதிர்; Refracted Ray=பாய்கதிர்; Image=படிமம் (இது படு என்னும் பகுதியிலிருந்து வந்த தமிழ்மொழி; தொல்லாசிரியர்கள்குடியைப் படிமக்கலம் என்றதை நோக்குக). Real Image=மெய்ப்படிமம், Virtual Image=பொய்ப்படிமம்; (உருவம் என்னும் சொல்லை Figure என்னும் ஆங்கில மொழியையொத்ததாகக் கொள்ளலாம்). Focus=மையம்; Centre=நடு என்று இவ்வாறு கொள்ளலாகும்.

பொதிக சாஸ்திரத்தின் பாலவாகிய ஏனைய சொற்களைத்தையும் மேற்காட்டிய குறிப்புக்களுக்கு கமைய ஆக்கிக்கொள்ளுதல் கூடும். தாவர சாஸ்திரத்துக்கு வேண்டிய சொற்கள் பல பத்துப் பாட்டி லொன்றுகிய குறிஞ்சிப் பாட்டிற் செறிந்து கிடக்கின்றன. இரசாயன மொழி களும், மூலிகைகளின் பெயரும் வைத்திய நூல்களிற் காணப்படுவன; மனநூலுக்குரிய மொழிகள் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களிற் காணப்படுவன; இரோகாகணிதத்துக்குரிய மொழிகள் பல நிகண்டின் வடிவுபற்றிய பெயாத் தொகுதி யுட் காணப்படுவன; வடமொழி நூல்களுட் சாங்கியம், வைசேடிகம், நியாயம், யோகம் என்னும் வஸ்து சிச்சய நூல்களுள்ளும், அர்த்தசாஸ்திர நூல்களுள்ளும் வராஹ மிஹிரம் முதலிய வான நூல்களுள்ளும் பல மொழிகள் உள்ளன. தமிழ்மொழி, வடமொழி, பிறமொழி என்னும் முறையிற் சொற்களைத் தேடி யாராய்ந்தமைத்துக் கொள்ளுதல் நலமாகும்.

3. ஜெயமும் அழகும்

காட்சிக்கும் துணிவுக்கும் இடையே ஜெயம் நிகழும். காட்சி ஜம்புல வாயிலாக எய்தும் உணர்வு. துணிவு, யாதொருபொருள் யாதோ ரியல்பிற்கும்த் தோன்றினும். அத்தோன்றியவாற்றைக் கண்டொழியாது அப்பொருளின் கண் நின்று மெய்யாகிய பொருளைக் காணும் மெய்யுணர்வு; ஆதலின், ஜெயத்தினீங்கித் தெளிந்தாரான் எய்து தற் குரியது. அளவினால் எல்லைப்பட்ட பொருளினைக் கண் ணுற்றேன், ஒரு நோக்கோடு அமைவான்; நோக்குங் தோறும் நோக்குங்தோறும் புதிய புதிய அழகினைத் தோற்றுவிக்கும் ஒரு பொருள் கண்ணென்றிர்ப் படுமாயின் அதனைக் கண்டோன், ‘நோக்கிய கண் இமையாமல் நோக்கி நோக்கி’ அப்பொருளின் காட்சி நலனைத் துய்த் தற்கு முயல்வான்; இம்முயற்சியே ஜெயவுணர்வினுக்கு அடிப்படை யாயிற்று. ஆதலினாலே, ஈண்டு நாம் ஆராயும் காட்சி, ஜெயம் என்னும் இரண்டினுள்ளும். காட்சியினும் ஜெயம் சிறப்புடையதென்று அறிதல் வேண்டும்.

ஜெயமானது வியப்பு எனவும் மருட்கையெனவும் தமிழ் நூலார் வகுத்துக் கூறிய அற்புத ரசத்தினைச் சார்ந்து வருவது.

‘‘ஒருபாற் கிளவி யெளிப்பாற் கண்ணும்
வருவகை தானே வழக்கென மொழிப்’’

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுரும்,

‘‘ஒருமொழி யொழிதன் இனங்கொளற் குரித்தே’’

எனப் பிற்காலத்தாரும் கூறிய விதி சொல்லிலக்கணத் திற்குப் போலவே பொருளிலக்கணத்திற்கும் பொருந்து வது. அங்ஙனமாதலின் கைக்கிளைத்தினை, ஜந்தினை. பெருந்தினையென ஆன்றேர் வகுத்துக் கூறிய அகத்

தினையொழுக்கமானது, ஆடவன் ஒருவனுக்கும் மடவரல் ஒருத்திக்கும் இடையே நிகழ்ந்த காமக சூட்டத்தின்வழிப் பிறந்த அன்பு ஒன்றினையே சிறப்பித்துக் கூறுவது என் பத்தே டமையாது, ஆங்கு அ.:து இன்பப்பகுதியவாய் அன்பு நெறியென்ததினுக்கும் பொதுவிலக்கணமாமெனக் கொள்வது பொருத்தமாகும்.

‘அன்பினைந்தினை’ என ஆலவாயில் அவிர்சடைக் கடவுளும்,

‘இன்பமும் பொருளும் அறனு மென்றங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஜந்தினை’

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் சூறினமையின், இன்பப்பகுதி அன்பினைடு ஒன்றி நிற்பது, என அறிந்து கொண்டாம்.

“எல்லா வயிர்க்கும் இன்ப மென்பது
தானமர்ந்து வருஉ மேவற் றுகும்”

என்றமையின், அறமும் பொருளும் மக்கட்கே சிறப்பாக வரிய என்பதும், இன்பமோவெனின் மக்களும், தேவரும், நாகரும், மாவும், புள்ளும், மரனுமாகிய அனைத்துயிர்க்கும் பொதுவாக அமைந்ததென்பதும் தெளிவாகிறது. ஆதலினாலே, இவ்வுயிர் ரனைத்தும் அன்பு செய்தற்கும் உரியவென அறிதல் வேண்டும்.

நல்லிசைப்புலவர் யாத்தமைத்த கவியிலே ஈடுபட்டு நெஞ்சமுருகி இன்புறுவோன் அக்கவிதையின்பால் அன்பு செலுத்துகிறுன். கவிதையை யாத்த புலவன், படிப்போருக்கு இன்பம் பயப்பது கருதியே யாத்தான். ஆதலின், படிப்போனுக்கும் படிக்கப்படும் கவிதைக்கும் இடையே அமைந்த தொடர்பு பெருந்தினை யன்று, கைக்கிளைத் தினையாமென்பது வெளிப்படை.

மலையும், கடலும், கானலும், கழியும், யாறும், பொழி லும், ஊரும், வயலும், செஞ்சுடர்ப் பாரிதியும், தண்கதிர் மதியமும், நீல விசும்பும், விசும்பிலொளிரும் விண்மீனும்,

மழலைக்குழவியும், இளங்கை மாதரும், அருந்திறல் மற வரும், பெருங்கொடை வீரரும் என நின்ற கவிதைப் பொருள் வாயின் இயைந்து நின்று நெஞ்சமுருகும் செஞ்சொற்புலவன் அப்பொருள்வயின் அன்பு செலுத்துகிறான்; அப்பொருட்பகுதி யனைத்தும் அழகுடையவாதலின்.

இயற்கை என்னும் பெண்ணணங்கு தலைவியாக, அத் தலைவியினது பேரமுகிலே ஈடுபட்ட கவிஞருள் காதல ஞகிள்ளான். இயற்கை யணங்கும் புனைவன புனைந்தும், பூண்பன பூண்டும் அழகுவிளங்க நிற்பது, தனது காதலஞகிய கவிஞரைக் கருதியேயென அறிதல் வேண்டும். கவியுணர்ச்சி யில்லா ஏனைய மாந்தர் இயற்கையணங்கின் அழகைக் காண்பதுமில்லை; காதலிப்பதுமில்லை. இங்ஙனம் நோக்கு மிடத்து, இயற்கைக்கும் புலவனுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு கைக்கிளைத் திணையின்பாற் படுவதென அறி கின்றோம்.

இவ்வாறு பொதுவாய் நிற்கும் இன்பம் பற்றிய அன்பினை நூன்முறையாக வகுத்துக் கூறப் புகுந்த ஆசிரியர் மிக்கதன்மேல் வைத்துக் கூறினார்களும்,

‘குழவி மருங்கினும் கிழவ தாகும்’

‘ஊரொடு தோற்றமும் உரித்தென மொழிப’

எனக் கைக்கிளைப் புறஞகிய பாடாண் பகுதியினுள்ளே பிறவற்றிற்கும் ஏற்றிக் கூறினார்.

ஜம்புல வணர்வினைக் கூறும் பொருளியல் நூல்களுக்குக் (Sciences) காட்சி கருவியாகும். ‘நோக்கிய கண் இமையாமல் நோக்கி நோக்கி’ இன்புறுதற்குரிய ஓவிய நூல், வட்டிகைச் செய்தி என் நித்தொடக்கத்தவாகிய அழகு நூல்களுக்கு (Fine-Arts) ஜயம் கருவியாகும். தத்துவஞானம் என வடநூலார் கூறும் மெய்யுணர்வு நூல்களுக்குத் (Philosophy) துணிவு, கருவியானது.

ஜயத்தின் வழி அழகு பிறப்பதனை உணர்த்துவதற்கு ஆன்றோர் செய்தளித்த அழகிய செய்யுட்கள் சிலவற்றை

எடுத்துக் காட்டுவாம். பொழில் விளையாட்டு விருப்பினுலே ஆயமகளிர் நீங்கத் தமியளாய் நின்றுள் ஒரு தலைமகள். அங்ஙனம், நின்றுளை வேட்ட விருப்பான் இளையார் நீங்கத் தமியனுகிய தலைமகன் ஒருவன் வந்து கண்ணுறுகின்றுள். கண்ணுற்றகாலைத் தலைமகளது பெருவனப்புத் தலைமகனது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றது.

‘அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ கணங்குழழ
மாதர்கொல் மாலுமென் னெஞ்சு’

என ஜியறுகிறுன். அவளது கண்களின் நோக்கம் இன்பமும் துன்பமும் ஒருங்குங்கல்கி அளவிடப்படா நீர்மையதாத வின், அது, ‘கூற்றமோ, கண்ணே, பினையோ?’ என மீட்டும் ஜியறுகிறுன்.

‘பைங்கன் மணிமகர குண்டலமும் பைந்தோடும்
திங்கண் முகத்திலங்கச் செல்வாய் எயிறிலங்கக்
கொங்குண் குழல்தாழுக் கோட்டெடருத்தன் செய்நோக்கு
ஏங்கெங்கே நோக்கினும் அங்கங்கே தோன்றுமே.’’

விமலையாரது நோக்குப் பார்த்த இடமெங்கும் தோன்று நின்றது; ஆதலின் அளவிடற்கரியதென ஜியற்ற சீவக நம்பி, இன்பினையும் துன்பினையும் ஒருங்களிக்கும் அங் நோக்குப் பலப்பல பொருளுருவாக வெளிப்படல் கண்டு.

‘வாளார் மதிமுகத்த வாளோ வடுப்பினவோ
தாளார் கழுநீரோ நீலமோ தாமரையோ
நீள்வேலோ அம்போ கயலோ நெடுங்கண்ணே
கோளார்ந்த கூற்றமோ கொல்வான் தொடங்கினவே’’

என்கின்றுன்.

அருணேங்ககஞ் செய்தவிற் கண்ணே, கயலோ, வடுப்பினவோ, கழுநீரோ, நீலமோ, தாமரையோ என்றற் கும் தக்கு, ஒருகாற் பொதுநோக்கமும் செய்து கொல் வான் தொடங்கினவாதலின், கூற்றமோ, வாளோ, வேலோ, அம்போவென்றற்கும் தக்கு இரு பகுதியும் உடையவாயிருந்தன வென்றுன்.’

ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள்ளே தான் கண்ட பேரழகுடையாளைப் பன்முறை நோக்கிய காமுகன், 'ஈங்கே வருவாள் இவள் யார் கொல்? வல்லவன் தைஇய பாவை கொல்? நல்லார் உறுப்பெல்லாங்கொண் டியற்றியாள் கொல்?' வெறுப்பினால் வேண்டுருவங்கொண்டதோர் சூற்றங்கொல்?' என ஜயமுகின்றுன்.

கங்கை மானிட மடந்தையாகி நிற்க, அவள் பேரழிலில் ஈடுபட்ட சந்தனு,

“வையக மடந்தைகொல் வரைம டந்தைகொல்
செய்யபங் கயமலர்த் திரும டந்தைகொல்
துய்யவன் கலைவிதச் சொன்ம டந்தைகொல்”

என ஜயமுகின்றுன்.

பதுமையைக் கண்ணுற்ற சீவகநம்பி,

“வரையின் மங்கைகொல் வாங்கிருந் தூங்குநீர்த்
திரையின் செல்விகொல் தேமலர்ப் பாவைகொல்
உரையின் சாய வியக்கிகொல் யார்கொலிவ்
விரைசெய் கோலத்து வெள்வளைத் தோளியே”

என ஜயமுகின்றுன்.

‘பதுமை முன்பு கண்டவளாயினும் வேட்கை மிகுதி யான் ஜயம் நிகழ்ந்தது’ என உரையாசிரியர் சூறிச் செல்கின்றார்.

“மானிளாம் பிணையோ, தெய்வ
வளரிள முகையோ வாசத்
தேனிளாம் பதமோ, வேலைத்
திரையிளாம் பவள வல்லிக்
கானிளாங் கொடியோ, திங்கட்
கதிரிளாங் கொழுந்தோ காமன்
தான்இளாம் பருவங் கற்கும்
தனிஇளாந் தனுவோ என்ன”
“நாடும்இன் பொற்பு வாய்ப்பு
நானுநாள் வளர்ந்து பொங்க”

என்னும் சேக்கிழார் சுவாமிகள் திருவாக்கினுலே, அழகு புதிது புதிதாக வளர்ந்து பொங்குவது என்னும்

உண்மை புலப்படுகின்றது. தண்மதியம் என்றும் நிறை மதியாயிருக்குமாயின் ஞாயிற்றினும் குறைந்த ஒளியுடைய தென் இழித்தொதுக்கப்படும். பிறையாய்த் தோன்றி வளர்தலின் புதுமையின் பாலதாகிய மருட்டைக்கச் சுவையை நல்கி அழகுடைப் பொருளாயிற்று.

“நவிரூஹும் நான்யம் போலும் பயிரூஹும் பண்புடையாளர் தொடர்பு”

என்னும் குறட்பாவினுள் ளே நாயனார் இன்பந்தரும் நூல் நயத்தினையும் இன்பந்தரும் பண்புடையாளர் தொடர் பினையும் ஒருங்கு வைத்து அழகானது அளத்தற்காரிய தாய்த் துய்க்குங்தோறும் வளர்ந்து தோன்றும் நீர்மையினைக் காட்டினார்.

கற்பியவினுள் ளே தலைவியினது ஊடலானது பின்னர் அவள்பாற் பெறநின்ற நலத்தினுக்குப் புதுமை யளிப்ப தாதலின், மதியத்தின் தேய்வுபோல அழகு விளங்கு வதற்கு அடிப்படையாயிற்று.

பரவையாரின் பேரழகிலே ஈடுபட்ட தம்பிரான்ரேழூர்,

“கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ
காமன்றன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின்
புண்ணியமோ புயல்சமந்து
விற்குவளை பவளமலர்
மதிபூத்த விரைக்கொடியோ
அற்புதமோ சிவனருளோ
அறியேன்”

என்று வியந்து, மேலும்,

“ஓவியநான் முகனென்றுத ஒண்ணுமை உள்ளத்தால்
மேவியதன் வருத்தமுற விதித்ததொரு மணிவிளக்கோ
மூவுலகின் பயனுகி முன்னின்றது”

என்கின்றார்.

பரவையாரும், பதியிலார் குலத்துப் பிறந்தவராதலின் உள்ளத்துதித்த வேட்கையானது நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பை வலித்தெழு.

‘‘முன்னேவந் தெதிர்தோன்றும்
முருகனே பெருகொளியால்
தன்னேரில் மாரனே

தார்மார்பின் விஞ்சையனே
மின்னேர்செஞ் சடையண்ணல்
மெய்யருள்பெற் றடையவனே
என்னேன் மனந்திரித்த
இவன்யாரோ’’

எனக் ‘கண்கொள்ளாக் கவின் பொழிந்த திருமேனி’ யழகில் ஈடுபட்டு மருட்கை யெய்துகின்றார்.

அயோத்தி நகரென்னும் அணங்கின் பேரழகில் ஈடுபட்ட கவிச்சக்கரவர்த்தி,

‘‘நிலமகண் முகமோ திலகமோ கண்ணே
நிறைநெடு மங்கல நாணே
இலகுழன் மூலைமே லாரமோ உயிரி
நிருக்கையோ திருமகட் கினிய
மலர் கொலோ மாயோன் மார்பினன் மணிகள்
வைத்தபொற் பெட்டியோ வானேர்
உலகின்மே ஒலகோ ஊழியி னிறுதி
யுறையுளோ யாதென வுரைப்பாம்’’

என மொழிகின்றார்.

ஆன்றோர் ஜயத்தினையின் பாலுரைத்து செய்யுட்களில் தன்மை, உவமை, உருவகம், தீவகம். பின்வருங்கிலை, வேற்றுப்பொருள் வைப்பு, ஓட்டு, அதிசயம், தற்குறிப் பேற்றம், நிரனிறை, ஆர்வமொழி, சுவை, ஓப்புமைக் கூட்டம் என்னும் செய்யுளனிக ஸியைந்து னிற்பதை ஆராய்ந்து காணலாம். என்னுடைய உரைப்பிற் பெருகும்.

ஏன்னையும் வடிவும் கூடும் செல்லும்

ஏன்னையும் வடிவும் கூடும் செல்லும்

ஏன்னையும் வடிவும் கூடும் செல்லும்

4. வண்ணமும் வடிவும்

புன்னுளிலே, யவனபுரத்திலிருந்த சிற்பாசாரிகள் வெள்ளிய சலவைக்கல்லினைச் செதுக்கி, அழகிய உருவங்களை வகுத்தார்கள். அவ்வுருவங்களிற் சில மேனுட்டி வூள்ள காட்சிச்சாலைகளிலே, இன்றும் பார்ப்போர் கண்ணுக்கு உவகையளித்து விற்கின்றன.

மிகப் பழைய காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலிருந்த சிற்பநூல் வல்லார் வகுத்த உருவங்கள் நமக்குக் கிடைப்பதில்லை. அவ்வுருவங்கள் ‘மண்ணீடு’ எனப்பட்டன; மண்ணி (சுதையி) னலும் மரத்தினலும் இயற்றப் பட்டனவாதலின், இப்பெயர் பெற்றன. இவைதம்மை இயற்றிய சிற்பிகள் மண்ணீட்டாளர் எனப்பட்டார். இவரை ஓவியர் என்பதும், இவர்க்குரிய நூலினை ஓவியச் செங்நூல் என்பதும், பழைய வழக்கு.

இடைக்காலத்திலே நமது நாட்டிலே கருங்கல்லி னலே உருவங்களை அமைத்துக்கொள்ளும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. மதுரையிலும், தென்காசியிலும் பேரூரிலும் மற்றுமிடங்களிலும் கோயில் மண்டபங்களிலே அமைக்கப்பட்டிருக்கிற உருவங்கள் துமிழரது சிற்பவல்லமையைச் சிறப்புறக் காட்டுகின்றன.

“எவ்வகை யூயிர்களும் உவமங் காட்டி
வெண்சுதை விளக்கத்து வித்தகர் இயற்றிய
கண்கவர் ஓவியம்”

(மணிமேகலை காதை 3. அடி 129-131)

எனவும்,

“எவ்வகைச் செய்தியும் உவமங் காட்டி
நுண்ணிதின் உணர்ந்த நுழைந்த நோக்கிற
கண்ணு ஸ் விளைஞர்”,

(மதுரைக்காஞ்சி. அடி. 516-518)

எனவும் கூறினமையின், பார்ப்போர் கண்களைக் கவருந் தன்மையவாகிய ஓவியங்களை அமைப்போர் நுண்ணுணர் வும் நுழைந்த நோக்கும் உடையராதல் வேண்டுமென அறிகின்றோம்.

வெண்சுதையில் தீட்டிய உருவத்தினது இயற்கை வண்ணம் வெளிப்படுமாறு வர்ணாந்தீட்டுவோரும், வட்டி கைப்பலகையிலே துகிலிகைக் கோலினுலே பலவித வர்ணங்களை எழுதி அழகிய சித்திரங்களை அமைப்போரும் கண்ணுள்ளினை ஞார் எனப்பட்டார். ‘கண்ணுள்ளினை ஞார்-சித்திரகாரிகள்’ என அடியார்க்கு நல்லாருரை கூறும்.

‘வட்டிகை மணிப்பலகை வண்ணநுண் டுகிலிகை’ என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுளாடியினுள்ளே கண்ணுள்ளினை ஞார்க்கு வேண்டிய கருவி மூன்றும் கூறப்பட்டன.

‘துவராவட்டிகை’ என அடியார்க்கு நல்லார் கூறுதலின், இக்காலத்து மேற்கொண்டுச் சித்திரகாரிகள் வழங்கும் (Palette, என்னும்) பலகையினை யொத்த வட்டிகைப் பலகைகளே பண்டை நாளிலும் இருந்தன என எண்ண இடமுண்டு.

தென்னுட்டுச் சித்திரவன்மையைக் காட்டும் பழைய சித்திரகள், சித்தன்னவாசலிலும் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலிலும் ஈழநாட்டுச் சிகிரியாக் குகையிலும் வடநாட்டு அஜந்தாக் குகையிலும் உள்ளன. இவற்றைக் கூர்ந்து ஆராயின், பழந்தமிழ் நாட்டு அணிகலன், உடை, கூந்தலமைப்பு என்று இன்னவும்; ஆடவரும் மகளிரும் அறங்கூறவையத்தும் விளையாட்டிடங்களிலும் வாழ்மலையிலும் வேற்றிடத்தும் எவ்வெச்செய்திகளை மேற்கொண்டிருந்தார்களென்பதும் தெளிவாகும்.

மண்ணீட்டாளர், கண்ணுள்ளினை ஆகிய இரு பாலரையும் ஓவியர் என்பதும், வண்ணம், வடிவும் என நுணுக்கி வேறுபடுத்தாது அனைத்தினையும் ஓவியம் என்பதும் ஒரு தலை.

ஓவியனானவன் படாத்தில் வர்ணம் தீட்டியோ, சுவர் மீது சுதையினாற் புனைந்தோ, வெண்சலவைக்கல்லைச் செதுக்கியோ, கருங்கல்லைப் பொளிந்தோ வெளிப்படுத் திய உருவத்தை அறிவுடையோன் நோக்கும்மோது ஓவிய எது கைவன்மையை வியப்பதோ டமையாது, 'ஓவியனுள் எத்து உள்ளியது' இதுவெனக் கண்டு வியத்தல் வேண்டும். ஓவியனாது உள்ளக்கருத்தே ஓவியத்திற்கு உயிர் போன்றது.

நவிலுங்தோறும் இனிமை பயக்கும் நூல்நயம் போல வும், பயிலுங்தோறும் இனிமை பயக்கும் பண்புடையாளர் தொடர்பு போலவும் பார்க்குங்தோறும் அறிவுடையோ னுக்கு உவகையளிக்கும் ஓவியமே அழகிய ஓவியமாகும்.

'ஜயமும் அழகும்' என்னும் வியாசத்திலே காட்சி யினும் ஜயம் மிக்கதெனவும் ஜயத்தினின்று வியப்புச் சுவை தோன்றுமெனவும் காட்டினாம். இயற்கைப்பொருளை இயற்கையிற் ரேன்றுமாறுபோலத் தீட்டிய வருவம் காட்சியோடு அமைவதாகும்.

'பஞ்சரத்திலுள்ள கிளிப்பிள்ளை பொன்வட்டிலிற் பாலடிசில் உண்ணுவதை இவ்வோவியம் காட்டுகின்றது' எனக் காட்சி மாத்திரத்திலே அளங்து தீர்ப்பிடுதற்குரிய ஓவியம் அறிஞர்க்கு உவகை பயப்பதில்லை. 'இப்பொழி லகத்தே நிற்கும் மாமரத்தின் களியினை இக்கிளிப்பிள்ளை உண்கின்றது' என்ற்குரிய ஓவியமும் முன்னையதைப் போல்வதே. ஆனால் ஓர் ஓவியன் இவ்விரண்டினையும் ஒரு படத்திலே சித்திரித்துத் தருகின்றான் என வைத்துக் கொள்வோம். பொழில் நடுவில் அழகிய மாளிகை; மாளிகை மேன்மாடத்தில் ஒரு மடவரல் பஞ்சரத்திற் கிளிக்குப் பாலடிசி லூட்டுகின்றன. பக்கத்திலுள்ள மாமரக கிளையிலிருக்கும் கிளி தன்னிச்சையாக மாங்கனி யினை உண்கின்றது.

இப்படத்தினைப் பார்த்தவுடனே நமது சிங்தையிலே பலவேறு எண்ணங்கள் உதிக்கின்றன. இப்படம் சுதங்தர

வாழ்க்கையையும் அடிமை வாழ்க்கையையும் குறிப்பிடுகின்றதா? அன்றேல், மனை வாழ்க்கையையும் துறவு வாழ்க்கையையும் காட்டுகின்றதா? பட்டின வாழ்க்கையையும் பட்டிக்காட்டு வாழ்க்கையையும் காட்டுகின்றதா? என இவ்வாறெல்லாம் சிந்திக்கிறோம். கண்ணினைக் கவர்ந்த படம் மனத்தினையும் கவர்ந்துவிட்டது.

‘மாத்திரை முதலா அடிநிலை காறும்
நோக்குதற் காரணம் நோக்கெனப் படுமே’

(தொல். பொருள். செய்யு. 104)

எனத் தொல்லாசிரியர் செய்யுளுக்குக் கூறிய ‘நோக்கு’ என்னும் இலக்கணம் ஓவியத்திற்கும் அமையவேண்டும். ‘கவியிதயம்’ எதுவென நாம் ஆராய்ந்து கண்டு மகிழ் விறுவதுபோல ஓவியனுள்ளத்தினையும் நாம் ஆராய்ந்து கண்டு மகிழ்விறுமாறு ஓவியம் அமையவேண்டும்.

இளையோரும் அறிவிற் சிறியோரும், ‘பொரிமாவை மெச்சினைன் பொக்கைவாயன்’ என்றபடி, வெள்ளைப் பாடல் களையும் இயற்கைத் தோற்றுத்தை அப்படியே அமைத்துக் காட்டும் ஓவியங்களையும் பாராட்டுவார். உண்மை அழகு இதுவென உணரும் ஆற்றலுடைய அறிஞர், உண்மைக் கவிகள் எழுதிய செய்யுள் நலனையும் உண்மையோவியன் அமைத்த சித்திரநலனையும் ஆராய்ந்துணர்ந்து மகிழ் விறுவார்.

கவிதையானது ஜம்புலன்களையும் மனத்தினையும் கவரும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. மன்னீட்டாளரும் கண்ணுள்ளினானாரும் கண்ணினையும் மனத்தினையும் கவர்வார். இசைவல்லோர் கண்டத்தினாலும் கருவியினாலும் உளத்தைக் கவர்ந்து, செவிக்கு அழுதனிப்பார்.

‘கண்டுகேட்ட உண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஜம்புலனும் ஒண்டொடி கண்ணேயுள்’ (திருக்குறள், 1101)

என விழைவு வயப்பட்ட தலைமகன் கூறுவதுபோலக் கவிச்சுவை தேர்வோன்,

“கண்டுகேட்ட உண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஜம்புலனும் ஓண்கவி கண்ணே யுள்”

எனக் கூறி விண்ணவரின்பத்திலும் மிக்க கவியின்பத்தை நூகர்வான்.

செவியின்பம், நாவின்பம், மூக்கின்பம், ஊற்றின்பமாகிய நான்கும் எடுத்துக்கொண்ட ஆராய்ச்சிக்குப் புறம்பானவை யாதலின், அவைதம்மை யொழித்து, வண்ணமும் வடிவமும் காட்டும் செய்யுளானது, வல்லான் வகுத்த ஓவியம்போன்று அகக்கண்ணுக்கு உவகையளிக்கும் மாண்பினை ஆன்றேர் செய்யுட்கள் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டி நிலவுதல் மேற்கொள்வோம்.

‘வினைபயன் மெய்யுரு வென்ற நான்கே வகைபெற வந்த வுவமத் தோற்றம்’

என்னும் தொல்காப்பிய உவமவியற் சூத்திரத்தினுள்ளே மெய் யென்பது வடிவம் (வட்டம், சதுரம், கோணம் முதலாயின); உருவென்பது நிறம், வண்ணம் (வெண்மை, பொன்மை முதலியன) எனக் கூறப்பட்டது.

சொற்களாலே கவிவல்லான் புனையும் ஓவியமானது கண்ணுள்ள வினைஞரும் மண்ணீட்டாளரும் புனையும் ஓவியத்தினும் சிறந்த இயங்கும் ஓவியமாகும். அஃதன்றியும் கவிதையோவியம், உவமம் தழுவி நின்று ஆராயுங் தோறும் ஆராயுங்தோறும் புதிய புதிய நலத்தினைக் காட்ட வல்லது.

‘வீங்குநீரருவி வேங்கட மென்னும்
ஓங்குயர் மலையத் துச்சி மீமிசை
விரிக்திர் ஞாயிறும் திங்களும் விளங்கி
இருமருங் கோங்கிய இடைநிலைத் தான்த்து
மின்னுக்கோடி யுடுத்து விளங்குவிற் பூண்டு
நன்னிற மேகம் நின்றது போலப்
பகையணங் காழியும் பால்வெண் சங்கமும்
தகைபெறு தாமரைக் கையி னேந்தி
நலங்களை ராரம் மார்பிற் பூண்டு
பொலம்பூ வாடையிற் பொலிந்து தோன்றிய

செங்கண் நெடியோன் நின்ற வண்ணமும்
என்கண் காட்டென் ரென்னுளம் கவற்ற
வந்தேன்' (சிலப்பதிகாரம். காதை. 11. அடி 41-53)

என மாங்காட்டு அந்தணன் வாய்மொழியாக இளங்கோ
வடிகள் ஓவியக்கவிதை புனைகிள்ளூர். உவமானம் ஒரு
தனி யோவியம், உவமேயம் மற்றோரோவியம். ஈரோவிய
மும் அகக்கண்முன் தோன்றி இரண்டற்ற (அத்துவித)
நீர்மையாய் நிற்கின்றன. நாம் கண்டு பரவச
மடைகின்றோம்.

முதலிலே உவமானத்தைத் தனித்து நோக்குவோம்.
ஒவ்வொரு மொழியினாலும் குறிக்கப்படுகிற வண்ணத்
தினையும் வடிவினையும் அகக் கண்ணினாலே நோக்குதல்
வேண்டும்.

வாளா 'வேங்கடம்' என்னது 'வீங்குநீர் அருவி
வேங்கடம்' என்றார், மலைக்கு அணிகலன்போன்று அழு
கிளை நல்குவது நீரருவி யாதலின்.

'ஓங்குயர்மலையம்' என்பது மெல்லொற்றுத்
தொடர்ந்த நெட்டெடுத்துத் தனக்குரிய மாத்திரையினும்
நீண்டொலித்துக் குறவரும் மருஞும் தெய்வக்குன்றின்
யயர்வினை யுணர்த்தி வியப்பினை அளிக்கின்றது.

'விரிகதிர்ஞாயிறு' என்னும் தொடர், பரிதிவட்டத்
தினையும் அதனைச் சூழ்ந்து எத்திசையினும் பரவும் ஆயி
ரங்கதிர்களையும் கண்முன் கொண்டுவருகிறது. நிறை
மதிக்கு அடுத்த நாளிலே குணதிசையில் ஞாயிறு உதிக்
கக் குடபாலிலே வானவட்டத்தின் மேல் நிற்கும் திங்களே
ஈண்டுத் 'திங்கள்' என அடையின்றிக் குறிக்கப்பட்ட
தது. அந்திமாலையிலே காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும்
பெண்ணணங்கு தோற்றிய தன்மையினை உரைக்கப்
பகுந்த சூலவாணிகள் சாத்தனார்.

'குணதிசை மருங்கின் நாண்முதிர் மதியமும்
குடதிசை மருங்கிற் சென்றுவீழ் கதிரும்

வெள்ளிவெண் டோட்டொடு பொற்றே டாக
எள்ளறு திருமுகம் பொவியப் பெய்தலும்,'

(மணிமேகலை. காதை. 5. அடி. 119—122).

என்றாரெனின், அவர் கூறியது 'வீழ்கதிர்' இவருவரைத்
தது 'விரிகதிர்' என்க.

'நன்னிற மேகம்' நல்ல நீலநிறத்தையுடைய மேகம்
என உரையாசிரியர் கூறுவார்.

வானவில்லானது வட்டாகாரமாய் இந்திரநீலம்,
பூநீலம், நீலம், பச்சை, மஞ்சள், பொன்மை, செம்மை,
என்னும் ஏழு நிறங்களும் பொருந்தி ஓளியொடும்
திகழ்வது.

'உருவு கொண்ட மின்னே போலத்
திருவி விட்டுத் திகழ்தரு மேனியன்'

(மணிமேகலை. காதை. 6. அடி. 9—10.)

எனவும்,

'மின்னுக் கொடியொன்று மீவிசும்பிற் ரேன்றுமால்'
(சிலப். 29. செங்குட்டுவென் கூற்று. அடி 4.)

எனவும் வருதலின் வானவில்லும் மின்னற்கொடியும்
தெய்வவொளி வீசுந்தகைய என அறிகின்றும்.

'மிக்க அருவினிரையுடைய வேங்கடமென்று பெயர்
கூறப்படும் மலையினுச்சிமீதே ஞாயிறும் திங்களும் இரு
மருங்கும் ஓங்கி விளங்கிய இடைப்பட்ட இடத்தே நல்ல
நீலநிறத்தையுடைய மேகம், தன் மின்னுகிய புதுப்
புடைவையை யுடுத்துத் தன் வில்லாகிய பணியைப் பூண்டு
நின்றது' என உவமான ஓவியம் காட்டப்பட்டது.

நீனிறமேகம் நெடியோனுக்கும், விரிகதிர்ஞாயிறு
பகையணங்கு ஆழிக்கும், திங்கள் பால்வெண்சங்கிற்கும்;
மின்னல் பொற் பூவாடைக்கும், வானிடுவில் அணிகிள
ராரத்திற்கும் ஒப்பாயின.

மேல்வரும் எடுத்துக்காட்டுச்செய்யுட்களையும் விரித்
துரைத்துக்கொள்க.

‘கோல நெடுங்கண் மகளிர்
 கூந்தல் பரப்பி யிருப்பப்
 பீலீ மஞ்ஞை நோக்கிப்
 பேடை மயிலென் றெண்ணி
 ஆலிச் சென்று புல்லி
 யன்மை கண்டு நாணிச்
 சோலை நோக்கி நடக்கும்
 தோகை வண்ணங்காண்மின்’

(சீவக சிங்தாமணி, 919)

‘தீம்பாற் பசியி னிருந்த
 செவ்வாய்ச் சிறுபைங் கிளிதன்
 ஓம்பு தாய்நீர் குடைய
 ஒழிக்கும் வண்ணம் நாடிப்
 பாம்பா லென்ன வெருவிப்
 பைம்பொற் ரேடு கழலக்
 காம்பேர் தோளி நடுங்கிக்
 கரைசேர் பவளோக் காண்மின்’

(சீ - சி, 924)

‘தாய்தன் கையின் மெல்லத்
 தண்ணென் குறங்கி னெரிய
 ஆய்பொன் னமளித் துஞ்சம்
 அணியார் குழவி போலத்
 தோயுந் திரைக எலைப்பத்
 தோடார் கமலப் பள்ளி
 மேய வகையிற் துஞ்சம்
 வெள்ளோ யன்னங் காண்மின்’

(சீ - சி, 930)

‘திண்கதிர் மதாணி யொண்குறு மாக்களை
 யோம்பினர் தழீஇத் தாம்புணர்ந்து முயங்கித்
 தாதணி தாமரைப் போதுபிடித் தாங்குத்
 தாமு மலரு மோராங்கு விளங்கக்
 காமர் கவினிய பேரிளம் பெண்டிர்.’

(மதுரைக் காஞ்சி, 461 - 475)

‘சிறுவிரல்கள் தடவிப் பரிமாறச்
 செங்கண் கொடச் செவ்வாய் கொப்பளிப்பக்
 குறுவெயர்ப் புருவங் கூடவிழைப்பக்
 கோவிந்தன் குழல்கொடு ஊதின போது

பறவையின் கணங்கள் கூடு துறந்து
வந்து சூழ்ந்து படுகாடு கிடப்பக்
கறவையின் கணங்கள் கால்பரப் பிட்டுக்
கவிழ்ந்திறங் கிச்செவி யாட்டகில் லாவே.

(பெரியாழ்வார் திருமொழி. 3-6-8)

‘திரண்டெழு தழைமழை முகில்வண்ணன்
செங்கமல மலர்சூழ் வண்டினம் போலே
சுருண்டிருண் டகுழல் தாழ்ந்த முகத்தான்
ஊதுகின்ற குழலோசை வழியே
மருண்டுமான் கணங்கள் மேய்கை மறந்து
மேய்ந்தபுல் லுங்கடை வாய்வழி சோர
இரண்டுபா டுந்துலுங் காப்புடை பெயரா
எழுதுசித் திரங்கள் போலான் றனவே.

(பெரியாழ்வார் திருமொழி. 3-6-9)

‘மார்பாரப் பொழிகண்ணீர் மழைவாருந் திருவடிவும்
மதுர வாக்கில்
சேர்வாகுந் திருவாயில் திந்தமிழின் மாலைகளும்
செம்பொற் றுளே
சார்வான திருமனமும் உழவாரத் தனிப்படையும்
தாழும் ஆகிப்
பார்வாழும் திருவீதிப் பணிசெய்து பணிந்தேத்திப்
பரவிச் செய்வார்.’

(திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் புராணம், 225.)

‘ஞானத்தின் திருவருவை நான்மறையின்
தனித்துணையை
வானத்தின் மிசையன்று மண்ணில்வளர்
மதிக்கொழுந்தைத்
தேனக்க மலர்க்கொன்றைச் செஞ்சடையார்
சீர்தொடுக்கும்
கானத்தின் எழுபிறப்பைக் கண்களிப்பக்
கண்டார்கள்.’

(திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் புராணம். 728.)

—
ஒரு வருப்பிடியிடம் சுகார்த்துக்கு
ஒப்பீவெப்பாலி பாகங்கு கூடாலி கூகங்கு
ஒப்பியுகையிடம் சுகாரு சுர்யைக்கு
ஒரு வருப்பு கூகுவிச்சுலு சுகார்த்துக்கு

५. நிலவும் பொழிலும்

‘கண்ணினும் செவியினும் திண்ணிதின் உணரும் உணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியின் நன்னயப் பொருள்கோள் என்னருங் குரைத்தே’

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மெய்ப்பாட்டியலுக்கு முடிவுரை கூறுகின்றார். உயிர்ப்பொருள் உயிரில்பொருள் களிற் காணப்படும் சத்துவவேறுபாடுகளைக் கண்ணுள் விளைஞரும் மண்ணீட்டாளரும் நுண்ணிதினேக்கி வண்ணத்தினாலும் வடிவினாலும் வெளிப்படுத்திக் காட்டு வார். இசைவல்லோர் செவி கருவியாக ஆராய்ந்து, சத்துவவிகற்பங்களை இசையுருவாகத் தருவார். கவிஞரே வெளிற் கண்ணினும் செவியினும் திண்ணிதின் உணர்ந்து இம்முவர் செயலினையும் செவ்விதிற் புரிந்து, தான் பெற்ற இன்பத்தினை வையகம் பெறுமாறு செய்வான்.

நிலவும் பொழிலும் தரும் இன்பத்தினை நுகர்ந்த புலவன் எவ்வெக்கருவிகளினுலே தான் நுகர்ந்த இன்பத்தை யாழும் நுகருமாறு செய்கின்றன் என்பதை ஆராய்ந்துணர்வதே இப்பொருளுரையின் நோக்கமாகும்.

இன்பப்பொரு ஓனைத்தும் அழகினேடு இயைந்து நிற்பன. அழகினை அளத்தற்கு மனிதர் கொள்ளும் அளவு கோல் இரண்டு உள்.

‘கண்டுகேட்ட உண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும் ஒன்டொட்டு கண்ணே யுள்’

என்றமையின், மகளிர்பாற் பெறும் இன்பவிழைவின் வயப் பட்டோருக்குப் ‘பனிமலர்க்குழற் பாவைஙல்லா’ரே எல்லா அழகிற்கும் அவ்வழகின் வழியெய்தும் எல்லா இன்பங்களுக்கும் நனிசிறந்த எடுத்துக்காட்டாவ ரென்பது வெளிப்படை.

காமவினையிலீங்கி அருணேறினின் று வீடுபெற முயல்வாருக்கு அவ்வீடுபேற்றினை நல்கும் தனிப்பெருங் தலைவன்றுனே இனியவற் றுளொல்லாம் இனியனுவான். அழகுடைப் பொருளானைத்தினிலும், தலைவனது ஒளிவிளக் கத்தைக் கண்டு பரவசப்படுவது அன்பராயினாருக்கு இயல்பாகும்.

கவிஞர் கண்ணுட்போன் று பிறர்நிகழ்ச்சியைத் தன்னிகழ்ச்சியாகக் காட்டும் ஆற்றல் வாய்ந்தவனுதலின், மேற்கூறிய அளவுகோல் இரண்டினாலும் அழகினை அளத்தல் அவற்கு இயல்பாகும்.

‘பவளாம் அழகிது, அன்புக்குரியாளது செவ்விதழினை யொத்தலின்; முத்து அழகிது, அவளது பல்வரிசையை யொத்தலின்; பொன் அழகிது, அவளது மார்பிற் படர்ந்த திதலைபோறலின்; தாமரை அழகிது, அவள் கையிலேந் திய இளங்குழவிக்கு ஒப்புடையதாதலின்; மேகம் அழகிது, அவளது சூந்தலை நிகர்த்தலின்; நீலம் அழகிது, அவளது கண்களுக்கு உவமை சூறுதற்கு இயைந்ததாதலின்; பிறை அழகிது, அவளது ஒண்ணுதலுக்கு ஒப்பாதலின்;’ எனக் காழுகன் உவமான உவமேய ஒப்புமைகண்டு உளமகிழ்வுறுவான்.

‘பவளமால்வரையில் நிலவெறிப்பதுபோற் பரந்த நீற்றழகு பச்சடம்பில் திவள மாதுடனின்றுடிய பரமன்’ எனப் பாடிய புலவன் து கண்களுக்குப் பவளம் சிவ பிரானது திருமேனியின் வண்ணமார்கக் காணப்படுகிறது. ‘பொன்வண்ண மெவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் மேனி’ எனப் பாடிய கவிஞர் அத்திருமேனியைச் செம்பொன்னின் வண்ணமாகக் காண்கின்றார். ‘கருமுகில் தாமரைக்காடு பூத்து’ எனப் பாடிய பாவானர் கருமுகிலினையும் தாமரையையும் காவற்கடவுளது திருமேனியாகவும் அவயவங்களாகவும் தரிசிக்கின்றார். ‘கறைமிட றணியலு மணிந் தன்று’ என்றோர். செம்மேனிக்கு அழகுசெய்யும் நீலக் கறையினை இறைவனுருவிற் பார்க்கின்றார். ‘பிறை நுதல்

வண்ண மாகின்று, அப்பிறை பதினெண் கணனுமேத்தவும் படுமே' என்புழிப் பிறையினுயர்வுக்குக் காரணம் இறைவன் திருமுடிமே விருத்தலென்பது குறிக்கப்பட்டது.

'இனியாரோடு தலைப்பெய்த இடங்கண்டாலும் அவ்வினியாரைக் கண்டாலே போலும்' என நக்கீரனார் சூறினாராதலின், அன்பிற்கினியாரோடு தலைப்பெய்த பொழிலும் அவள்போன்று இன்பந்தரும் சீர்மைய தாயிற் று.'எர்மன்னுகோதையைப்போ வினிதாயிற்றிவ் வீர்ம்பொழிலே' எனக்காதலானஞ்சுவன் சூறுகின்றன.

இறைவனிடத்து அன்புசெலுத்தும் பெருந்தகையோனுக்கு இறைவனது திருக்கோயிலும் அவனது மெய்யடியாரது திருவுருவமும் அவனுகத் தோன்றி இன்பமளிப்பன,

'மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயந் தானும் அரனெனத் தொழுமே'
என்னும் பெரியார்வாக்கினை நோக்குக.

உளத்தின் சீர்மைக்கேற்பப் புறத்தே தோன்றும் பொருள் உருவேறுபட்டுத் தோன்றுமாதலின், புணர்ந்தார்க்கு இன்பமளித்து ஒண்ணுதலும் பிறவுமாகத் தோன்றிய பிறை, தணந்தார்க்கு அச்சச் சுவையொடு சூடிய கொடியவுருவாகத் தோன்றுதலுங் சூடும்.

'ஒன்றே யெயிற்ற தொருபெரும்பே யுலகம்
விழுங்க வங்காந்து
நின்றூற் போல நிழலுமிழ்ந்து நெடுவெண்
டிங்க ளௌயிறிலங்க
இன்றே குருதி வானவா யங்காந்
தென்னை விழுங்குவான்
அன்றே வந்த திம்மாலை அளியே
ஞவி யாதாங்கொல்'

எனப் புலம்பிய கனகமாலையார் கண்ணுக்கு அந்திமாலையானது ஓரையிற்றினையுடைய கரிய பெரிய பேயாகத் தோன்றிற்று. அவ்வெயிறு பிறைத்திங்கள்.

‘மிக்க தாருக வனத்தினை யொத்தது விசம்பிற ரெட்டு
கிருக்க பேரிருள் மாதரொத் தனவுடுத் தோற்றஞ்சு
செக்க ரீசனை யொத்ததொண் போனகஞ் செறிந்த
கைக்க பாலம தொத்தது கதிரிளம் பிறையே’

எனக்கூறிய அன்பர் கண்ணுக்குப் பிறையானது இறை
வன்கைக் கபாலமாகக் காணப்பட்டது.

‘பிறைக்கோட்டியானை’, ‘பிறைவில்’ என்றவின் வீரா்
கண்ணுக்குப் பிறையானது யானைக்கோடாகவும் வில்லாக
வும் தோன்றிற்று.

உலகளித்தலால் நிறைமதியமானது சோழனது
கொற்றக் குடைபோன்றதென இளங்கோவடிகள் இயம்
பினார்.

‘ஓன்றிய திங்களைக் காட்டி ஒளிமணி
வண்ணனே யென்னும்
நின்றகுன் றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே
வாவென்று கூவும்
நன்றுபெய் யும்மழை காணின் நாரணன்
வந்தானென் ரூலும்
என்றின மையல்கள் செய்தார் என்னுடைக்
கோமளத் தையே’

என அந்தீங் தமிழ்ச்செய்யுள் யாத்த ஆழ்வார் கண்காஞ்கு
குத் திங்காஞ்கும் குன்றமும் மழையும் ஸ்ரீமந் நாராயணனது
திருவுருவாகத் தோன்றினின்றன.

‘காழகச் சேற்றுட் மூம்பால் கதிர்மணிக்
குடத்தி னேந்தி
வீழ்தரச் சொரிவ தேபோல் விளங்கொளித்
திங்கட் புத்தேள்
குழிருட் பொழுதி மூழ்கத் தீங்கதிர்
சொரிந்து நல்லார்
மாழைகொண் முகத்திற் ரேண்றி வளைகடல்
முளைத்த தன்றே’

என்றமையின், காப்பியக்கவிஞர் கண்ணுக்கு விளங்கொளித் திங்கட் புத்தேள் மகளிரது பசத்தல்கொண்ட முகமாகத் தோன்றிற்று.

மேற்போந்த அனைத்தும் வண்ணமும் வடிவும்பற்றி யெழுந்த வுவமங்கள். வினையும் பயனும்பற்றிய உவமங்களினாலும் அறிவுடையோர் திங்களின் அழகினை அளங்கு கண்டார், இப்பரிசினை:

‘திங்க என்ன கல்வியும் திங்களொடு
ஞாயிறன்ன வாய்மையும்’ எனவும்,

‘தேய்த லுண்மையும் பெருக லுண்மையும்
மாய்த லுண்மையும் பிறத்த லுண்மையும்
அறியா தோரையும் அறியக் காட்டித்
திங்கட் புத்தேள் திரிதரு மூலகத்து’

எனவும் கூறியவற்றுட் காண்க.

அழகுடைப் பொருளைனத்தினிலும் தனிப்பெருந்தலைவனைக் காணும் நீர்மையை ஆழ்வார் செய்யுளுட் போலவே மேல்வரும் கடுவன் இளவெயினான் செய்யுளுள் ஞும் காணலாம், அது:

‘நின், வெம்மையும் விளக்கமும் ஞாயிற்றுள்
நின், தண்மையும் சாயலும் திங்களுள்
நின், சுரத்தலும் வண்மையும் மாரியுள்
நின், புரத்தலும் நோன்மையும் ஞாலத்துள்
நின், நாற்றமும் வண்ணமும் பூவையுள்
நின், தோற்றமும் அகலமும் நீரினுள்
நின், உருவமும் ஓலியும் ஆகாயத்துள்
நின், வருதலும் ஒடுக்கமும் மருத்தினுள்
அதனால், இவ்வும் உவ்வும் அவ்வும் பிறவும்
ஏம மார்ந்தநிற் பிரிந்தும்
ஏவல் சான்றன வெல்லாம்
சேவலோங் குயர்கொடி யோயே’’

என வரும். திருமங்கைமன்னனளித்த.

‘‘மின்னுருவாய் முன்னுருவில் வேதம் நான்காய்
விளக்கொளியாய் முளைத்தெழுத்த திங்கள் தானுய்ப்
பின்னுருவாய் முன்னுருவிற் பினியுப் பில்லாப்
பிறப்பிலியாய் இறப்பதற்கே என்னு தெண்ணும்
பொன்னுருவாய் மனியுருவிற் பூத மைந்தாய்ப்
புனலுருவாய் அனலுருவிற் றிகழுஞ் சோதி

தன்னுருவாய் என்னுருவில் நின்ற எந்தை
தளிர்புரையும் திருவடியென் தலைமே வைவே'
என்னும் திருநெடுந்தாண்டகச் செய்யனோயும் நோக்குக.

இனி ஒளியும் இருஞும், வெண்மையும் கருமையும், பொன்மையும் பச்சமையும், வெம்மையும் தண்மையும் என முரணுறத் தோன்றும் பண்புகள் சிவசத்திபேதம் போன்று அழகுடைப் பொருள்வயின் ஒன்றினின்று அதன்து அழகுக் குக காரணமாவன.

சிவபிரானது செம்பவளமேனியின் பாங்கர் உமாதேவி யாரது மரகதமணிபோன்ற திருவருத் தோன்றி அழகினைத் தருகின்றது, 'பச்சைமாமலைபோல் மேனிப்படைத்த இராம பிரான் பக்கத்திலே 'பொன்னின்சோதி' விளங்கும் திரு மேனியோடு சூடிய சீதாபிராட்டியார் தோன்ற அழகு பொலிவினை யடைகின்றது. இப்பரிசே நீலமணிபோன்ற விசம்பிலே நித்திலம்போன்ற வெண்டிங்கள் தோன்ற அழகு விளங்குகின்றது,

'காழகச்சேற்றுட் மெபால்' எனக் காட்டிய சிந்தா மணிச் செய்யுளினுள்ளே நிறைமதியம் பளிக்குக்குட்டத்தி னுக்கும், நிலவு அக்குடத்தினின்று சொரியப்பட்ட பாலுக்கும், இருள் கறுஞ் சோற்றுக்கும் ஒப்பாகக் கூறப்பட்டன.

'வெள்ளிவெண் குடத்துப் பால்சொரி வதுபோற் கள்ளவிழ் பூம்பொழி விடையிடைச் சொரிய'

எனவரும் மணிமேகலை யடிகளினுள்ளே நிலவும் பொழிலும் கூறப்பட்டன. 'தண்மதியம் என்றும் நிறைமதியா யிருங்கு மாயின் ஞாயிற்றினுங் குறைந்த ஒளியுடையதென இழித் தொதுக்கப்படும்; பிறையாய்த் தோன்றி வளர்தலின் புதுமையின்பாலதாகிய மருட்கைச் சுவையை நல்கி அழகுடைப் பொருளாயிற்று என ஐயமும் அழகும் என்னும் உரையினுட் கூறினும். பரிசனங்கள் புடைசூழ்ந்த மன்னனைப்போன்றும், தோழியர்கூட்டத்தி னடுவன் வைகும் தலைமகள் போன்றும், பதினையிரம் வித்தியார்த்தி கள் நடுவன் வைகும் குலபதி போன்றும், எண்ணற்ற

வெள்ளாம்பல்மலர்கள் பரவிய நீணிற மணி நீர்ப்பொய்கை நடுவன் அரிதினலர்ந்த வெண்பதுமம் போன்றும், விண் மீன்களிடையே விளங்குவது, தண்மதியத்திற்குப் பேரழகி ஜினத் தருவதாகும். முயற்கறையும் மதியத்திற்கு அழகினைத் தருவது; மழலைக்குழவிமுதல் முதியோர்ருக அனைவரும் மதியத்தினை உற்றுநோக்குதற்குக் கறையே காரணமாகும்.

நிலவும் பொழிலும் ஓளியும் இருஞமாக இயைந்து நின்று அழகு பயப்பன.

‘இருள்பரந் தன்ன மாநிழன் மருங்கின்
நிலவுகுவிந் தன்ன வெண்மண லொருசிறை’
என்பதையும் நோக்குக.

‘வெயில்நுழை பறியாக் குயில்நுழை பொதும்பர்’
என மணிமேகலையும் பெரும்பானுற்றுப்படையும் மர மடர்ந்த சோலையின் இருளினை தெளிவுபடுத்து கின்றன.

மரமும் செடியும் கொடியும் யாங்கணும் விரவி அடர்ந்து வளர்ந்துநிற்பதுவே சோலைக்கும் பொழிலுக்கும் அழகாகும். அங்ஙனமாதலின், அவை தம்மை உருவப் படுத்தி நமது அகக்கண்முன் காட்டுவதற்குக் கவிஞர்,

‘குரவமும் மரவமும் குருந்தும் கொன்றையும்
திலகமும் வகுளமும் செங்கால் வெட்சியும்
நரந்தமும் நாகமும் பரந்தலர் புன்னையும்
பிடவமும் தளவமும் முடமுட்ட டாழையும்
குடவமும் வெதிரமும் கொழுங்கா லசோகமும்
செருந்தியும் வேங்கையும் பெருஞ்சண் பகமும்
எரிமல ரிலவமும் விரிமலர் பரப்பி
வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
சித்திரச் செய்கைப் படாம்போர்த் ததுவே
ஓப்பத் தோன்றிய உவவனம்’

என மரப்பெயர் பலவற்றை நிரைபெற அடுக்குவா ராயினார்.

கபிலரும் பெருங்குறிஞ்சியுள்ளே ‘ஒண்செங்காந்தன்’ எனத் தொடங்கி நூற்றெட்டுப் பூப்பெயர் கூறியதும் பொழிலின் பொலிவினைச் சொல்லினால் அமைத்துக் காட்டுதற்கேயாம்.

‘சந்தனமும் சண்பகமும் தேமாவும் தீம்பலவும் ஆசினியும் அசோகும் கோங்கும் வேங்கையும் குரவமும் விரிந்தும், நாகமும் திலகமும் நறவமும் நந்தியும் மாதவியும் மல்லிகையும் மௌவலொடு மணங்கமழ்ந்து, பாதிரியும் பாவவஞாழலும் பைங்கொன்றையொடு பிணியவிழ்ந்து, பொரிப்புன்கும் புன்னகும் முருக்கொடு முகை சிறந்து, வண்டறைந்து, தெனூராந்து, வரிக்குயில்கள் இசைபாடத் தண்டென்றல் இடைவிராய்த் தனியவரை முனிவு செய்யும் பொழில்’ என்னும் களவியலுரையினுள்ளே நக்கீரனார் பெயரினேடு தொழிலையும் விளக்கி அழகிய சொற்களை மோனையெதுகைத் தொடையியை வைத்துப் பூம்பொழில் ஒன்றினை ஆக்கித் தருகின்றார்.

திருத்தக்கதேவர் பொழிலானது மணமகளிரோப்புப் பொலிந்து தோன்றியதெனக் கூறி, அப்பொலிவினை விளக்குதற்கு மலர் மரங்களின் வண்ணத்தினையும் வடி வினையும் கண்ணுள்வினைஞர் போலச் சித்திரிக்கின்றார், அவர் செய்யுட்கள் வருமாறு;

‘பாசிப் பாசத்துப் பைம்பொனிரைத்
தாலிபூத்த வேங்கை
மாசில் வெண்டுகிலை நீர்தோய்த்து
மேற்போர்த்த வண்ணமேபோற்
காசில் மட்டொழுகப் பூத்தவழிஞ்சில்
கண்ணூர்கவின் கொண்டன
பேசிற் செந்தலைய வெண்கறைய
புங்கம் பொரியணிந்தவ்வே’

‘கோடுதையாக் குழிசியோ டாரங் கொளக்குயிற்றிய ஓடுதேர்க் கான்மலர்ந்தன் வகுள முயர்சண்பகம் கூடுகோழிக் கொழுமுள் ளரும்பினவண் கோசிகம் ஆடை பூத்தன பாதிரி வெண்கடம்புபந் தணிந்தவே’

‘வெருகு வேட்பச் சிரிப்பனபோன் முகைத்து
முல்லை வெய்யவாள்
அரவு பைத்தா வித்தன்ன அங்காந்த
ளவிழ்ந் தலர்ந்தன
குரவங் கொண்ட குறும்பூழ்போற்
கொழுங்கான் முகைசுமந்தன
குருதிக் கூரெயிறு கூத்தியர்கட்
கொண்ட கொடித்தளவமே’

தில்லையம்பதியின் எல்லையினமெந்த நந்தவனத்தினை
வருணிக்கும் சேக்கிழார்சுவாமிகளும் முன்னோர் மரபின்
வழிநின்று மரப்பெயர் பலவற்றை அழகுபெற அடுக்கிச்
செல்கின்றார். அவரளித்த செய்யுள் வருமாறு:

‘நாக குதவகு ளஞ்சர ளஞ்சுழ்
நாளி கேரமில வங்க நரந்தம்
ழக ஞாழல்குளிர் வாழை மதுகம்
பொதுனும் வஞ்சிபல எங்கு நெருங்கி
மேக சாலமலி சோலைக ளாகி
மீது கோகில மிடைந்து மிழற்றப்
போக பூமியினு மிக்கு விளங்கும்
ழும்பு றம்பணை கடந்து புகுந்தார்’

‘வன்னி கொன்றவழை சண்பக மாரம்
மலர்ப்ப லாசொடு செருந்திமந் தாரம்
கன்னி காரங் குரவங் கமழ்புன்னை
கற்பு பாடலங் கூவிள மோங்கித்
துன்னு சாதிமரு மாலதி மெளவல்
துதைதந்த நந்திகர வீர மிடைந்த
பன்ம லர்ப்புனித நந்த வனங்கள்
பணிந்து சென்றனன் மணங்கமழ் தாரான்’

வண்டினது ரீங்காரமும் குயிலின் இசையும் பொழி
லுக்கு அழகு செய்வன. நக்கீரனார் இரண்டினையும்
கூறினார்; சேக்கிழார்சுவாமிகள் கோகிலத்தை மாத்திரம்
கூறுகின்றார்.

நிலவும் பொழிலும் தனித்துங்கின் று பயக்கும் அழகினி
லும் பார்க்க ஒருங்கியைந்து நின்று தரும் அழகு சிறங்கத
தென்னும் உண்மையினையும் இப்பொருளுரையில் ஒரு
சிறிது காட்டினும்,

6. மலையும் கடலும்

‘நடுக்கின் றி நிலீயரோ வத்தை யடுக்கத்துச்
சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பினை
அந்தி யந்தனைர் அருங்கட னிறுக்கும்
முத்தீ விளக்கிற் ருஞ்சம்
பொற்கோட் டிமயமும் பொதியமும் போன்றே’
(புறானாறு-உ.)

இமயமலையும் பொதியின்மலையும் போன்று ஒழியாது
நெடுங்காலம் விளங்கித் துளக்கமின்றி நிற்பாயாக’ என
முரங்சியூர் முடிநாகராயர் சேரமான் பெருஞ்சோற் றுதியன்
சேரலாதனை வாழ்த்தினார். மலைக்கும் அரசற்கும் பொதுத்
தன்மை அசைவின்றி நீடு வாழ்தல்.

‘பொதியிலாயினு மிமய மாயினும்
பதியெழு வறியாப் பழங்குடி கெழீஇய
பொதுவறு சிறப்பிற் புகாரே யாயினும்
நடுக்கின் றி நிலையை வென்ப தல்லதை
யொடுக்கங் கூரூர் உயர்ந்தோ ருண்மையின்
முடித்த கேள்வி முழுதுணர்ந் தோரே’

(சிலப்பதிகாரம்-க.)

என இளங்கோவடிகள் பொதியில், இமயம், புகார்என்ற மூன்
றினையும் ஒருவாற்றுன் ஒப்புரைத்தார். ஆதியில் தோன்று
தலும் சலிப்பின்றி நிலைபெறுதலும் பொதுத்தன்மைகள்.

‘அன் றியிரு பூதலமு மிருதட் டாக
அகத்தியன்வாழ் குன்றினையும் அணிமுக் கோணக்
குன்றினையும் சீர்தூக்கி நிறுப்ப தாகக்
கோகனத னமைத்ததுலைக் கோலும் போலும்’

(வில்லிபாரதம்-அருச்சனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கம்)

என வில்லிபுத்தூராழ்வார் கூறுதலின், துமிழ்முனிவன்
குன்றும், ஈழநாட்டுத் திரிகோணக்குன்றும் ஒப்புநோக்கு
தற் குரியவாயின.

கோணமலை தேவாரம்பெற்ற தலமாதலின், ‘திரு’ என்னும் அடையடுத்துத் திருக்கோணமலை என வழங்கவும் பெறும். அலைகடல் நடுவண் நிலைபெற விற்றல் திருக் கோணமலைக்குச் சிறப்பியல்பு.

‘கரைகெழு சந்துங் காரகிற் பிளவும் அளப்பருங்
கனமணி வரள்றிக்

குரைகடல் ஒதம் நித்திலங் கொழிக்குங்
கோண மாமலை’

‘கொடிதெனக் கதறும் குரைகடல் சூழ்ந்து
கொள்ளமுன் நித்திலஞ் சுமந்து
குடிதனை நெருக்கிப் பெருக்கமாய்த் தோன்றுங்
கோண மாமலை’

‘தெழித்துமுன் அரற்றுஞ் செழுங்கடல் தரளம்
செம்பொனும் இப்பியுஞ் சுமந்து
கொழித்துவன் திரைகள் கரையிடச் சேர்க்குங்
கோண மாமலை’

‘கோயிலுஞ் சனையுங் கடலுடன் சூழ்ந்த
கோண மாமலை’

‘விரிந்துயர் மெளவல் மாதவி புன்னை
வேங்கைவண் செருந்திசண் பகத்தின்
குருந்தொடு மூல்லை கொடிவிடும் பொழில்சூழ்
கோண மாமலை’

‘குன்றுமொன் கானல் வாசம்வந் துலவுங் கோண மாமலை’
என்றெல்லாம் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் அகத்தியன்
வாழ்குன்றினுக்கு ஒப்பான அணிமுக்கோணக் குன்றினைச்
சீர்பெற வுரைக்கிறார்.

‘மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்’

என வகுத்த நானிலத்தினும் இரண்டு ஒருங்கியைந்து
நிற்றலின், இரண்டினுக்குமரிய அழகினையும் தாங்கி,
‘ஒண்கானல் வாசம்வந்துலவும்’ மலையாயிற்றுத் திருக்
கோணமாமலை.

மலைவருணனை கூறுஞர்மையிற் சம்பந்தசுவாமிகளது தேவாரத்திற்கு ஒரு தனிச் சிறப்புண்டு. முதுகுன்றம், செங்குன்றம், முழுஞ்சிலக்குன்றம் (இந்திராஞ்சிலப்பருப்பதம்), முருகனுறை பரங்குன்றம், கொடுங்குன்றம், குறும்பலா, காளத்தி, கேதாரம், கைலை, கோகரணம், குற்றூலம், இடைச்சுரம், கற்குடி, ஈங்கோய்மலை, திருப்பருப்பதம் எனும் மலைகள் தமக்குரிய இயற்கை வனப்போடு தேவாரச் செழும்பாட ஸளிக்கும் தெய்வ வனப்பும் பொருந்தியன.

‘நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பெளவழும் தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புனல் நன்னாடு’ (சிலப்.எ.) என்றமையின் மலையும் கடலும் தமிழ்நாட்டிற்கு வரம் பாயின.

‘நீலத் திரைக்கட லோரத்தி லேநின்று
நித்தந் தவஞ்செய் குமரி யெல்லை-வட
மாலவன் குன்றம் இவற்றிடை யேபுகழ்
மண்டிக் கிடக்குந் தமிழ்நாடு’

எனச் சுப்பிரமணியபாரதியார் இவ்வுண்மையினை அழுகுறக் கூறுகின்றார்.

‘வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலவுவோம்-அடி
மேலைக் கடல்முழுதுங் கப்பல்விடுவோம்’

என அக்கவிஞர் நம் நாடு வருங்காலத்தில் அடையப் போகின்ற உயர்நிலையை யெடுத்துக் கூறுமிடத்துப் பனி மலையையும் அலைகடலையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

வேள்பாரி ஆண்ட பரம்புமலையும், குமணவள்ளலுக் குரிய முதிரமலையும், வல்விலோரியினது கொல்லிமலையும், எழினி அதியமான் ஆண்ட குதிரைமலையும், கண்ணரக் கோப்பெருநற்கிள்ளியினது தோட்டிமலையும், மலையமான் திருமுடிக்காரிக்குரிய முள்ளுரமலையும், நாஞ்சில் வள்ளுவ ஞன்ட நாஞ்சில்மலையும், நன்னனது நவிரமலையும் தம்மை யுடையோரது கொடைவென்றியினுலே புலவர் பாடும் புகழுடையவாயின.

‘புலவரை யறியாப் புகழோடு பொலிந்து
நிலவரைத் தாங்கிய நிலைமையிற் பெயராத்
தொலையா நேமிமுதல் தொல்லிசை யமையும்
புலவராய் புரைத்த புனைநெடுங் குன்றம்
பலவெனில் ஆங்கவை பலவே பலவினும்
நிலவரை ஆற்றி நிறைப்பயன் ஒருங்குடன்
நின்றுபெற நிகழுங் குன்றவை சிலவே
சிலவினுஞ் சிறந்தன தெய்வம் பெட்டுறு
மலரகன் மார்பின் மைபடி குடுமிய
குலவரை சிலவே குலவரை சிலவினும்
சிறந்தது,
கல்லறை கடலும் கானலும் போலவும்
புலவிய சொல்லும் பொருளும் போலவும்
எல்லாம்,
வேறுவேறு உருவின் ஒரு தொழி விருவர்த்
தாங்கு நீணிலை ஒங்கிருங் குன்றம்’ (பரிபாடல்-15)

என இளம்பெருவழுதியாராலே திருமாலிருஞ் சோலைமலை
யினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

பயன்தருதலும் தெய்வத்திற்கு இருப்பிடமாதலும்
மலைக்குரிய சிறப்பாகக் கூறப்பட்டன. உழவருழாது
பயனுடைமை, வறப்பினும் வளந்தரும் வண்மை, பகைவ
ரால் தாக்குதற்கரிய காவலுடைமை என நின்ற இயல்பு
களை நோக்கி மன்னர் மலையினை இருக்கையாக்கின
ரென்னலாம். அளத்தற்கருமை, அசைவின்மை, மாவும்
மரனும் பூவும் புள்ளுமென் றின்னவற் றின் இயற்கை
வனப்பு, அரிதுமுயன்றுரான்றிப் பிறரால் அனுகுதற்
கருமை, நீராருவியடைமை என்னும் இவ்வியல்புகளினாலே
மலைகள் தெய்வக் கோயில்களாகத் திகழ்ந்தன. மேலை
யவற் ரேடு உழவருழாது விளையும் உணவுடைமையும்பற்றி
முனிவர் மலைக்குகைகளை இருப்பிடமாக்கினர்.

மலையை வருணித்துக்கூறும் அழகிய செய்யுட்கள்
தமிழ் மொழியில் நிரம்பவுள்ளன. ஆன்றேர் வகுத்த
பத்துப்பாட்டிலே திருமுருகாற்றுப்படையும், குறிஞ்சிப்
பாட்டும், மலைபடுகடாமும், தொகைநூல்களிலே குறிஞ்சித்

திணைப்பாலவாய் பன்னாறு செட்டியுட்களும் சீவகசிந்தா மணியிலே பதுமையாரிலம்பகம், விமலையாரிலம்பகம், மண் மகளிலம்பகம், என்றின்னவும், சிலப்பதிகாரத்திலே குன்றக் குரவை, காட்சிக்காதை என்றின்னவும், பெருங்கதையிலே உஞ்சைக்காண்டத்துக் குறிஞ்சினிலங்கடந்தது என்னும் பகுதியும், திருத்தொண்டர் புராணத்துத் திருமலைச் சிறப்பு, கண்ணப்பநாயனார் புராணம் என்றின்னவும், நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தத்துள் திருவேங்கடம், சிங்கவேள் குன்றம், வதரியாச்சிரமம், திருப்பிருதி என்றித் தொடக்கத்த தலங்களைக்கூறும் பாடல்களும், சூளாமணி, கம்பராமாயணம், வில்லிபாரதம், கந்தபுராணம் எனானின்ற காப்பியங்களிற் சில பகுதிகளும், திருக்கைலாயானவுலா, பொன்வண்ணத்தந்தாதி, கயிலைபாதி காளத்தி பாதியங்தாதி, திருவீங்கோய்மலையெழுபது, திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம் என்றின்னவும் பிறவும் மலைவருணை தந்து நின்றனவென்றால், மலைக்கும் தமிழுக்குமுள்ள தொடர்பினை விரித்துக் கூறவும் வேண்டுமா? யாம் அறிந்த பிறமொழிகளிலே மலைவருணை கூறுஞ் செய்யுட்கள் இவ்வளவு அதிகமில்லை.

ஆங்கில மொழியிலே கடலை வருணித்துக்கூறுஞ் செய்யுட்கள் அதிகமாக உள்ளன. நமது மொழியிலுள்ள நெய்தற்றிணைச் செய்யுட்கள் கடலமீது செல்லாது கடலை யடுத்த நிலத்தின்மீது செல்வன. நெய்தற்கருப்பொருளாகிய இரங்கவினைக் குறித்தனவாதவின், இச்செய்யுட்கள் அவலச்சுவை பயப்பனவாய்க் கழிக்கான விலூள்ள புள்ளினையும் பூவினையும் முன்னிலைப்படுத்தினவாய், ஏற்பாட்டு வருணையோடு கூடிவருவன.

‘புன்கணகூர் மாலைப் புலம்புமென் கண்ணேபோற்
றுன்ப முழவாய் துயிலைப் பெறுதியால்
இன்கள்வாய் நெய்தால்நீ யெய்துங் கனவினுள்
வன்களைர் கானல் வரக்கண் டறிதியோ’

(சிலப்பதிகாரம்-எ)

என்பது போல்வன.

தமிழ்நாட்டினர் கலத்திற்சென்று பிறநாடுகளைத் தம் வயப்படுத்தி வெற்றிக்கொடி நாட்டினரெனத் தேசசுரித் திரம் கூறுகின்றது. தமிழ் வணிகர் பண்டமாற்று நோக்கமாகக் கலமேறிப் பிறநாடுகளுக்குச் சென்றதுண்டு. அங்ஙனமாயினும், அங்கிகழ்ச்சிகளைக் கூறுஞ்செய்யுட்கள் தமிழ்மொழியில் அதிகம் இல்லை. சீவகசிந்தாமணியிலும், மணிமேகலையிலும் காணப்படும் வரலாறுகள் வணிகர் கலத்திற்சென்ற நிகழ்ச்சிகளை ஓரளவாகக் கூறுகின்றன.

‘திரைகட லோடியும் திரவியங்தேடு’ என்றமையின், பொருளீட்டுதல் கருதிய ஸ்தித்தன் என்னும் வணிகன், நன்னூலிலே வறியோர்க்கு வேண்டுவன நல்கிக் கோடும் பறையும் முழங்கக் கலத்திலேறுகின்றன. கொடியணிந்த கூம்பிலே கட்டிய மூன்று பாய்கள் காற்றினை முகக்கக் கப்பல் நன்றாக ஒடி அழகிய தீ வொன்றினைச் சேருகிறது. அத்தீவில் இறங்கிய வணிகன் அரசனுக்கு முத்தாரங் கொடுத்து, அவனது தலையளியைப் பெற்று, மகளிரது ஆடல் பாடலினைக் கண்டும் கேட்டும் அகமகிழ்வுற்றுச் சின்னாள் தங்கிப், பண்டங்களை விற்று விலையாகப் பெற்ற நிதிக்குப்பையைக் கப்பலிலேற்றி, அரசனிடம் விடை பெற்று, இரேவதி வியாழவோரையிலே ஊர்க்குத் திரும்பப் புறப்படுகின்றன. பெருங்காற்று வீசுதலினுலே கப்பல் கூம்பு ஒடிந்து நீரினுள் அமிழ்கின்றது. வணிகன் இற்ற கூம்பினது துண்டினைத் தழுவி, நடுயாமத்திலே, கடலலையினை நீந்திக் கரைசேருகின்றன. தரன் என்பான் தோன்றி வணிகளைக் கலுழுவேகனிடம் இட்டுச்செல்லுகிறார்கள். இவ்வரலாற்றினைத் திருத்தக்கேதேவர் சுவைனிறைந்த கவியாக அமைத்துத் தமிழர்க்கு நல்கினார்.

இக்காலத்திலே நிக்கபார் (Nicobar) என வழங்கும் நக்கவாரத்திலே கலங்கவிழ்ந்து கரைசேர்ந்த சாதுவன் என்னும் வணிகனது செய்தி மணிமேகலையினுட் கூறப் பட்டது.

தேவையர்கோணகிய காங்கேயென் இயற்றிய கண்ணகி யார் வழக்குரை என்னும் சிறுகாப்பியத்திலே கண்ணகி யாரது காற்சிலம்புக்கு நாகமணி கொணரும்பொருட்டு மீகான் கப்பலேறிச் சென்ற செய்தியும், வெழியரசனேடு கடற்போர் செய்த செய்தியும் கூறப்பட்டன.

எந்திரக் கப்பல்கள் எழுகடலையும் தாண்டி உலகினை வலம்வருதலும், ஒரு நாட்டிலே விளையும் பொருள், பலகாவதங்களுக்கப்பாலுள்ள பலப்பல நாடுகளுக்குச் செல் வதற்குக் கடலே பாதையாக அமைந்திருத்தலும், நிலத்தி லுள்ள வசதிகளிலும் பார்க்கப் பன்மடங்கு அதிகமான வசதிகளோடு கலத்திற் செல்லுதலும், பீரங்கியேந்திய மிதக்குங் கோட்டைகளைப்போன்ற போர்க் கப்பல்கள் கடற்போர் புரிதலும் பிறவும் இக்காலத்து நிகழ்ச்சிகள்.

மேற்றிசை நாடுகளிலே, புதுமணத்த மென்மகளிரும் புருடரும் வரைவுக்காலத்தை யடுத்துவருவதாகிய இன்ப நுகர்ச்சிக்குரிய தலைத்திங்களிலே கடறபிரயாணஞ் செய்வதுண்டு. இன்பநுகர்ச்சித் தலைத்திங்களினை அந்நாட்டார் ‘தேன்மதி’ (Honeymoon) என்பர். பசிபிக் சமுத்திரத்திலே, தெங்கம்படப்பையோடு கூடிய பவளத் தீவுகள் அளவிற் சிறியவாயினும் பேரழகு வாய்ந்தன. இவற்றைக் குறித்து ஆங்கில மொழியிலே கற்பனைக் கடதூகளும் உண்மைக் கடதூகளும் எத்தனையோ பல உள்.

பைரன் (Byron) என்னும் ஆங்கில மகாகவி கடலைப் பொருளாகக்கொண்டு பாடிய பாடல்கள் வனப்பு வாய்ந்தன. வங்கமொழியிலே கடலைச் சிறப்பித்துப் பாடியவர் சிறந்த தேசாபிமானியாகிய சித்தராஞ்சனதாசர்.

மலையிற்பிறந்த ஆறு கடலீற் கலத்தவின் ஆற்று வளம் கூறப் புகுந்த புலவர் மலையையும் கடலையும் பாடுதல் இயல்யு. எல்லையில்லாத பரம்பொருளுக்கு மலையும் கடலும் உவமைப்பொருளாயின.

ஓர்க்கோலை, சங்கு, பவளம், முத்து, உப்பு என்னும் ஜங்தினையும் கடல்வளனென்ப.

‘தக்கோலந் தீம்பூத் தகைசா லிலவங்கம்
கப்பூரஞ் சா தியோ டெந்து’
என மலைவளன் கூறப்பட்டது.

‘மலைப்பல் ரூரமுங் கடற்பல் ரூரமும்
வளந்தலை மயங்கிய துளங்குகல விருக்கை’

(சிலப்பதிகாரம்-கூ.)

என்னுஞ் செய்யுளடிகளிலே காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக்
கடற்றுறை முகத்திலே அசைகின்ற மரக்கலங்களும்
குவிந்துகிடக்கின்ற பண்டங்களின் மலிவும் கூறப்பட்டன.

‘கலந்தரு திருவிற் புலம்பெயர் மாக்கள்
வேலைவா லுகத்து விரிதிரைப் பரப்பிற்

கூல மறுகிற் கொடியெடுத்து நுவலும்
மாலைச் சேரி’

(சிலப்பதிகாரம்-கூ.)

என்னும் அடிகளுள் பரதேசிகள் கலத்திலே பல்வகைச்
சரக்குகளைக் கொண்டுவருதலும், தம்மிடத்து இன்ன
சரக்கு உள் என்பதைக் கொடிகளாற் சொல்லுதலும்
கூறப்பட்டன.

‘கலஞ்சமைத் தற்கு வேண்டுங் கம்மிய ருடனே செல்லும்
புலங்களில் விரும்பு பண்டம் பொருந்துவ நிரம்ப ஏற்றிச்
சலந்தரு கடவுட் போற்றித் தலைமையாம் நாய்கன் ருனும்
நலந்தரு நாளில் ஏறி நளிதிரைக் கடல்மேற் போனேன்’

(காரைக்காலம்-மையார் புராணம்-நக.)

என்னுஞ் சேக்கிழார் பாடலினுலே கடற்பிரயாணஞ் செய்
வோர் வருணனைப் போற் றுதல் கூறப்பட்டது. மேனுட்டுப்
புராணங்களிலே கடற் றெய்வத்திற்கு நெப்தியூன்
(Neptune) என்பது பெயர். இவர் கைப் படைக்கலம்
மூவிலைச்சூலம். கடல்மீது ஆணைசெலுத்தும் பிரித்தா
னியா நாட்டினை உருவகித்த பிரித்தானியா என்னும் பெண்
தெய்வத்தின் கையிலும் மூவிலைச்சூலம் உளது. முருக
வேள் வழிபாடு சிறங்துவிளங்குங் தமிழ்நாட்டுப் புலவர்,
மலையைச் சிறப்பித்துப் பாடியதும், வருணன் வழிபாடு
வழக்கு வீழ்ந்தமையின் கடலினைப் பாடாதொழிந்ததும்
இயல்பேயாம்.

வாய்மையின் பாதை நூல்கள் தொகை

‘தோற்றுப் பாதை வீரர்கள் வாய்மை’

7. கவியும் சால்பும்

‘திருமலி யழகுடைச் செழும்பொருள் தானே
உவகை நீர்மையது; ஆங்கவ் வுவகை
பன்னட்ட கழியினும் கழியா வியல்பிற்
றண்டா வின்பந் தந்துநிற் பதுவே’

என ஆங்கிலமொழிப் பெரும்புலவராகிய கீற்சு (Keats) என்பவர் தாம் இயற்றிய எந்திமியோன் (Endymion) என்னும் பெருங்காப்பியத்திற்குத் தோற்றுவாய் கூறினார். ‘அழகுடைப்பொருள் என்றும் உவகைதருவது; அழியாவின் பத்தின் நீர்மையது; ஆதலின், அதுவே புலவராற் பாடுதற் கமைந்தது’ என்பது கீற்சு நிறுவிய முடிபு. இப்புலவர் தாமே மற்றொரு செய்யுளகத்து,

‘அழகே உண்மை, உண்மை அழகென
உலகினில் அறிந்தோர் அறிவுபிற வேண்டார்’

எனக் கூறினார். ஈண்டு அழகிற்கு உண்மை ஒப்புடைப் பொருளாகக் கூறப்பட்டது.

அறிவு, இச்சை, செயல் (ஞானசத்தி, இச்சாசத்தி, கிரியாசத்தி) எனும் மனநீர்மை மூன்றஞுள் அறிவு உண்மைப்பாலது; இச்சை அழகின்பாலது; செயல் செம்மைப்பாலது. உண்மை, அழகு, செம்மை என்பன முறையே அறிவு, இச்சை, செயலுக்கு எல்லையாகவும் நிலைக்களா மாகவும் அமைந்தன.

மனநீர்மை மூன்றாயினும் மனம் ஒன்றே. ஆதலினாலே உண்மை, அழகு, செம்மையென்பன தம்முள்ளே ஒப்புடையவாயின. அழகே உண்மை, உண்மையே அழகு; அழகே செம்மை, செம்மையே அழகு; உண்மையே செம்மை, செம்மையே உண்மை.

செம்மை, உண்மை, அழகென்னும் இவற்றை வடநூலார் சிவம், சத்தியம், சுந்தரம் என்பர். ஆங்கிலநூலார் Goodness, Truth, Beauty என்பர்,

‘நெஞ்சத்து நல்லம்யா மென்னும் நடுவு நிலைமையாற் கல்வியழகே யழகு’ என்புழி ‘நெஞ்சத்து நல்லம்’ எனச் செம்மையும், ‘கல்வியழகு’ என அறிவும். அழகின் வேறின்மையாதல் கூறப்பட்டது. ‘உருவின்மிக்கதோர் உடம்பினைப் பெற்றேரும் கல்வியறி வில்லாதவழி அறி வுடையோரால் அழகிலரெனக் கருதப்படுவராதவின், ‘கல்வியழகே யழகு’ என்னுமிடத்து வந்த ஏகாரம் பிரிநிலை யும் தேற்றமுமாயிற்று.

அழகும் உண்மையும் கவிப்பொருளாயினவாறு போலச் செம்மை வயத்ததாகிய சால்பும் கவிப்பொருளாயிற்று, காப்பியத் தலைவனிடம் காணப்படும் சால்பே காப்பியக்கவிகள் விரித்துக் கூறும் பெரும்பொருள்.

வாழ்க்கையிலேயே சால்புவாய்ந்தோனுகிய கவிஞர் ஞாருவன் சால்பினைக் கவிப்பொருளாகக் கொண்டு செய்யுள் செய்வானுயின், அச் செய்யுள் இனிமையும் மாண்பும் உறுதியுங் தந்து மிளிருமென்பது அறிஞராயினருக்கு உடம் பாடேயாம்.

வெள்ளகால் சுப்பிரமணியமுதலியார் என்னும் தமிழ்ப் பெருங் கவியினது தனிப்பாடல்களின் தொகுதியும், அப்பெரியாரது என்பதாம் ஆண்டுநிறைவு விழாவிலே, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தாரையுள்ளிட்ட தமிழ்நினர் கூறிய வாழ்த்துரை, வாழ்த்துச் செய்யுட்களின் தொகுதி யும் கையகத்துள்ளன.

‘புதுவது கிளங்க யாப்பின்மேற்’ருகிய கவிதை பெருவர விற்றுகிய இக்காலத்திலே, தொன்மைநலஞ் சிறிதுங் குன்றுத் செய்யுள் செய்யும் புலவர் மிகச் சிலரேயாவர். அப்புலவர்வரிசையிலே முதற்கண்வைத்து எண்ணுதற்குரிய வெள்ளகால்கிழார் இயற்றிய தனிச் செய்யுளகத்துக்

காணப்படும் கவியழகுகள் பல துறைய. அவை அனைத் தினையும் ஆராய்ந்து கூறப்படுகின் உரை பெருகுமாதலின், மக்களைத் தேவராக்கும் நீர்மையதாகிய ‘சால்பு’ என்னும் பெரும் பொருளினைக் குறித்து, வாழ்க்கையிலே சால்பு வாய்ந்த இப்பெருங்கவி கூறிய பலகவிதைகளிலே ஒரு சிலவற்றைய யாராய்ந்து அவை தம்முட்ட பொதிந்த அழகினை எடுத்துக்காட்டுதலே ‘கவியும் சால்பும்’ என்னும் இப்பொருளுரையின் நோக்கமாகும்.

‘அன்புநா ஞைப்புரவு கண்ணேட்டம் வாய்மையோ, டைந்து சால் பூன்றிய தூண்; என ஆசிரியர் திருவள்ளு வனார் சால்பிற்கு நிலைபேருவன் இவையெனக் கூறுமுகத தாற் சால்பின து வரைவிலக்கணங் கூறினார். சுற்றத்தார் மேலேயன்றிப் பிறர்மேலு முளதாய அன்பும், பழிபாவங்களினைலும், யாவர்மாட்டும் ஒப்புரவுசெய்தலும். பழையார்மேற் கண்ணேட்டலும், எவ்விடத்தும் மெய்ம்மை கூறலுமே சால்பிற்கு நிலைபேருவன்.

‘என்றும், நல்லோ ரினைக்கமே நான்இனங் கிடுக
நல்லோர் நினைவே நான்நினைந் திடுக;
நல்லோர் உரையே நான்உரைத் திடுக;
நல்லோர் நடையே நான்நடந் திடுக;

.....
உயிர்களை வருத்தல் ஒழிவே னக;
உயிர்போ மெனினு மெய் உரைப்பே னக;
களவினைக் கனவினுங் கருதே னக;

.....
அயலவர் பொருளினை அவாவே னக;
அவர்கள்தம் வாழ்வுகண் டழுக்கறே னக;
அவர்செயும் நன்றியை அயர்த்திடே னக;
முன்புபின் பவர்பழி மொழியே னக;
எங்கனும் அவர்புகழ் இயம்புவே னக;
அவர்குறை காண்டவிற் குருடனே னக;
அவர்மறை கேட்டவிற் செவிடனே னக:
அவர்க்கின்னு கூறவில் ஊமனே னக;
அவர்க்கூறு செய்தவில் முடவனே னக;
அவர்கேடு சூழ்தவில் அறிவிலே னக;

எனைக்கெடுத் தவர்க்கும்நன் றியற்றுவே னக;
 வைதவர் தம்மையும் வாழ்த்துவே னக;
 வெறுத்தவ ரெவரையும் விரும்புவே னக;
 ஒறுத்தவ ருக்கும் உதவுவே னக;
 பகைவர்க்கும் அன்புசெய் பண்பினே னக;
 இத்தனை நல்லொழுக் கியைந்துளே மென்று
 பெருமைபா ராட்டிடும் பிழையிலே னக;

.....

என்னை எவரும் இகழினும் புசழினும்
 செல்வம் என்னைச் சேரினும் தீரினும்
 இன்றே இறக்கினும் என்றும் இருக்கினும்
 எவ்வெவ் வின்பையும் எய்துதற் கெனினும்
 எவ்வெத் துன்பையும் இரித்தற் கெனினும்
 உன்மை வழுவி ஒழுகே னக;

.....

எச் செய வெனினும்யான் இயற்றிட நேருமேல்
 என்மனம் அமைதியை இழந்திடா தாக;
 வருத்தம்என் மனத்தினை வருத்திடா தாக;
 கடல்மலை வனம்இடு காடுகள் முதலா
 வெருவிடு தனியிடம் மேவினே னயினும்
 பாய்புலி பிடிக்கினும் பாம்பு கடிக்கினும்
 என்மனம் நடுக்கினை எய்திடா தாக;
 அலையா உறுதியுற் றசைக்க வொண்ணேயே
 வச்சிர வெற்பென வற்பினை உற்று
 விருப்புறு பொருள்கள் விட்டு விலகினும்
 வெறுப்புறு பொருள்கள் மேவிச் சேரினும்
 ஒழுக்கம் வழுக்கா உளத்தே னக'

எனக் கவி ஆண்டவனை வேண்டுமூகத்தால் மேலும்
 மேலும் பெறுதற்குத் தாம் அவாவிய சாஸ்து எனும்
 அழியாச் செல்வத்தின் நல்லியல்புகளை வகுத்துரைக்
 கின்றார்.

யாம் முன்னர்க் காட்டிய ஜங்க்னேடு ‘அழுக்கா
 றவாவெகுளி யின்னுச்சோன் னுன்கும் இழுக்கா வியன்ற
 அற்மும், ‘அஞ்சாமை யீகை அறிவு ஊக்கம்’ எனும்
 நான்கும், குடிமையும், மானழும், பெருமையும், பண்
 புடைமையும் இதனுட் சூறப்படுதல் காண்க.

‘நல்லொழுக் கத்துடன் வாழ்தலே நீடித்த
நல்வாழ்க்கை யாகும் நடைபிறழ்ந்த
புல்லொழுக் கம்முடை யோர்நீடு வாழ்ந்தாலும்
பொன்றின வர்களே யென்றறி வீர்’ எனவும்,

‘உண்மைக்கு மேலாம் மதமில்லை; எல்லா
உயிர்க்கன்பின் மிக்கதோர் பத்தியில்லை;
வண்மைக்கு மேலுப காரமில் லை; நல்
வசனத்தின் மேலுப சாரமில்லை’ எனவும்,

‘ஓக்க ஊக்கமோ டுறுதிநம் உளத்தினுக் குதவி’
எனவும்,

‘விண்ணி டிந்து விழுந்திடு மாயினும்
மண்ணில் நீதி வழங்கக் கடவுதே’ எனவும்,

‘மெய்ம்மைதேர் அறிவினை மேவி யுள்ளவர்
செம்மனப் பாக்கியச் சிறப்பின் ஓப்பிலார்;
தம்மைத்தாம் உடையர்; அத் தகைமை சார்ந்திலா
மம்மர்மன் னவரினும் சிறந்த மன்னரே’ எனவும்,

‘உண்மையினும் முய ரொருமத மும்மிலை;
அனைத்துண்மையினுக் களவிலை யாதலால்
உண்மை யனைத்தும் உடைய மதமிலை;
உண்மை யொன்றும் உருமத மும்மிலை:
எம்மதம் எவ்வள வண்மையொ டியையுமோ
அம்மதம் அவ்வள வுயர்வின தாமால்;
மெய்யர் இவர், பொய் வேடத் தினர் இவர்,
என்ன ஜியற வின்றி அறியுமா(று)
உள்ளத் துள்ளதை உணரவல் லார்க்கலால்
மற்றவர் உண்மை மதமறி வரிதால்;
மனிதனை மதத்தால் மதியா தொழுக்கால்
மதித்தலே உண்மை மதிப்பா குங்காண்;
‘கருமமே யல்லது பிறிதென் கண்ட’ தென்
றுரைசெய் கம்பன் உட்கருத் திதுவே,’

எனவும் வருபவற்றுள்ளே சால்பின்துறை பல செவ்வியுறத்
தரப்பட்டிருத்தல் காண்க.

வெள்ளகால்கிழாரது வாழ்க்கையிலும் செய்யுளிலும்
இயைந்து னின்ற சால்பின் பொலிவினை உற்றுநோக்குங்
கால்,

‘ஆற்றுத் தென்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்
 போற்றுத் தென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
 பண்பெனப் படுவது பாடற்றிந் தொழுகுதல்
 அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறுஅமை
 அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொன்னேன்றல்
 செறிவெனப் படுவது கூறியது மருஅமை
 நிறையெனப் படுவது மறையிற் ரறியாமை

.....

பொறையெனப் படுவது போற்றுரைப் பொறுத்தல்,’
 எனும் நல்லந்துவனார்கூற்று நினைவிற்கு வருகிறது.

இம் முதுபெரும்புலவர் நம்மனேரை நோக்கி, ரூபெர்ட்
 பிரவுணிங் (Robert Browning) எனும் ஆங்கிலமகாகவி
 யின் உரையே தம்முரையாக,

‘என்னேடு
 யாண்டுபல வாக நீவிரும் வாழுமின்;
 காண்டகு செம்மை ஈண்டுதற் குரிய;
 நாள்பல வாக நலம்பல பெறுகுவீர்;
 வானுள்,
 பின்னவைக் காக முன்னவை யியெந்தன;

“அனைத்தும் ஒருபிழம் பதனுள் இளமை
 ஒருபாற் பயனை உயர்த்தும்; மற்றொருபால்
 அமைதியுங் காண்மின்; அச்சம் அகற்றுமின்;
 நாதனை நம்புமின்:’ என அவன் நவின்ற
 போதும் உள்நம் வானுள் அனைத்தும்
 அவன்திருக் கரத்தில் அமைந்தன கண்ணர்,

என அறிவுரை கூறி வாழ்த்துவார்போலும்.

இவரை வாழ்த்திய தமிழ்ப்புலவரது செய்யுட்பாகங்
 கள் சிலவற்றைத் தருகின்றும்,

‘தொண்டை மண்டல முதன்மையோர் மரபினிற்
 ரேன்றி
 எண்டி சைக்கனுந் தன்பெயர் வழங்கவந் திருநீர்
 மண்ட லத்தையாள் மன்னவர் மகிழ்வுடன் வழங்கு
 திண்டி றற்பேறு பட்டமும் புனைதரு சீலன்’

‘செந்த மிழ்க்கொரு தாயக மெனப்புவி செப்ப
 வந்த மாமது ரைத்தமிழ்ச் சங்கநா வலரோ

பெடந்த நானுநற் றமிழ்தழைத் திடமுயன் றிடலே
முந்து மாதவ மெனக்கொனு முத்தமிழ்ப் புலவன்'

'மிக்க கேளிருங் கிளைஞரு மெய்ந்நெறி வழுவா
மக்க ஞம்பிறர் யாவரு மாண்புபெற் றுயர்தற்
கொக்கு மென்றுதன் சொற்செயல் குணமெலா
மொருங்கு
தக்க கட்டளை யாக்கொளத் திகழ்ந்திடு சதுரன்'

'மாசில் உள்ளம் தூய ஒழுக்கம்
ஈசற் கண்பு தேசறு செல்வம்
என்னும் பெருமைகள் துன்னும்

.....

திருவுடைச் சீர்சால் பெரியர்'

'தொண்டை மண்டலத் தொல்வே எாண்குலப்
பண்டைநற் பண்புகள் பலவும் பாங்கினில்
விளங்குங் குலநல விளக்கே'

'பணத்தால் மேன்மைக் குலத்தால் நல்வங்
கணத்தால் உயர்கவி மணத்தால் ஆயிரம்
முழுமதி நோக்கிய செழுமையாற் பெரியோன்'

என அவையகத்தார் கூறிய இவையனைத்தும் இவர்க்கு
ஒவ்வுவாதலின், யாழும் இவர்தாம்,

'குடிப்பிறப் புடுத்துப் பனுவல் குடி
விழுப்பே ரொழுக்கம் பூண்டு காழுற
வாய்மைவாய் மடுத்து மாந்தித் தூய்மையிற்
காதலின் பத்துத் தூங்கித் தீற்று
நடுவுநிலை நெடுநகர் வைகி வைகலும்
அழுக்கா றின்மை அவாவின் மையென
இருபெரு நிதியழும் ஒருதா மீட்டும்
தோலா நாவின் மேலோர்'

ஆமென அறிந்து உளமகிழ் வெய்துகின்றேம்.

8. நாடும் நகரமும்

பெருங்காப்பியத்திற்கு இலக்கணங்கூறிய தண்டியாசிரியர்,

‘மலைகடல் நாடு வளநகர் பருவம்
இருசடர்த தோற்றமென் நினையன புணந்து’
என்றார்.

‘அலையாழி மேன்மை யருட்புயலின் செய்கை
மலையாறு நாடுரின் வண்மை—தொலையா
இருசடரின் ரேற்ற மிருதுவளம் பானம்
பொருபுனல்புக் காடல் பொழில்’

என மாறனலங்காரம் சூறும்.

ஜம்பெருங்காப்பியங்களுள்ளே தலைமைபெற்ற சீவக சிந்தாமணி உதித்தகாலத்திலே* வடமொழிமரபு தமிழிலே இடையீடின்றிப் புகுந்து வழங்குவதாயிற்று. சமணமுனிவருட் பலா இருமொழியிலும் சிறந்த பாண்டித்தியம் படைத்தவராயிருந்தனர். வடமொழி அலங்காரசாஸ்திரம் வகுத்த இலக்கணமனைத்தும் நிரம்பிய சீவகசிந்தாமணி அன்றுமுதல் இன்றுவரை கற்றேர்சிங்கத்தையைக் கவருமியல்பின தாயிற்று. அக்காலத்திற்குப் பின்பு எழுந்த காப்பியங்கள் நாட்டுவருணைனை, நகரவருணையளவிலே சீவகசிந்தாமணியைப் பின்பற்றுவதாயின.

சிலப்பதிகார, மணிமேகலைகள் மரமுநாற்றுண்டுக்கு முன்பு உதித்தவாயினும், அடிபலவாக நடக்கும் ஆசிரியப்பா, கலிப்பாவினு லமைந்துமையின் பின்பற்றுதற்கு அரியவாயின.

*இது கி. பி. பத்தாம் நூற்றுண்டென்பது அறிஞரது முடிவு.

நான் கடிச்செய்யுளால் முதலிலே நடந்த தொடர் நிலைச் செய்யுள் சீவகசிந்தாமணி யேயாம். திருத்தக்க தேவரது செய்யுள் நடையைப் பன்பற்றிக் காந்தியா ரென்பார் நானுற்றுக்கு மேற்பட்ட செய்யுட்களைச் சீவக சிந்தாமணியினுள்ளே நுழைத்துவிட்டமையை நோக்கும் போது இங்நூலினைப் பின்பற்றுதல் எளிதென்பது தெளிவாகின்றது.

சிலப்பதிகாரம் தனது முப்பது உட்பிரிவுகளுள்ளே கா-ஆம், கச-ஆம் உட்பிரிவுகளாக நாடுகாண்காதையையும் ஊர்காண்காதையையும் அமைத்துச் செல்லுகிறது. (மாற்றங்காரம் ‘நகர்’ என்னது ‘ஊர்’ என்பதை நோக்குக.)

நாட்டுவருணணையும் நகரவருணணையும் காப்பியமென வழங்கும் தொடர்நிலைச் செய்யுளில் மாத்திரமல்ல, அடிபலவாக நடந்த மதுரைக்காஞ்சி போன்ற தனிச் செய்யுட்களினும் அடியாவாற் குறுகிய பிற தனிச் செய்யுட்களிலும் விண்று அழகுபயப்பன். இவ்வழகு எவ்வெக்காரணங்களான் ஆயிற்று என ஆராய்ந்துணர்வதே இப்பொருளுரையின் நோக்கமாகும்.

அழகு அனைத்தும் இன்பந்தரும் நீர்மையை என்பதை முன்னர்க் காட்டினாம். ஏனைய மெய்ப்பாடுகளும் அழகு வாய்ந்து நிற்பவாயினும் மக்கள் அழகினை அவாவுவது பெரிதும் இன்பப்பொருட்டேயாம்.

‘செல்வம் புலனே புணர்வுவிளை யாட்டெடன் றல்லல் நீத்த உவகை நான்கே’

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இன்பச்சுவைக்கு இலக்கணங்கூறுகின்றார்.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் நாட்டிற்குக் கூறிய இலக்கணத்தினுள்,

‘தள்ளா விளையுனந் தக்காருந் தாழ்விலாச் செல்வருஞ் சேர்வது நாடு’

‘பின்னியின்மை செல்வம் விளைவின்ப மேமம்
அணியென்ப நாட்டிற்கில் வைந்து’

என்பவை கூர்ந்து நோக்கத்தகும்.

இன்பச்சுவைக்குக் கூறிய இலக்கணத்தை யொரு புடையாகவும் நாட்டிற்குக்கூறிய இலக்கணத்தை ஒரு புடையாகவும் வைத்து ஒப்புநோக்குவோமாக. செல்வம் இரண்டினும் உளது. புலன் என்பது கல்விப்பயனுகிய அறிவுடைமை; தக்கோர் என்போர் அறவோர், துறவோர், அந்தணர் முதலியோர். தக்கோரைக் கூறவே புலன் கூறியதாயிற்று.

‘செற்ற நீக்கிய மனத்தின ரியாவதும்
கற்றேர ரதியா அறிவினர் கற்றேர்க்குத்
தாம்வரம் பாகிய தலைமையர்’.

எனும் நக்கீரனுரையையும் நோக்குக.

நாட்டிற்குரிய அழகுகளுள் இன்பம் என்றது விழவும் வேள்வியும் சான்றேரும் உடைமையானும், நுகர்வன உடைமையானும், நில நீர்களது நன்மையானும் வாழ் வார்க்கு உண்ணிகழும் மகிழ் ச்சியாம். இன்பச்சுவையுட கூறிய புனர்வும் விளையாட்டும் இதனுள் அடங்குவ.

இங்வனம் நோக்குமிடத்து இருபுடையும் ஒத்து நிற்றல் காண்கின்றுமாதவின், நாடு இன்பத்திற்கும் அழகிற்கும் நிலைக்களமென்பது பெறப்பட்டது. தள்ளா விளையுள், பின்னியின்மை, ஏமம் என்பன இன்பநுகர்க்கிக்குத் துஜைக்காரணமாவன.

‘இருபுன லும் வாய்ந்த மலையும் வருபுன லும்
வல்லரனும் நாட்டிற் குறுப்பு’

என்றமையின் நாட்டுவருணனையானது மழைவருணனை, ஆற்று வருணனை, மலைவருணனை, அரண்வருணனை எனும் இவை தம்மையும் உறுப்பாகக் கொண்டுவரு மென்பது பெறப்படுகின்றது.

ஏமாங்கதநாட்டின் து வளத்தைக் கூறுவா னெடுத்துக் கொண்ட தேவர் அங்நாடு கல்வி கேள்விகளான் விழுப்ப மெய்திய அரசனையுடையது என்பதை முதலிலே தெரி விக்கின்றார்.

‘ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
வேந்தமை வில்லாத நாடு’

எனத் திருவள்ளுவனார் கூறினாராதலின், வேந்தமைவு நாட்டுக்கு இன்றியமையாத தொன்றுகும்.

‘நாவீற் றிருந்த புலமா மகளோடு நன்பொற்
ழவீற் றிருந்த திருமா மகள்புல்ல’

என்றமையின் தக்காரும் தாழ்விலாச் செல்வரும் அந் நாட்டிலுள்ள என்பது குறிப்பிடப்பட்டது; அரசன் நாமக ஞும் திருமகஞும் நாடோறும் வெறுப்பின்றிப் புல்லும்படி வீற்றிருந்தானென்னவே, அவன்வழி நின்ற குடிகஞும் அந் நீர்மையாராமென்பது போதரும்.

மேலும் தேவர் நாட்டுவளங்கூறிய செய்யுட்களுள், ஈற்றில் நின்ற செய்யுளிலே ஏமாங்கதநாடு வீடுபேறு கருதித் தவஞ்செய்வார்க்கும் இடம், மறுமைகருதி இல்லற நடாத்துவார்க்கும் இடம், நற்பொருளைப் பயக்குங் கல்வி யைக் கற்பார்க்கும் இடம், நிலையாத பொருட்செல்வத் தைத் தேடுவார்க்கும் இடம் என்னும் பொருள்தர,

‘நற்ற வஞ்செய் வார்க்கிடம்
தவஞ்செய் வார்க்கு மஃதிடம்
நற்பொருள்செய் வார்க்கிடம்
பொருள்செய் வார்க்கு மஃதிடம்’

எனக் கூறித் தக்காரும் தாழ்விலாச் செல்வரும் அந் நாட்டில் உள்ளனர் என்னும் உண்மையினை வெளிப்படுத் தினார். தெங்கு, கழுகு, மா, பலா, வாழை செறிந்து நிற்றவின் பிறதேயத்தினுள்ளாரும் விழையுந்தரத்ததாய், இசையால் திசைபோய்து இங்நாடு.

மழைபெய்தல், புனல்பரத்தல், உழவருழுதல், கடைசியர் நாற்றுநடுதல், கள்ளுண்டு மகிழ்தல், நெல்லரிதல்,

போர்குவித்தல் என்னுமிவற்றைக் கூறுஞ் செய்யுட்களும், கரும்பு, இளைஞர், வெற்றிலை, பழும், கடல்வளம் இவற்றைக் கொண்டுசெல்லும் பண்டிகளைக் குறிக்குஞ் செய்யுட்களும், மயில், குயில், அன்னம், வாளைமீன், மேதி, அடிசிற்சாலை என் நின்னவற்றைக் கூறுஞ் செய்யுட்களும் தள்ளா விளையுளினது நிறைவிளையும் செல்வ வளத்தினையும் காட்டுவ.

பின்னாளிலெழுந்த காப்பியங்களும் புராணங்களும் திருத்தக்கதேவர் காட்டியவழியிற் செல்வனவேயாம்.

தேவர் நகர்வளங்கூறிய மரபினை ஒரு சிறிது ஆராய்ந்துணர்வாம். ‘முனிவரது தவப்பயன்போலே செல்வ மோங்கிய இராசமா புரத்தின் நிறைவுகூறுவாம். அதன் மேற் கண்மதிலின் உட்புடைநிலையிலே யமைந்த யானைக் கூடம், தேரேறுமிடம், என்னுமிவற்றைக் கூறி, இடைநகர்ப் புறமாகிய மருத்ததைக் கூறுகின்றார். பதினெட்டுப் பாடை மாக்களும் ஈண்டி நிறைதலால் எழுந்த ஒசையும், மகளிரது ஊடல்தீர்க்கும் ஆடவரது செய்கையும், செல்வமிகுதியும், பிறவும் இடைநகர்க்குரியவாகக் கூறப்பட்டன. அதன் பின்பு தாமரைக்கிடங்கின் இயல்பும் நீராடுவோர் செய்கை யும் கூறிக் காவனம்திலையும் அதன்மீதியைந்த பலவகை இயந்திரப் பொறிகளையும் கூறுகின்றார். மதிலின் நான்கு வாயில்களையும் கூறி, உள்நகரத்திலே பரத்தையரிடத்தைக் கூறுகின்றார். சிலம்பொலியோடு கலையொலி, யாழோலி, பாட்டொலி, குழலொலி, முழவினேலியாகிய ஒழியா ஒலி களினுலே இச்சேரிக்குத் துறக்கமு மொவ்வாதென்கிறார். அதன்மேல் அங்காடித் தெருவினியல்பைக் கூறுகின்றார். அதன்மேல் பீடிகைத் தெருவொழிந்த ஏனைய வீதிகளி னியல்பும் தாழ்விலாச் செல்வரது போகநுகர்ச்சியும், விழவும், வேள்வியும் பிறவும் கூறி மன்னவனது கோயி வியல்ய கூறுகின்றார். செய்குன்றும், சுளையும், மலர்க் காவும், குயிலொலியும், வண்டினது ரீங்காரமும், பந்தாடு பூமியும், மாடமும், கூடமும், நாடகசாலையும், திருக்கோயி

வும் பிறவும் கூறுகின்றார். பிற்காலத்தி லெழுந்த நூல்கள் இம்மரபையே பெரிதும் பின்பற்றுவன.

வனப்புமிக்க இம்மரபினைத் தேவர் தாமாகவே படைத்துக்கொண்டாரா? அன்றேல் தமக்கு முன்னிருந்த புலவரது நூலிற்கண்ட மரபினைப் பின்பற்றினாரா? என்பது அடுத்த வினா. முன்னோகிய மாங்குடிமருதனூர் மது ரைக்காஞ்சியிலே பூமபொழிலும் பொழிற்புறத்தமைந்த பெரும்பாண்ணிருக்கையும், மணிநீர்க்கிடங்கும், பல்படைப் புரிசையும், போர்க்கதவும், மேகமுலாவும் மலைபோலோங் கின மாடமும், வையையாறுபோன்று இடையருது வழங்கு தலையுரிய வாயிலும், தெருவும், மஜையும், பகற்கடைத் தெருவும், மாலையிலே கூடும் கடைத் தெருவும், யாஜையும் தேரும் புரவியும் களமர் செருமயக்கமும், கல்லாமாந்தரது காமநுகர்ச்சியும், அறங்கூறவையமும், மன்னவன் கோயிலும், மன்னவன்செயலும், மாந்தர்செயலும் என்றின்னவற்றையெல்லாம் அழகுறக் கூறியிருப்பதி னலும், இளங்கோவடிகள் ஊர்காண்காதையினும் பிற இடத்தினும் காவற்காடு, அகழி, மதில்வாயில் என்றின்ன வும், எண்ணெண்ண கலையோராகிய பரத்தையர் வீதியும், பலவகைத் தொழிற்சாலையும், சந்தியும், சதுக்கமும், ஆவணவீதியும், மன்றமும், கவலையும், மறுகும், அங்காடி வீதியும், அறுவைவீதியும், கூலவீதியும் என்றிவை தம்மை யும் கூறியிருத்தலினலும், திருத்தக்கதேவர் முன்னோ மொழிப்பொருளைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் வேண்டுவன சேர்த்தும் சொல்லின்பழும் ஒசையின்பழும் நிறைந்த நான்கடிச் செய்யுளாலே நலம்பெறத் தமது நூலினை யாத்துத் தமிழர்க்கு இனிய விருந்து நல்கின்றென அறிகின்றேம்.

சீவகசிந்தாமணியிலும், சிலப்பதிகாரத்திலும், மது ரைக்காஞ்சியிலுமிருந்து சில அழகிய செய்யுட்களையும் செய்யுட்பாகங்களையும் தந்து இப்பொருளுரையை முடிப் பாம்:

‘காய்மாண்ட தெங்கின் பழம் வீழக் கழுகினெற்றிப்
பூமாண்ட தீந்தேன் ரெடைக்ரி வருக்கைபோழ்ந்து
தேமாங் சனிசிதறி வாழைப் பழங்கள்சிந்தும்
ஏமாங் கதமென் றிசையாற் றிசைபோயதுன்டே’

(சீ-சி-31.)

‘சொல்லரும் குற்பசம் பாம்பின் ரேற்றம்போல்
மெல்லவே கருவிருந் தீன்று மேலலார்

செல்வமே போற்றலை நிறுவித் தேர்ந்தநாற்
கல்விதேர் மாந்தரி னிறைஞ்சிக் காய்த்தவே’

(சீ-சி-53.)

‘காவி யன்ன கண்ணினார் கயந்தலைக் குடைதவின்
ஆவி யன்ன பூந்துகி ஸனிந்த வல்குற் பல்கலை
கோவையற் றுதிர்ந்தன கொள்ஞாநீர் ரின்மையின்
[தொத்தவே]
வாவி யாவும் பொன்னணிந்து வானம் பூத்த
(சீவகசிந்தாமணி-67.)

‘கண்வலைக் காழுக ரென்னு மாபடுத்
தொண்ணிதித் தசைதழீஇ யுடலம் விட்டிடும்
பெண்வலைப் படாதவர் பீடி ஞேங்கிய
அண்ணலங் கடிநகரமைதி செப்புவாம்’ (சீ-சி-78.)

‘பொற்சிறு தேர்மிசைப் பைம்பொற் போதகம்
நற்சிறு ரூர்தவி னங்கை மார்விரீஇ
யுற்றவர் கோழிமே லெறிந்த வொண்குழை
மற்றத்தே ரூருள்கொடா வளமை சான்றவே’

(சீ-சி-89.)

‘வரிவளை யரவமு மணிமுழ வரவமு
மரிவளர் கண்ணிய ரணிகல வரவமும்
புரிவளர் குழலொடு பொலிமலி கவினிய
திருவிழை கடிமனை திறவிதின் மொழிவாம்’
(சீ-சி-124.)

‘வைத்த பந்தெ டுத்தலும் மாலை யுட்க ரத்தலும்
கைத்த லத்தி ஞேட்டலும் கண்ணி நெற்றி தீட்டலும்
பத்தி யிற்பு டைத்தலும் பைய ரவ்வி னடலும்
இத்தி றத்த பந்தினே டின்ப மெல்லை யில்லையே’

(சீ-சி-151.)

‘பெற்ற செல்வம் பிறழா வாழ்க்கைப்
 பொற்றேடி மடந்தையர் புதுமணம் புணர்ந்து
 செம்பொன் வள்ளத்துச் சிலதிய ரேந்திய
 அந்தீந் தேறல் மாந்தினர் மயங்கிப்
 பொறிவரி வண்டினம் புல்லுவழி யன் றியும்
 நறுமலர் மாலையின் வறிதிடங் கடிந்தாங்கு
 இலவிதழ் செவ்வாய் இளமுத் தரும்பப்
 புலவிக் காலத்துப் போற்று துரைத்த
 காவியங் கண்ணூர் கட்டுரை யெடுக்குநர்
 நாவொடு நவிலா நகைபடு கிளாவியும்
 அஞ்செங் கழுநீர் ராஞ்பவிழ்த் தன்ன
 செங்கய னெடுங்கட் செழுங்கடைப் பூசலும்
 கொலைவிற் புருவத்துக் கொழுங்கடை சுருளத்
 திலகச் சிறுநுத வரும்பிய வியரும்
 செவ்வி பார்க்குஞ் செழுங்குடிச் செல்வரோடு
 வையங் காவலர் மகிழ்தரு வீதியும்’

(சிலப்பதிகாரம்-14.)

‘செந்தீர்ப் பசும்பொன் புஜைந்த பாவை
 செல்சுடர்ப் பசுவெயிற் ரேண்றி யன்ன
 செய்யர் செயிர்த்த நோக்கினர் மடக்கண்
 ஜிய கலுழு மாமையர் வையெயிற்று
 வார்ந்த வாயர் வணங்கிறைப் பஜைத்தோட்
 சோர்ந்துகு வன்ன வயக்குறு வந்திகைத்
 தொய்யில் பொறித்த சுணங்கெதி ரிளமுலை
 மையுக் கன்ன மொய்யிருங் கூந்தல்
 மயிலிய லோரு மடமொழி யோருங்
 கைஇ மெல்லிதி ஞெதுங்கிக் கையெறிந்து
 கல்லா மாந்தரோடு நகுவனர் தினைப்பப்
 புடையமை பொலிந்த வகையமை செப்பிற்
 காம ருருவிற் றும்வேண்டு பண்ணியங்
 கமழ்நறும் பூவொடு மனைமனை மறுக
 மழைகொளக் குறையாது புனல்புக மிகாது
 கரைபொரு திரங்கு முந்தீர் போலக்
 கொளக்கொளக் குறையாது தரத்தர மிகாது
 கழுநீர் கொண்ட வெழுவா எந்தி
 ஆடுதுவன்று விழவி னடார்த் தன்றே
 மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழ்க் கூடல்’.

(மதுரைக்காஞ்சி-410.)

9. ஆங்கிலவாணி*

திருமலிந்தோங்கிய நிலவுலகத்தின் வடமேற்குக் கோடியிலே, பலவளம் பொலிந்து விளங்கும் ஆங்கில நாட்டின் கலைச்செல்வத்தை ஆராயப்படுகமுன், அந்நாட்டு மக்களது வரன்முறையை ஒரு சிறிது அறிந்துகொள்ள தல் இன்றியமையாததாகும். நாற்றிசையினுங் கடலினுற் குழப்பட்ட பிரித்தானியா என்னுங் தீவின் வடபாலிலே ஒரு பகுதி ஸ்காட்லாங்து எனப்படும். மேற்றிசையில் ஒருபகுதி உவேல்சு எனப்படும். இவ்விருபகுதியும் நீங்க லாக எஞ்சி நின்ற பெரும்பாகம் இங்கிலாங்து (அங்கிளத் தரை) எனப்படும். ‘அங்கிளர்’ என்னும் மொழி திரிந்து ஆங்கிளர், ஆங்கிலர், இங்கிலீஸ் எனவாயிற்று. தெற்குக் கரையிலே சண்ணக கற்பாறைகள் மருவிக் கடலிலிருந்து நோக்குவோருக்குக் கரை வெண்ணிறமாகத் தோற்றுதலின், ஆங்கில நாட்டுக்கு அல்பியன் (Albion) வெண்ணிறத் தீவு, சுவேதத்துவீபம் என்னுங் கவிதைப் பெயருண்டு. மேற்றிசையிலே கடலுக்கப்படுறத்திலே ஜீர்லாங்து என்னும் தீவு உளது. இது பசும் புற்றரைகள் செறிந்திருத்தலின், மரகதத்துவீபம் எனும் கவிதைப் பெயர் பெற்றது.

மேற்குறித்த நான்கு தேசங்களிலும் வாழும் மக்கள் வெவ்வேறு இனத்தினர். ஸ்கொட்ஸ், உவெல்ஸ், இங்கி லீஸ், ஜீரிஸ் என்னும் நான்கு இனத்தினரும் ஆதியிலே வழங்கிய மொழிகளும் நால்வேறு ஆவன. பூவுத்தில் இவர்கள் கைக்கொண்ட சமயமும் வேறு. ஆங்கிலர்

* பண்டிதமணி மு. கதிரேசன் செட்டியாரின் அறுபதாண்டு நிறைவு விழாவின்போது அளிக்கப்பட்ட மணிமலரில் அடிகளார் எழுதிய கட்டுரை 12-10-'52.

வருவதற்குமுன் பிரித்தானியாவின் கீழே தென்பாகங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் பிரித்தன் என்னும் இனத்தினர். இவர்கள் வெளிநாட்டுத் தொடர்பின்றி நாகரிகங் குறைந்தவர்களா யிருந்தனர்.

இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்திலே, இத்தாலி தேசத்தின் தலைநகராகிய உரோமாபுரியானது பெரிய சக்கரவர்த்திகளுக்குரிய இராசதானியாக விளங்கியது. இச் சக்கரவர்த்திகள் தங்கள் இயற் பெயரோடு சீசர் என்னும் விருதுப் பெயரினைச் சார்த்தி ஆகஸ்தஸ் சீசர், திபேரியஸ் சீசர், கிளோடியஸ் சீசர் என்றித்தகைய பெயர்களைத் தாங்கினார்கள். சீசர் என்னும் பெயரினைத் தமக்கு இயற்பெயராகக் கொண்டவர் யூலியஸ் சீசர் எனப் பெயரிய பராக்கிரம சாலி. இவர் உரோமாபுரிச் சேனைகளுக்குத் தளபதியாகச் சென்று பல நாடுகளை மேற்கொண்டு உரோமச் சக்கராதி பத்தியத்தின் எல்லையை அகலச் செய்தார். கிளோடியஸ் சீசர் காலத்திலே-கி. பி. 43-ஆம் ஆண்டிலே, பிரித்தானியாவின் தென் கீழ்ப்பாகங்கள் உரோமரது ஆளுகைக் குட்பட்டன. வடபாலிலுள்ள கவிடோனியா என்பபடும் ஸ்கோட்லாந்தை உரோமர் கைப்பற்றவில்லை. நானூறு ஆண்டுகளுக்கு உரோமர் ஆங்கில நாட்டை ஆண்டனர். அக்காலத்திலே அவர்கள் அமைத்த பாதைகளும் பாலங்களும் இன்றும் இருக்கின்றன. உரோமச் சக்கராதிபத்தி யம் நிலைகுலைந்த காரணத்தினாலே உரோமர் வெளியேறிய பின், வடபாலிலுள்ள ஸ்கோட்ஸ் தெற்கே வந்து ஆளிரைகளைக் கவர்ந்து பிரித்தானியரைச் சில காலங் துன்புறுத்தினார்.

ஜூந்தாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியிலே, ஜெர்மனி, ஸ்காண்டினோவியா (இக்காலத்து நோர்வே, சுவீடன்) நாடுகளிலிருந்து கடல் கடந்து சென்ற சாக்சனியரும், அங்கிளரும் பிரித்தானியாவின் கீழ்த் திசையிலே சில பகுதிகளைப் பற்றி ஆளுகை புரிந்தனர். தேன்மார்க் நாடு

டினராகிய தேனர் அவரை மீற்கொண்டு தம்மாண செலுத்தினார். ஜஞ்சூறு ஆண்டுகளுக்கு நாடு பல குறுநில மன்னர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தது. இவ்வாறு வந்து குடியேறினார் பலருடைய கலப்பினாலே ஆங்கில மக்கள் தோன்றினார். வாடைக்காற்றுக் கஞ்சாது சிறு படகுகளிலே கீடல்மீது சென்ற வைக்கிங்ஸ் என்னும் ஆங்கில முன்னோர் போர்த்தொழிற் பிரியராயிருந்தனர். பண்டைத்தமிழ் நாட்டிலிருந்த குறுநில மன்னரைப் போலப் பூர்வ ஆங்கிலரும் ஒருவரோடொருவர் போர் மலைந்துகொண் டிருந்தனர். சிறையாகப் பிடிக்கப்பட்டு உரோமபுரியை அடைந்த ஆங்கில இனைஞர் சிலரைக் கண்ட கத்தோலிக்க கிறிஸ்துவ சமயத் தலைமைப் பீடாதி பதியாகிய பாப்பரசர் அவர்கள் தொற்றப்பொலிவை நோக்கி வியந்து இவர்கள், ‘அங்கிளிஸ்’ அல்ல ‘ஏஞ் ஜெல்ஸ்’ (வானவார்) எனக் கூறி ஆங்கில நாட்டிலே கிறிஸ்துவ சமயத்தைப் பரப்பும்படி சில குருமாரை அனுப்பினார்.

கிறிஸ்துவ சமயம் புகுவதற்கு முற்பட்ட காலத்திலே ஆங்கிளசாக்சன் என்னும் பூர்வ ஆங்கிலத்திலே பெயவுல்வ (Beowulf) எனப் பெயரிய காப்பியமொன்று இயற்றப்பட்டது. இதன் பகுதிகள் இன்றும் இருக்கின்றன. கிறிஸ்து சமயம் புகுந்தபின் பழைய போர்த் தொழிலைக் கைவிட்டு மக்கள் கட்டுக்கடங்கி வாழுத் தொடங்கினார். கவிகளும் சமய சம்பந்தமான நூல்களை ஆக்கினார். கேய்ட்மன் (Caedmon), கயின்வுல்வ (Cynewulf) அல்பிரட் அரசர் (King Alfred) என்றின்னோர் ஆக்கிய நூல்கள் சமயசம்பந்தமானவை.

கி. பி. 1066 ஆம் ஆண்டிலே பிராஞ்சு தேசத்தின் வடபாலிலுள்ள நோர்மாண்டி நாட்டுச் சிற்றரசனுகிய உவில்லியம் என்பான் ஆங்கில நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிகொண்டு அந்நாட்டின் முடிமன்னுளைன். இவனை உவில்லியம்-த-கொங்கரர் ‘வாகை

குடிய மன்னன்' எனச் சாரித்திர நூலாசிரியர் கூறுவர். இம் மன்னனேடு நோர்மானிய பிராஞ்சியர் அநேகர் ஆங்கில நாட்டிலே குடியேறினர். ஆங்கில மொழியும் நோர்மானிய பிரஞ்சுசுப் பதங்களை ஏற்று வழங்கத் தொடங்கி யது. அதனாற் பாதையானது வளமெய்தியது. ஆயினும் நாட்டிலே அரசியற் கலகக மிருந்தமையின், பெரிய நூல்கள் தோன்றவில்லை. முந்நூரூண்டின் எல்லையிலே நோர்மான் பிராஞ்சியர் வேறுபாடின்றிக் கலந்து ஆங்கில ரோடு ஒன்றுயினர். நாட்டிலும் சமாதானம் நிலவியது.

கி. பி. 1340 முதல் 1400 வரையும் வாழ்ந்த சாசர் (Chaucer) என்னும் கவியை ஆங்கிலக் கவிதை வானின் உதயதாரகையென இலக்கிய வரன்முறை ஆசிரியர் கூறுவர். இவர் முதலிலே ஹோன்றிய காரணத்தினாலே பெருமையுற்றனரேயன்றிக் கவித் திறமையினால் அல்ல. பிராஞ்சியச் செய்யுள் மரபினைப் பின்பற்றிப் புதுயாப்பு முறைகளை வழங்கினார். கந்தர்பெரி எனப் பெயரிய ஆலயத்திற்கு யாத்திரை புரிந்த யாத்திரிகர்கள் வழியிலே ஒரு சத்திரத்தில் இறங்கி நிற்கும்போது தத்தமது வாழ்க்கையநுபவத்திலே கண்டறிந்த சரித்திரம் ஒவ்வொன்றைக் கூறுவதாக அமைத்துக் கந்தர்பெரிக் கதைகள் என்னும் காப்பியத்தையும் சில சிறு நூல்களையும் சாசர் வகுத்தார். சாசர் காலத்திலிருந்து ஒரு நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்குப்பின் வாழ்ந்த ஸ்பென்சர் (கி. பி. 1552—1599) என்னும் மகாகவி கவிஞர்க்குக்கவிஞர் எனப் போற்றப் பட்டார். இவரியற்றிய அரமடங்கதையார் இராணி (faeri Queen) என்னும் பெருங்காப்பியம் கவிநயம் நிறைந்தது. கற்பனையிலும் செஞ்சொல்லாட்சியிலும் நமது சீவக சிந்தாமணியை நிகர்த்தது. ஸ்பென்சர் காலத்திலே ஆங்கில நாட்டிலே அரசுபுரிந்த எலிசபெத்து இராணி இல்வாழ்க்கையுட் புகாமல், மணிமுடி சூடி, நாட்டினைப் பரி பாலித்தலிலே முழுமனத்தையும் செலுத்தி வந்தாள். பாவாணர்களையும் சேனைத் தலைவர்களையும் பாராட்டி

அவர்களுக்கு வேண்டுவன நல்கினான். அதனாற் கவிதை வளம் எய்தியது. மக்களுடைய சிந்தை விசாலிப்பதற்கு வேறு சில சரித்திர நிகழ்ச்சிகளும் ஏற்பட்டன. அவற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றும். எலிசபெத்து இராணியே ஸ்பென்சரது பெருங் காப்பியத்திற்குக் கவிதைத். தலைவி.

எலிசபெத்தின் தந்தையாகிய எட்டாம் ஹென்றி மன்னன் காலத்திலே ஆங்கில நாட்டு மதக் கொள்கை யிலே ஒரு பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டது. இம் மன்னன் ஒருவர் பின்னென்றாக ஆறு மணிவியரை மணங்தான். முதல் மணிவியை நீக்கிவிட்டு இரண்டாம் மணிவியை முறைமையாக விவாகஞ் செய்து இராணியாக்குதல் கருதி, அவ்வாறு செய்தற்கு உத்தரவளிக்கும்படி தனது சமயத் தலைவராகிய உரோமாபுரிப் பாப்பரசரை வேண்டினான். கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவ சமயத் கொள்கைப்படி முறையின் மணங்த மணிவியை நீக்குதல் மரபன்று. ஆதலின், பாப்பரசர் உத்தரவளித்திலர். ஹென்றி மன்னன் அவரது ஆணைக்கு அடங்காது, ஆங்கில நாட்டின் தலைமையோடு அந்நாட்டு மக்களின் சமயநெறித் தலைமையையும் தானே தாங்குவதாக முற்பட்டுக் கத்தோ லிக்க சமயத் தொடர்பினின்று நீங்கி, ஆங்கிலத் திருச்சபை யென ஒன்றினை யேற்படுத்திச் சில சமய அத்தியக்கூர் களைத் தன் வசப்படுத்தித் தன் கருத்தை நிறைவேற்றி னான். இதனால் ஆங்கில நாட்டு மக்களின் சிந்தையிலே ஒரு புதுணர்ச்சி யேற்பட்டது.

ஜேரோப்பியர் அமெரிக்காக் கண்டத்தினைக் கண்டு பிடித்தது மற்றொரு விசேஷ நிகழ்ச்சி. கிறிஸ்தோபர் கொல்மபஸ் என்னும் மீகாமன் ஸ்பானியா தேசத்து இராணியாகிய இசபெல்லாவின் பொருளுதவியைப் பெற்றுக்கொண்டு மேற்குக்கடலைக் கடந்து இந்தியாவுக்குச் செல்லும் ஒரு புதிய மார்க்கத்தைக் கண்டுபிடிக்கும் நோக்கமாகச் சில பாய்க்கப்பல்களை அமைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். அக்காலத்திலே நமது பாரதாடு

பெருஞ் செல்வமுற்ற நாடாக விளங்கியது. நமது நாட்டு வினொபொருள்கள் அரபிக்கடல், பாரசீக்கடல், செங்கடல் வழியாகச் சென்று பின்பு கரை வழியாகவும், மத்தித் தரைக்கடல் வழியாகவும் இத்தாலி நாட்டுத் துறைமுகங்களை அடைந்தன. வேணிஸ் நகரம் சிறந்த வர்த்தக ஸ்தலமாக விளங்கியது. இந்தியாவிலிருந்து சென்ற பட்டுத் துணிகளும், பொன்னும், முத்தும், யானைத் தங்கமும், மிளகும், சந்தனமும் இலவங்கப்பட்டையும் பிறவும் மேனைட்டு மக்களுடைய உள்ளத்தைக் கவாங் தன. பூவுலகம் கோளவடிவானது என்னுங் கருத்து மேனைட்டிலே பரவிய அக்காலத்திலே, கிழக்கு நோக்கி இந்தியாவுக்குச் செல்ல ஒரு பாதை இருப்பதினாலே, மேற்கு நோக்கிச் செல்லவும் ஒரு பாதை இருக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணம் கல்வியறிவுடையோர் சிந்தை யில் உலவியது. கொலம்பஸ் புறப்பட்டது இந்தியாவுக்குச் செல்லும்வழி காண்பதற்கு; ஆனால் கண்டுபிடித்தது அமெரிக்காக் கண்டத்தை. கி. பி. 1492-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்திலே, கொலம்பஸ் மத்திய அமெரிக்கா விலே சில தீவுகளை அடைந்தான்.

அக்காலத்திலே மத்திய அமெரிக்காவிலே மெக்சிக்கோ, பீரு என்னும் நாடுகள் சிறந்த நாகரிகம் படைத் திருந்தன. மிகப்பழைய காலத்திலே, தமிழ் நாட்டு வணிகர், கிழக்கு நோக்கிக் கடல் கடங்கு சென்று மத்திய அமெரிக்காவை அடைந்தனரென்றும் அங்கு நிலவிய நாகரிகம் நமது நாகரிகத் தொடர்புடைய தென்றும் அறிஞர் கருதுகின்றனர். சாமன்லால் என்னும் ஆசிரியர் எழுதிய ‘இந்து அமெரிக்கா’ என்னும் நூலிலே பல சான்றுகளோடு இவ்வுண்மை நிறுவப்பட்டிருக்கிறது. அஃது ஒரு பாலாக, மேனைட்டாராகிய கொலம்பஸ் மீகான் அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்த பின் ஸ்பானியா தேசத்து மக்கள் துப்பாக்கியோடு சென்று மத்திய அமெரிக்க மன்னரைத் தந்திரத்தாலும் துப்பாக்கி

வன்மையாலும் சிறைப்படுத்தி, அவர்கள் குவித்துவைத்து பொன்னைக் கவர்ந்துகொண்டு தம்முர்க்கு வந்தனர்.

ஆங்கில நாட்டினராகிய கடற்கொள்ளோக்காரர் இடையில் நின்று, அப்பொன்னில் ஒரு பகுதியைக் கைப் பற்றிக்கொண்டு தம்முர்க்குச் சென்றனர். அஃதன்றியும் எலிசபத்து ராணியின் அரசியலாற்றலினுலே, ஆங்கில நாட்டுச் சைனியங்கள் சில போர்க்களங்களிலே, ஸ்பானிய சேஜைகளை வெற்றிகொண்டன. ஐரோப்பாவின் மேற்குக் கரையில் உள்வாகிய போர்த்துக்கல், பிராஞ்சு, ஒல் லாந்து நாடுகள் கடல் வர்த்தகத்தினுலே பொருள்டின வெனினும், பொருளும் கப்பற்படையுங் திரட்டிய வகையில் ஆங்கில நாடே முன்னணியில் நின்றது.

மேனூட்டார் அறிவு விசாலிப்பதற்குரிய மற்றொரு நிகழ்ச்சி அராபியா தேசத்திலே நிகழ்ந்தது. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் நமது நாட்டிலிருந்த காலத்திலே அராபி நாட்டு மக்கமா நகரிலே முகம்மது நபி அவதரித்தார். நபியின் சீஷ பரம்பரையில் வந்தோர் மேற்கேயுள்ள பல நாடுகளிலே ஆணை செலுத்தி அரசு புரிந்ததோடுகூட அறிவொளி விளங்குமாறுஞ் செய்தார்கள். கிறிஸ்துநாதர் காலத்திற்குப் பல நூற்றுண்டுகளின் முன்னே, யவனபுரத் தில் வாழ்ந்த அறிஞர்கள் இயற்றிவைத்த அரிய கலை நூல்கள் அராபியர் வழியாக மேனூட்டிலே பரவி அறிவொளி பரப்பின. யவனவாணியின் செல்வப் புதல்வியருள் ஒருவராக ஆங்கிலவாணி உதித்தாள்.

ஆண்டவன் ஒருவனேயாயினும் பற்பல நாட்டு மக்கள் அவனுக்குப் பற்பல திருநாமங்களைத் தந்து வழி படுமாறுபோலச் சொல்லின் கிழத்தியாகிய கலைவாணியும் பற்பல நாட்டு மொழிச் சார்பினுலே பற்பல உருவங்களை வகித்தாள். ஆதியிலே நான்முகக் கடவுள்து நாவிலிருந்து வேதத்தை யருளி, இடைக்காலத்திலே வேதவியாசரது நாவினின்று மாபாரதத்தைத் தோற்றுவித்துக் காளிதாசனையுள்ளிட்ட உத்தமக் கவிகளது நாவிலே களிநடம்புரிந்தாள்

ஆரியவாணி. இமயத்திற்கு வடபாலதாய் உத்தர குரு வெனப் புராணங்கள் கூறும் போக பூமியை யுள்ளிட்ட தாய், நாற்பதுகோடி மக்களுக்கு உறைவிடமாகிய சீனத் தீடீல தோன்றிய கவிவாணரது நாவினை இருப்பிடமாகக் கொண்டாள் சீனவாணி. பண்டைக் காலத்திலே, யவன் புரத்தாரோடு போர்மலைந்தும் நட்புப் பூண்டும் மேற்றிசைக்குங் கீழ்த்திசைக்கும் நடு நாடாகி, அக்கினி தேவனை வழி படுவோருக்கு உறைவிடமாகிப் பொலிந்த செல்வப் பார்சீகப் பழங்கேடுத்தைச்சத்து மக்கள் களிசூரும்வண்ணம் அங் நாட்டுப் புலவர் நாவினின் ரூ கவி சுரங்தளித்தாள் பார்சீக வாணி. ஹோமர் என்னும் அந்தக் கவியின் நாவிலிருந்து துரோயம் என்னும் ஈலீய நாட்டிலே நிகழ்ந்த போரினை விரித்துக்கூறும் ஈலீய காவியமும், அப்போர்க்களத்திலே சிறந்து விளங்கிய உலீசன் (Ulysses, Odysseus) என்னும் வீரனது நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் உலீச காவியமும் ஆகிய வீரகாவியங்களை அளித்தும், எய்சிக்கிலிஸ், அரிஸ்தொபனீஸ், இயுரிப்பிழல்ஸ் என்னும் நாடகக் கவிகள் வாயிலாக ‘என்றும் புலராது யானர்நாட் செல்லுகினும் நின்றலர்ந்து தேன் பிலிற்றும் நீர்மையை’ வாகிய அழகிய நாடகங்களை அளித்தும், பிண்டார் என்னும் கவிவாணர், சஃபோ என்னுங் கவியரசி வாயிலாக அகப்பொருட்டுறை தழுவிய இசைப் பாடல்களைத் தோற்றுவித்தும், சோக்ரத்தீஸ், பிளேத்தோ, அரிஸாத்தில் என்றித் தொடக்கத்த தத்துவ ஞானிகள் வாயிலாக உண்மை நூல், ஒழுக்க நூல்களைத் தோற்றுவித்தும் பண்டை யவன் மொழிக்கு ஆகக்மளித் தாள் யவனவாணி. உரோமகவாணி, இத்தாலியவாணி, ஜெர்மானியவாணி, பிராஞ்சியவாணி, ஆங்கிலவாணி யென்றின்னே ரெல்லாம் யவனவாணியின் செல்வப் புதல்வியரே யாவர்.

கணிதம், சிற்பம், வைத்தியம், காவியம், தர்க்கம், தத்துவம் என்னும் அருங்கலைகளுக்கெல்லாம் தாயகம் யவனபுரமே யாகும். ஆதலினுலன்றே, மேனுட்டுக்

கலைக்கழகங்களிலே, யவனபுரத்து மொழியாகிய கிரேக்க மொழியும் உரோமருக்குரிய வகுக்குத்தீன் மொழியும் பெரிதும் கற்கப்பட்டு வருகின்றன. எவிசெபத்து இராணி காலத்திலே, அமெரிக்காக் கண்டத்துப் பொருட் செல்வமும் பழைய யவனபுரத்துக் கலைச்செல்வமும் ஆங்கில நாட்டிற்கு உரியவாயின. ஸ்பென்சர் என்னும் மகாகவி ‘அரமடஞ்செதயர் இராணி’ என்னும் பெருங்காப்பியத்தோடமையாது அழகு பொருந்திய சிறு காப்பியங்கள் பலவற்றையும் செய்தார். ‘ஆயன்நாட்குறிப்பு’ என்பது அவற்றுள்ளன்று. அது இயற்கை வனப்பினைக் கூறுவது.

பலவகையிலும் ஆங்கிலாடு பொலிவுற்ற இக்காலத்திலேதான் செகசிற்பியார் (ஷேக்ஸ்பியர்) என்னும் சிறந்த நாடகக் கவி தோற்றினார். இவருடைய கவிவனப்பினை ‘மதங்கசூளாமணி’ யென்னும் நாலிலே சற்று விரிவாகக் கூறியிருக்கின்றும். யூலியஸ்சீசர் என்னும் நாடகத்தின் ஒரு பகுதியின் மொழிபெயர்ப்பை ஈங்குத் தருகின்றேன். இந்நாடகத் தலைவராகிய யூலியஸ்சீசர் பராக்கிரமசாலியென்றும் சேனித் தலைவரென்றும் முன்னர்க் குறிப்பிடப்பட்டார். உரோமாபுரியில் வாழ்ந்த காஷியஸ் எனப்பெயரிய சனத்தலைவ ஞெருவன் கஸ்கா, திரேபோணியஸ், லிகாறியஸ், டேசியஸ், சின்னு, சிம்யர், என்பாரையும் நீதி மானும் யூலியஸ் சீசரது நண்பனுமாகிய மார்க்கஸ் புரூட்டஸையும் தன்வயப்படுத்திப் பங்குனித் திங்களின் நடுநாளில், நண்பகலில், அத்தாணி மண்டபத்தில், யூலியஸ் சீசரது உயிரைக் கவர்வதற்கு ஏற்பாடு செய்தனன். குறித்த தினத்திற்கு முன்னிரவில், வீண்வீழ் கொள்ளி களும், தூமகேதுக்களும் பலவகை உற்பாதங்களுங் தோற்றி யூலியஸ் சீசரின் மனைவி கல்பூர்ணியா தீக்களுக்கண்டு அச்சமுற் றெழுந்து, புறத்தே நிகழுகின்ற உற்பாதங்களினால் உள்ளம் அவலித்துத் துயிலொழித் திருந்து, காலைப்பொழுது வந்ததும் கணவனது முன்னிலையை யடைந்து,

பேரிரவில் நடந்தவொம் பீழையினை விளக்கப்

பேதலிக்கும் உள்சிறியேன் பேசுகின்ற மொழிகள்
ஆருயிர்க்குத் தலைவ! நின் தருட்செவியில் வீழ்க,

அகத்திடையின் றிருந்திடுக, அவைபுகுத லொழிக,
எனக் குறையிரந்து வேண்டி நின்றனள்.

அதனைக் கேட்ட சீசர் புன்னகை புரிந்து,

அஞ்சினர்க்குச் சதமரணம், அஞ்சாத நெஞ்சத(து)

ஆடவனுக்கு ஒருமரணம். அவனிமிசைப் பிறந்தோர்
துஞ்சவர், என் றறிந்திருந்தும் சாதலுக்கு நடுங்கும்

துஞ்மதிமுட்டரைக்கண்டாற் புன்னகைசெய் பவன்யான்
இன்னலும்யா னும்பிறந்த தொருதினத்தில் அறிவாய்;

இளஞ்சிங்கக் குருளைகள்யாம்; யான்மூத்தோன் எனது
பின்வருவ(து) இன்னல்எனப் பகைமன்னர் அறிவார்,

பேதுறல்பெண் னணங்கே! யான் போய்வருதல்
[வேண்டும்,

எனக் கூறினார்.

இத்தருணத்தில் டேசியஸ் என்பவன் வந்து அத்
தாணிமண்டபத்திற் குழுமியிருந்த முதியோர் சீசரை
அழைத்து வரும்படி சொல்லியதாகத் தெரிவித்தான்.
சீசர் முதலிலே மறுத்துப் பின்பு இசைந்து உடன்போயினார். வழியில் ஒரு சேவகன் ஒரு நிருபத்தைக் கொண்டு
வந்து கொடுத்து, ‘இது சீசருடைய சுகத்தைக் கோரியது,
இதனையுடனே படித்தருளவேண்டும்’ எனச் சீசர் கையிற்
கொடுத்தனன். ‘நல்லது நன்ப! சனங்களுடைய சுகத்
தைக் கோரிய நிருபங்களைப் படித்த பின்பு இதனைப் படிக்கி
றேன் என்று கூறிவிட்டுச் சீசர் அத்தாணி மண்டபத்தை
நோக்கி நடந்தனர். ஆங்குச் சிம்பார் என்பவன் முற்பட்டு
வந்து முழங்தாட்படியிட்டு நின்று, ‘மஹேஸ்தாரிய மஹாப
பிரபுவே! ஏழையேனது விண்ணப்பத்திற் கிரங்கி ஏழை
யேனது சகோதரனை மன்னித்தருள வேண்டும்,’ என
வேண்டி நின்றனன்.

சீசர் அவனை நோக்கி,

தாழ்ந்து மென்மொழி யுரைத்திடேல்,

தரணியிற் பணிந்து

வீழ்ந்து நெபவர் பொய்யுரைக்
கிரங்கிய வீணர்
சூழ்ந்து செய்தன துடைத்துப்பின்
சோர்வினையடைவார்,
ஆழ்ந்து செய்வன செய்யும்யான்
அவர்நெறி அணையேன்;
அன்னல் நீர்மையேன், பிழைசெயேன்;
அனைவள வேனும்
நண்ணும் நீதியிற் பிரிந்திடேன்,
நாயெனக் கதறிக்
கண்ணில் நீர்மிக நிலத்தினிற்
புரள்வதாற் கருதும்
என்னம் முற்றுறும் என்னநீ
என்னுவ திழிவே,

எனக் கூறச் சார்ந்து நின்ற மார்க்கஸ் புருட்டஸ் சீசரை
நோக்கி, 'ஜய! நான் இச்சகம் பேசுவேனல்லேன், தேவரீரது
திருக்கரத்தை முத்தமிட்டேன், சிம்பரின் விண்ணப்பத்துக்
கிரங்கி அவரது சகோதரனை விடுதலை செய்தல் வேண்டும்'
என்றனன். சமீபத்தில் நின்ற காஷியஸ், சீசரை நோக்கி,
'மகிமை பொருந்திய சீசரே! மன்னிக்கவேண்டும்! உம்மிரு
தாளினையினையும் பற்றினேன், சிம்பரின் சகோதரனை
மன்னிக்கவேண்டும்.' என்றனன். சீசர் தம்மைச் சூழ்ந்து
நின்று விண்ணப்பித்தோரை நோக்கி,

இரங்குதிர், எனன இரக்கும் நீர்மையர்
தமைப்பிறர் இரக்கிற் றயைகாட் நூரே;
நும்போல் வேளென்னின், நும்மொழிக்கு) இசைவேன்;
வானகம் மிளிரும் மீனினம் அனைத்தும்
தற்குழ்ந் தசையத் தானசை வின்றி
நிலைபெறு துருவன் நிலைமைகண் டிலிரோ?
வான்மீன் அனையர் மாநில மாந்தர்;
துருவன் அனையன் ஒருவனீங் குள்ளால்;
அவன்தான் யான், என அறிகுவிர், புகன்ற
மொழியிற் பிரியேன்; பழியொடு படரேன்;
மலைவீழ் வெய்தினும், மனம்வீழ் விலனே,
எனக் கூறினார். இதனைக் கேட்ட புருட்டஸ் ஆதியோர்
சீசரது பெருமித வுரையைத் தற்பெருமை யுரையென

வெண்ணி, உடைவானை உருவி அனைவரும் ஏகோபித்துச் சீசரை வெட்டினார்கள். ‘நீயுமா புருட்டஸ்! என்னும் உரையோடு சீசர் வீழ்ந்து மரணித்தனர்.

* * *

பிளூத்தார்க் (Plutarch) எனப் பெயரிய யவனபுரத் தறிஞர் இயற்றிய வீரர் வாழ்க்கைச் சரிதங்கள் என்னும் நூலின் வழியாக அனேக சரித்திரங்களையும், ஆங்கிலாட்டு மன்னர் சரித்திரங்கள் பலவற்றையும் செக சிற்பியார் நாடகமாக்கி உலகிற்கு அளித்தார். ஆங்கிலமொழி உலகில் வழங்குங்காலம் வரையும் இப்பெருங் கவியின் பெயர் நின்று நிலவும். ஆங்கில நாடு பெருஞ் சிறப்புற்றிருந்த காலத்திலே, தோன்றிய செகசிற்பியாரைப் போலத் தமிழ்நாட்டு மன்னர் கடல் கடந்து சென்று பல நாடுகளிலும் தமது வெற்றிக்கொடி நாட்டிய காலத்திலே தோன்றிய கம்பநாடார், உலகுபுகழும் வனப்பு வாய்ந்த காப்பியத்தை வகுத்தளித்தார். வீரத்தையும், ஆண்மையையும், மக்கள் நீர்மையையும் சித்திரித்துக் காட்டும் வகையிலே இருபெருங் கவிஞரும் ஒத்தபான்மையாக இருவர் நாவிலும் நின்று கவிதை சுரந்தளித்தவள் ஒருத்தியன்றே?

இக்காலத்திலே, மில்தனூர் எனப் பெயரிய காப்பியக் கவியும் வாழ்ந்தார். யவனபுரத்துக் காவியங்களிலே நன்கு பயின்று அவை தம்முட்பொதிந்த வனப்பு விளங்கச் செய்யுள் செய்தார். அவரியற்றிய பெருங் காப்பியம் ‘சுவர்க்கக் நீக்கம்’ எனப் பெயரியது. இதன் ஒருபகுதியினைத் தமிழ்ப் பெருங்கவி வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்கள் தமிழ் விருத்தச் செய்யுளில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்கள்.

தேவாசரயுத்தங் சூறுதலின் இந்நூல் கந்தபுராணம் போன்றது. வானுலகத்திலே ஆண்டவன் முன்னிலையி லிருந்த தேவர்களில் மூன்றின் ஒரு பகுதியார் இறைவனைக்கு அமைந்து நடக்காத காரணத்தினாலே நரகராயினர். இவர்கள் தலைவனுகிய ஒளிவண்ணன் சாத்தா

னையினான். இந்த எல்லையிலே, இறைவன் இம்மண்ணுலகையும் பூல், பூண்டு, மரஞ்செடி, கொடி, பறவை, விலங்கு, மீன் என்னும் இவற்றையும் படைத்து இறுதியிலே மன்பதைக்குத் தந்தை தாயாராகிய அத்தனையும், அவ்வையையும் படைத்து அவர் தம்மை ஏதேன் என்னும் உவவனத்தில் இருத்தினார். இவ்வுவவனம் பேரழகுடையது. இதன் நடுவிலே கலை ஞானத்தரு விருந்தது. அதன் கனியை உண்ணவேண்டாமென்று ஆதித்தந்தை தாயாருக்கு ஆண்டவன் ஆணையிட்டிருந்தனார். சாத்தான் அவர்களை வஞ்சித்துக் கனியை உண்ணுமாறு செய்தனன். அக்குற்றத்திற்காக அத்தனும் அவ்வையும் பூலோக சுவர்க்க மாகிய உவ வனத்திலிருந்து தூரத்தப்பட்டனர். இதுவே காப்பியத்தின் கதை.

ஜந்தாம் பரிச்சேதத்தின் தொடக்கத்திற் சில அடிகளின் மொழிபெயர்ப்பினைத் தருகின்றும்.

நித்திலத்தை வாரி நிலத்தில் உகுத்துபோல்
காலைப் பரிதி கதிர்காலும் வேளையிலே,
உள்ளக் கவலையின்றி உணவுடவிற் சேர் தவினால்,
நன்கு துயின்றெழுந்த நல்லோர் புகழ் அத்தன்
இளங்காற் றிசையொலியும், இன்ப இலையொலியும்,
வளஞ்சான்ற நீரருவி வாய்நின் றெழுமொலியும்,
பள்ளி பெழுச்சிப்பண் பாடுகின்ற புள்ளோலியும்
ஆரா உவகைதர, அன்பிதயத் துள்ளாரச்,
சீரார் இளமான், திருமகன்போல் வாள் அவ்வை,
காதற் கிளியனைய கட்டழகி, எந்நானும்
வைகறையில் முன்னெழுவாள் மலர்ச்சயனம் விட்டகலாக்
செய்கையினை நோக்கி, அவள் செந்தா மரைவதனம்
ஏறச் சிவந்த இயல்பும், மலர்க்கூந்தல்
சீர்சிதைந்து சோர்ந்த செயலுங்கண் டுள்ளாருகி,
எழிலார் மடநல்லார் இன்றுயிலுஞ் சீரிதே,
என்னவளத் தெண்ணி, இனந்தென்றல் மென்மலர்மேற்
சென்று வருடுங் திறமணைய மெல்லொலியில்,
‘என்ன ருயிர் த்துணையே; ஈசன் எனக்களித்த
செல்வ நிதியே! செழுந்துயில்நீத் தேயெழுவாய்,
புத்தமிழ்தே! அன்பே புலரிப் பொழுதினிலே,
வாச மலர்க்கொடியில் வண்டினங்கள் தேன் அருந்தும்

விந்தையினைக் காண்போம், விழிதுயில்நீத் தேயெழுவாய்,
வண்ணவண்ணப் பூக்கள் மலர்ந்தனகாண்'

[என்றுரைத்தான்;
ஆங்கவரும் இன்றுயில்நீத் தன்பன் முகநோக்கி,
‘மேதகவு செம்மைநெறி மேவியன் னன்பரே!
காதலரே! ரும்முகமும் காலை இளம் பொழுதும்
கண்டேன்; கவலையற்றேன்; கங்குற் பொழுதினிலே,
கனவோ நனவோநான் கண்டதொரு காட்சியினை
விண்டுரைப்பேன் கேளீரிம் மேதினியில் வந்ததற்பின்,
நாளினபின் நாள்கழிய நாளையென்ப தொன்றறியாத
துன்ப மறியாத் தொடக்கறியா வாழ்க்கை துய்த்தேன்;
கடந்த இரவிற் கலக்கமுறுஞ் செய்திகண்டேன்;
நின்குரல்போல் மென்குரவில், “நித்திரையோ

[அவ்வையோ!

இனிய நிசிப்பொழுதில் எவ்விடத்தும் மோனநிலை;
வட்ட மதியமுயர் வானின் ரெளிகாலும்;
இருள்குவிந்த மென்னிழலால் எங்கெங்கும் எப்பொருளும்
கண்ணுக் கினியகண்டாய், காரிகையே! வானுறையும்
விண்ணப்பர்நின் பேரழுகில் வேட்கையுற்ற நீர்மைராய்க்
கண்ணிமையார் நோக்குதலைக் கண்டிலையோ?’

[என்றுரைக்க,

எழுந்தெங்கும் நோக்கினேன்; இன்குரவின்
[பின்சென்றேன்;
ஞானத் தருவிடத்தை நண்ணினேன்; ஆங்கொருவன்
வானேர் படிவத்தன் வாய்விட் உரைபகர்வன்:
“கண்ணுக் கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினிய
உண்ணத் தெவிட்டா உணரவமிழ்தச் செங்கனிகள்,
எண்ணெண் கலைஞான இன்கனிகள் தாங்கிநின்ற
செல்வ மரமே, நின் செழுங்கிளைகள் பாரித்த

தீங்கனியை மானிடருந் தேவர்களும் உண்டிலர்காண்;
கல்வி யறிவைக் கடிந்தொதுக்கல் சீரிதோ?
உண்பல்யான்” என்றுன் ஒருகனியை வாய்மடுத்தான்;
ஆனை கடந்தசெயல் ஆதலினால் நான் அஞ்சி,
ஓருபால் ஒதுங்கினேன்; உரவோனபின் னும்மொழிவான்;
“மானிடர் இத் தீங்கனியை மாந்துவரேல், வானுலக
இன்பம் பெறுவார்; எழிற்பாவாய், அவ்வையோ!

இக்கனியை உண்ணுதியேல், எழிலார் அரமகளிர்
தோற்றப் பொலிவுடனே தூயஅறி வும்பெறுவாய்;
வானத் திவர்ந்துசெல்லும் வல்லமையும் நீபெறுவாய்;
நாகநாட் டோர்தம் நலம்பெறுவாய்” என்றுசொல்லி,

ஓர்கனியைத் தந்தான் உயர்மணமுந் தீஞ்சவையும்,
புலன்வழியென் சிந்தைபுகப் புதுக்கனியை

[வாய்மடுத்தேன்:

ககனத் தெழுந்தந்தக் கந்தருவன் பின்போனேன்;
மேக மியங்கும் வியன்புலத்தைத் தாண்டியபின்,
மேதினியை நோக்கி வியந்தேன்; அவ் வெல்லையிலே,
கந்தருவன் சென்றுவிட்டான்; கண்டுயின்றேன் காதலரே!
கனவீ தெனவற்றிந்தேன் கலக்கந் தெளிந்த'தென்றான்.

செகசிற்பியார் காலம் கி. பி. 1564 முதல் 1616
வரை ஆகும்; மில்தனூர் காலம் 1608 முதல் 1674 வரை
ஆகும். டிரைடன் என்னும் அகலக்கவி 1631 முதல்
1700 வரையும் வாழ்ந்தார்; பாப்பு என்னும் இலக்கணக்
கவி 1688 முதல் 1744 வரை வாழ்ந்தார்.

பதினேழாம் நூற்றுண்டின் இறுதியிலே ஆங்கில
மொழி வழங்கிய மக்களின் தொகை ஜம்பது லக்ஷ்மாகும்.
ஜம்பது லக்ஷ்ம் என்றால் அரைக்கோடி. இந்நாளிலே
இலங்கைத் தீவிலேயுள்ள சனத்தொகையினும் குறைந்த
எண்ணிக்கையுள்ள மக்களே, அந்நாளில் ஆங்கில நாட்டு
டில் வாழ்ந்து ஆங்கில மொழியை வழங்கினார்கள். முந்
நூற்றுண்டு எல்லையினுள்ளே ஆங்கில மொழியைத் தமது
தாய் மொழியாக வழங்குவோர் தொகை நாற்பது மடங்கு
பெருகிவிட்டது. பிரித்தானியாவிலே, இந்நாளில் வாழும்
நாலரைக்கோடி மக்களும், அமெரிக்க ஜக்கிய மாகாணம்,
கனடா, அவஸ்திரேலியா, தென் ஆப்பிரிக்கா முதலிய
குடியேற்ற நாடுகளில் வாழ்வோருமாக இருபதுகோடி
மக்கள் ஆங்கில மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட
வர்கள் இந்நாளில் இப்பூவுலகில் வாழ்கின்றனர். அஃதன்றி
யும் ஆங்கிலரது ஆணைசெல்லும் இந்தியா முதலிய நாடு
களிலும், பிற நாடுகளிலும் ஆங்கில மொழியறிவு உள்
ளோர் தொகை இன்னும் பலகோடியாகும்.

கி. பி. 1832 முதல் 1901 வரையும் பிரித்தானிய
சக்ராதிபத்தியத்தினை ஆளுகை புரிந்த விக்டோரியா
ராணியாரின் காலம் ஆங்கில நாடு பல துறையிலும் சிறப்
பெய்திய காலமாகும்.

பதினெட்டாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியிலே தோன் றிய உவால்டார் ஸ்கோட் (1771—1832), உவேட்சுவேத் (1770—1850) என்னுங் கவிவாணர்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தார்கள். பைரன் (1788—1824), ஷெல்லி (1792—1822), கீத்சு (1795—1821), தெனிசன் (1809—1892), றபர்ட்சிரெளண்ணிங் (1812—1889) எனப் பெயரிய அழியாப் புகழ்படைத்த அகலக் கவிகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டிலே திகழ்ந்தார்கள். மேற்குறித்த எழுவரும் இயற்றிய காப்பியங்களும் தனிப்பாடல்களும் எத்தனையோ பல. எண்ணிறந்த புலவர்கள் சிறந்த வசன காவியங்கள் இயற்றினார்கள். சையன்ஸ் என்னும் அறிவியல் நூல், கணித நூல், வான நூல், இதிகாச நூல், தத்துவ நூல் முதலிய கல்வித்துறைகள் பலவற்றிலும் எத்தனையோ பல நூல்கள் எழுந்தன. ஆகஸ்பார்ட், கேம்பிறிடஜ் என்னும் நகரங்களிலுள்ள பழைய பல்கலைக் கழகங்களும், லண்டன், மாண்செஸ்டர், முதலிய நகரங்களிலுள்ள புதிய பல்கலைக் கழகங்களும் கலைத்துறைகள் பலவற்றையும் போற்றி ஆதரித்துவங்தன; இன்றும் ஆதரித்து வருகின்றன.

மேலே நாம் குறிப்பிட்ட எழுவருள்ளே உவால்டார் ஸ்கோட் எத்தனையோ சிறந்த வசன காவியங்களைச் செய் திருக்கிறார்; இவர் ஆக்கிய செய்யுள்வடிவ நூல்கள் அத்துணை உயாவுடைய வல்லவாயினும், கதை பொதிந்த பனுவல்களாதவின், இளைஞர்க்கு உவகை பயப்பன். இவர் ஸ்கோட்லாந்திலே பிறந்தவர்; தேசாபிமானம் நிறைந்தவர். பழைய காலத்திலே தமது நாட்டிலே வாழ்ந்த குறுஙில மன்னரது வீரச் செயல்களையும் அவர்களது மன்றங்களிலே யாழிசைத்த பாணர் திறத்தினையும் சிறப்புறக் கூறுவார்.

இவரது பாடல்களைப் படிக்கும்போது, பழந்தமிழ் நாட்டின் நினைவு உள்ளத்திலே இயல்பாக எழும். மன்னனுயிர் காக்கத் தம்முயிரை யீடும் மறவர் செயலும், அடுகளத்திலே தம்மைந்தர் பொருது வீழ்ந்த செய்தி கேட்டு

உவகைக் கண்ணீர் உகுத்த வீரத்தாயர் செயலும், ஆண்மைசான்ற ஆடவரும் அழகுவாய்ந்த அரிவையரும் கேட்டு உளமுருகுமாறு வீரஞ்செறிந்த பாடல்களையாழிசையோடு பாடும் பாணர் செயலும் பழந்தமிழ் நாட்டுக்கு உரியனவன்றே? இத்தகைய செயல்கள் உவால்டர் ஸ்கொட் என்னுங் கவிஞரது தாய்நாட்டுக்கும் உரியன.

இவர் பாடிய பாணன் பாட்டு என்னும் பனுவலின் தொடக்கத்திலே பாணனது பழையை கூறுமிடத்து

‘தாவுகின்ற பரிமாவின் மீதிவர்ந்து சென்று தரணிபரும் அரிவையரும் உருகவிசை பொழிவோன்’

எனப் பாணனைப் பாராட்டுகிறார். கால வேறுபாட்டி ஞலே வேற்று மன்னன் மணியாசனத் தமரப், பாணன் ஆக்கமிழந்து, பசிப்பினியை யாற் றுதற்கு ஒருபிடி யுணவு தேடி, ஏழைகளுடைய மஜையினை நாடி, அலைகின்ற நீர்மையினை உருக்கத்தோடு கூறுகிறார்.

மேலும், நீர்நிலைக் கண்ணிகை யென்னும் அழகிய பனுவலின் தொடக்கத்திலே, கவி தன்னையே பாணஞகைக் கற்பித்துத் தேடுவாரின்றிப் பலநாள் மரக்கிளைமீது கிடத் தலிற் பசங்கொடி படர்ந்த யாழ்க்கருவியினை முன்னிலைப் படுத்திக் கூறுகிறார்; ‘வடபுலத்து நல்யாழே! நீரூற்றி னுக்கு நிழலளிக்கும் இம்மரக்கிளைமீது நெடிது தங்கினே. இலையொலியும் அருவி நீரொலியும் இசையியயும், நின் னரம்புகள் இசையின்றித் துயிலுதல் முறையாகுமா? முன்னைனிலே வீசுகின்ற காற்றிலே இசையமிழ்தத்தை யுகுத்தனையே! நின்பாற் பொருமையுற்ற பசங்கொடி படராந்து நின் நரம்புகளை ஓவ்வொன்றுக்க் கட்டிவிட்டமையினுலே பேசாதிருக்கின்றனயா? வீரர் முகத்திலே புன் னகை தவழவும், அரிவையர் நாட்டங்களிலிருந்து உவகைக் கண்ணீர் கலுழவும் நினது இனிய குரலினுலே பேசலாகாதா? முன்னைனிலே, கலிடோனியாவிலே, விழாக் கொண்டாடுவார் மத்தியிலே, நீ மெளனஞ் சாதித்த தில்லையே. காதலையும் வெற்றியையும் பாடி, அச்சத்தை

யும் பெருமிதத்தையும் அளவுபடுத்தினேயே. நினது இசை கேட்டுருகும் வண்ணம் காவலரும் காரிகை நல்லாரும் சூழ்ந்து நின்றனரன்றே? வீராது தீரச்செயலும் காரிகையாரது ஒப்பற்ற கண்ணி ஜெகஞ்சோமே நினது பாடற் பொருளாக அமைந்தன.

“நல்யாழே! துயிலொழிந் தெழுவாயாக! – நினது நரம்புகளிற் படருங் கையானது பயிற்சியற்ற கையெனினும், செழிய பழும் பாடல்களின் இன்னெனியை ஓரளவிற் காவது இசைத்தலாகாதா? நின்னிசைக்குருகி ஓர் இதய மாவது துடிப்புறுமெனின், நின்செயல் வீண்செயலாகாதல்லவா? நீ இன்னும் வாய்திறவா திருத்தல் தகுதி அன்று. சித்தத்தைக் கவரும் வனமோகினியே! எழுங்கிரு, இன்னும் ஒருமுறை எழுங்கிரு:

உவேட்சவேத் எளிய நடையிலே, பொதுமக்க ஞடைய இன்ப துன்பங்களையும், இயற்கை வனப்பையும் பொருளாக வைத்துக் கவியியற்றியவா.

முதுவேனிற்காலம்; நண்பகல்; பரந்தவெளியிடத் திலே சிதைந்த குரம்பையொன்று காணப்படுகிறது. அதனை நோக்கிக் கவிஞர் நடந்து செல்லுகிறார். செல்லும் வழி சேற்று நிலம் ஆதவினாலே கால்கள் துன்புறுகின்றன. சேற்றிலிருந்து ஈக்கள் எழுங்கு முகத்தைச் சூழ, இருகைகளாலும் ஒய்வின்றி அவற்றை ஓட்டுகிறார். இதனால் கைகள் சோர்கின்றன. இத்தனை அழகினிடையே கவிதை சுரக்கின்றது.

முதுவேனிற் பெரும்பொழுதின் முளைத்தெழுந்த பரிதி முன்னேறி ஒளிபரப்ப, மென்னீர அருவி மதுவாரும் பொழிலகத்துத் தென்றிசையிற் ஞேன்ற, வடத்தையின் மிகத் தெளிந்த வளிவழங்கும் வெளியில், வானகத்தில் அசைவின்றி வதியுமுகிற் குலங்கள் மன்னியநன் னிழல்பரப்ப, அந்நிழலி னிடையே, வேனில்வெயில் கதிர்சொரிய, உளமகிழ்வு விரிய, மெத்தென்ற பசம்புல்லில் எத்தொழிலும் இன்ற

அஞ்சிறைய புள்ளிசைக்கும் செழும்பாடல் செவிவாய்

அகநுழைய, இருள்விரவு மலைமுழையில், அயர்ந்து
துஞ்சதல்போற் றுயிலாது கடைக்கண்ணால் அழகு

சுவைத்திடுவான் ஒருவன்; அவன் சுகத்தினையென்

[என்போம்?

நோக்கினிய அவ்வெளியில், இருகாலும் சேற்றில்

நொந்தலைய, முகத்தினைச்சுழந்து) அந்தரமே பெயரும்
ஈக்குலங்கள் தமையோட்டும் இருகரமுஞ் சோர,

இளைப்புடனே வழிநடந்தேன் யானுமந்தப் பொழுதில்.

நீண்டுயர்ந்த மரம்பலவும் உடன்பிறந்தார் போன்று

நிலைத்தொன்றுஞ் சோலையிலே, இலைக்குரை சிதைய,
ஈண்டிநின்ற சுவர்நான்கா யியைந்ததொரு குரம்பை;

இக்குரம்பை தனையடைந்தேன்; இளைப்பொழிந்தேன்;
[ஆங்கு

நல்லிரும்புப் பூண்செறிந்த தண்டொருபாற் கிடக்க

நன்னிழவிற் பலகையின்மேல் என்னரிய நண்பன்

அல்லவறப் படுத்திருந்தான், திண்ணியநல் லுடலம்,

அருஞ்சுரங்கள் பலகடந்தும் அசையாத நிலையான்

தீர்க்காயுளாக எண்பது ஆண்டு வாழ்ந்து ஓய்
வின்றிக கவிதை புனைந்தளித்து உவேட்சவேத கீழவர்
இயற்றிய பாடல்கள் மிகப்பல. உயர்ந்த நோக்கமும்
இடையிடையே வேதாந்துக் கருத்தும் அமைய எனிய
நடையிலே செய்யுள் செய்தார். இவரும் வேறு சில
புலவர்களும் வடபாலிலே ஸ்கொட்டலாந்திலே வாவிக
ளிடையே வாழ்ந்து கவி இயற்றினமையின் வாவிக்
கவிஞர் என்னும் பெயருக் குரியராயினர்.

இவருக்கு நேர் விரோதமாக முப்பத்தைந்து, முப்பது,
இருபத்தைந்து என்னும் என்னிக்கையுடைய ஆண்டுகள்
மாத்திரமே உயிர் வாழ்ந்த பைரன், ஷல்லி, கீத்ச என்
னும் மூன்று பெருங்கவிகளும் ஆங்கிலமொழிக்கே அழி
யாத பெருஞ் செல்வத்தை உதவினர். இம் மூவரும் நண்
பர்கள். பைரன் கிரேக்க நாட்டிலே போர்க்களத்திலே
உயிர் துறந்தார். ஷல்லி உரோமாபுரியை யடுத்த கட
விலே படகு கவிழ்ந்து அமிழ்ந்தி உயிர் நீத்தார். இவர்

உடலின் அக்கடற்கரையிலே தகனித்துச் சாம்பரை உரோமாபுரியிலே அடக்கஞ் செய்தார்கள். கீத்சும் தமது பூதவுடலினே உரோமாபுரியிலே நீத்தார். மூவரிலும் இளையாராகிய கீத்சு முதலிலே மரணித்தார். இவரைக் குறித்து ஷெல்லி இயற்றிய கையறு நிலைச் செய்யுள் நிறைந்த கவியயம் வாய்ந்தது. கடலிலமிழ்ந்திய ஷெல்லி யின் சட்டைப்பையிலே கீத்சு இயற்றிய லாமியா என்னும் பனுவல் இருந்தது.

இவர்கள் முற்பிறப்பிலே யவனபுரத்திலும் உரோமா புரியிலும் வாழ்ந்த புலவர் வரிசையில் உள்ளவர்களோ என எண்ணவேண்டி இருக்கிறது. கீத்சு, கல்லூரியிலே யவனமொழி பயிலவில்லை; ஆனால் அவருடைய செழும் பாடல்கள் வரிக்கு வரி யவனபுரத்துக் கவியயம் சொட்டு வன. இம்மூவரும் இயற்றிய சிறங்க நூல்கள் பாரகாவியங்களாதவினாலே, ஒவ்வொருவரையுங் குறித்து ஒவ்வொரு தனிப்புத்தகம் (பெரிய அளவிலே) எழுதினால்நிறி, இவர்களது ஆற்றலை அளவிட்டுரைக்க முடியாது.

இன்றைக்கு இருபது ஆண்டுகளின் முன்னே வண்டன்மா நகரிலே. கீத்சு, இகவாழ்வொருவிய நூற்றுண்டுவிழாக் கொண்டாட்டாட்டானாக்கள். அவ்விழாக் கொண்டாட்டத்து நிருவாக சபையாருக்கு யான் எழுதி யனுப்பிய செய்யுளை இங்குத் தருகின்றேன். இப்பெருங்கவி வகுத்தகாப்பியங்களின் தொகையினை இச்செய்யுள் வாயிலாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

திருமலி அழகுடைச் செழும்பொருள் தானே உவகை நீர்மையது; ஆங்கவ் வுவகை பன்னைட் கழியினும் கழியா இயல்பிற்றன்டா இன்பந் தந்துநிற் பதுவே எனமுதல் நிறீஇய இன்னிசைச் செய்யுள் மனனுறு மகிழ்வினை வழங்கி அணிமிகும் செஞ்சொற் பொதிந்த செவ்விய நடையது; அஞ்செஞ்சீறடி அரமகள் ஒருத்தி சோம னுலகு துறந்து, புவியுற்றுக் காமனுங் கைதொழுங் கட்டழ கமைந்த

எண்டிமி யோன்எனும் இளவலை விரும்பும்
 செய்தி கூறும் சீரிது; திரைகடல்
 அலையி ஞப்பனும், அருங்கடி கமழ்த்தரும்
 நறுமலர் பொதுளி உறுஞிமி றூர்க்கும்
 உவவன மருங்கும் உற்ற துரைத்தலின்
 விஞ்சைய ருலகின் வியன்றெரிந் துரைப்பது;
புவனநல் லறிஞர் பனுவலி னமைந்த
 கவிநய மருவிய காட்சிய(து); அறிஞர்
 பெருங்காப் பியமெனப் பேசதற் குரிய
 அருங்காப் பியத்தை அளித்தனை மன்னே
 அதா அன்று,
 மாயா மயக்க வஞ்சமில் வுலகம்
 குருபரன் அருளால் மருவுவ(து) அறிவெனும்
 உண்மையை யுரைக்கும் வண்மைசால் கவிதை,
 லாமியா வெனும் பெயர் மேவிய மடவரல்
 லீசியஸ் என்னும் இலோஞுற் பேணி
 இன்னுயிர்க் காதலன் ஆக்கல் வேண்ட
 அவனும்,
 மங்கல நாணை வழங்கும் எல்லை
 அபல்லோ னியன்எனும் அறிஞன் தோன்றித்
 கட்புலங் கொண்டவள் கள்ளவஞ் சனையை
 ஒழித்த லுரைக்கும் உயர்நடைச் செய்யுள்
 அளித்தனை மன்னே; ஆங்கது வன்றியும்
 காதலி னியல்பைக் கருத்துற விளக்கும்
 இஸபெல் லாவின் இன்னல்சார் சரிதம்
 வசையின் றுகு மாண்பிற் சமைத்தனை;
 அதன்கண்,
 நித்திலந் தருவ திலங்கைத் தீவென,
 வித்தக உரைத்தனை; விண்ணைட் டமிழ்தம்
 புரையுமெச் சுவைபொதி உரையுடைச் செய்யுள்
 பலவா யமைத்தனை; நலநா நூகர்ந்தோம்.
 பல்லா யிரங்கா வதத்தினுக் கிப்பால்
 உள்ளேம் ஆயினும், உன்னுரை கேட்டு
 மகிழ்ச்சி எய்தினம்; மதுவிரி நறுமலர்
 அவிழ்ந்து பகற்போ(து) அளிகளுக்கு உணவும்,
 பாங்குசென் றேர்க்குப் பரிமள வாசமும்,
 தந்து வீயுந் தங்மையைப் போல
 ஜயைந் தாண்டின் அகில நீத்தனை.
 நீபோய்,
 நாருண்டு கழிந்தன எனினும் நின்மொழி

இன்றலர் நறுமலர் என்ன நின்றது;
 அதனால்,
 ஆங்கில மொழிசெலும் அனைத்துநா டர்க்கும்
 களங்கமில் களிப்பினைத் தந்து,
 கிளர்ந்து விளங்குமாற் கீத்களனும் பெயரே.

இப்புலவர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலே பிராஞ்சுதேசத் திலே, பெரியதொரு புரட்சி யேற்பட்டது. உணவின்றித் துன்புற்ற தொழிலாளிகளும் ஏழைமக்களும் முதலாளிகளையும் பிரபுக்களையும் அரசகுடும்பத்தையும் அழித்து, விடுதலை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்னும் முழுககத் தோடு நாட்டிலே புரட்சி செய்தார்கள். பிராஞ்சு நாட்டினை ஐரோப்பிய முடிமன்னர்க் களைலோரும் எதிர்த்துப் போராட்டங்கள். நப்போலியன் எனப்பெயரிய தளபதி பிராஞ்சு நாட்டினை எதிர்த்து வந்தோரோடு போராடி வெற்றிபெற்றதோ டமையாது, படையெடுத்துச் சென்று ஐரோப்பாவின பெரும்பாகத்தை மேற்கொண்டு பிராஞ்சு நாட்டுக்குப் பெரும்பெயர் உண்டாக்கினான். நன்றியறிதல் காரணமாகப் பிராஞ்சியர் நப்போலியனைச் சக்கரவர்த்தி யாக்கிச் சிங்காசனத்தில் இருத்தினா. இந் நிகழ்ச்சிகள் ஆங்கில நாட்டுக் கவிவாணரது காப்பியங்களிலே, ஒரு புத்துணர்ச்சி தந்து காணப்படுகின்றன. பிராஞ்சிய நாட்டில் எழுந்த விடுதலை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்னும் ஓலியானது எவ்விடத்தும் பரவியது.

ஷெல்லி துன்புற்றேருக் கிரங்கும் தூய உள்ளம் வாய்ந்த கவி. கலாசாலையிற் படிக்கின்ற காலத்திலே, இவர் பூவுலகத்துக் கொடுங்கோல் மன்னர்களையும், ஏழைகளை வருத்தும் பிரபுக்களையும், மன்னருக்கும் பிரபுக் களுக்குஞ் சார்பாக வானுலகத்திலேயிருந்து அரசாஞ்சும் தெய்வத்தையும் ஒருங்கு வையத்தொடங்கினார். எங்கும் பரந்து உயிர்க் குயிராக விளங்கும் கருணைக்கடலாகிய மெய்க் கடவுளிடத்திலே நிறைந்த பத்தியுள் ஷெல்லி யின் உள்ளக்கருத்தை யறியாத மக்கள் அவர் தெய்வத்தை இகழுகிறார் எனக் குற்றங் சாட்டிக் கலாசாலையிலிருந்து

தூரத்தியதோ டமையாது, அவரது குழந்தையைத் தானும் அவர் வளர்த்தல் கூடாதெனத் தங்கையிடமிருந்து மைங் தனைப் பிரித்தார்கள். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளினாலே கவிஞர் ருள்ளம் பெரிதும் அல்லலுற்றது. இவரது கவிதை விண்ணுலகத்தை மண்ணுலகத்திலே காட்டும் பேரழகு வாய்ந்தது. நிலவின் ஒளியும், விண்மீன்களின் வனப்பும், இசையின் மென்னீர்மையும், குழந்தையின் மழலையும், மெல்லி நல்லாரது தூய அன்பும், மேகங்களின் வனப்பும், செஞ்சுடர்ப்பரிதியின் தோற்றமும் மறைவும் இவரது கவிதையிற் படிதலினாலே புதிய நலம் பெற்றுத் திகழு கின்றன.

இளந்தென்றவின் மெல்லுயிர்ப்பும் மாலைப்பொழுதின் அழகும், எங்கும் நிறைந்த அமைதி நிலையும், வளர்மதியின் ஓள்ளொளியும், விண்மீன்களின் மெல்லொளியும், நீல விதானம் போன்றமெந்த வானினமுகும் மேல்வரும் வெண் பாக்கஞ்சுட கூறப்படுகின்றன.

வேணி விளந்தென்றல் மெல்லுயிர்ப்பு நன்மாலை மானின் செவிக்கு மருந்தாகி,—வானின் உரைதேர்ந்த மோன உறுதி குலைக்கும், அரிதன்றே அல்லின் அழகு?

மங்குல் பயிலா வளர்மதியின் ஓள்ளொளியும், எங்குமியல் மீனைளியும், எய்தியே—கங்குல் விழிதுயிலும் பூமகட்கு மேலாப்பா யன்பின் வழியிலும் நீர்மையதில் வான்.

எய்ஸ்க்கிலீஸ் எனப்பெயரிய யவனபுரத்து நாடக ஆசிரியரது நடையினைப் பின்பற்றி இவரெழுதிய கட்டு நீங்கிய பிரமேதயன் என்னும் நாடகம் உயர்ந்த வீரச்சவை செறிந்தது. பிரமேதயன் வானுலகிலிருந்து நெருப்பினைக் கவர்ந்துவந்து மண்ணுலகத்தோருக்கு வழங்கிய பேருப காரி. தேவராஜனுகிய யோபிதாவினது ஆஜைக்கு அடங்காத காரணத்தினாலே பிரமேதயன் சிறையிலிடப்பட்டான். பனிப்டர்ந்த மலைச்சாரலிலே சங்கிலியாற் கட்டப் பட்டான். தேவராஜனுடைய கட்டளையினாலே ஓய்வின்றிக்

குளிர்ந்த வாடை வீசியது; கழுகுகள் வந்து முக்கினாலே உடற்றசையைக் குடைந்தன. பிரமேதயனுடைய ஆண்மையையும் உண்மை வீரத்தையும் ஒருவகையாகவும் எதிர்த்து அடக்கமுடியவில்லை.

ஹூல்லாஸ் எனப்பெயரிட்டு இவரெழுதிய நாடகம் யவனபுரத்தின்மீது இவருக்குள்ள பேரன்பினை வெளிப் படுத்துவது. அக்காலத்திலே துருக்கியர் கிரேக்கநாட்டில் அரசு செலுத்தினமையின், சுதந்திரப் போராட்டம் நடந்துகொண் டிருந்தது.

இவரியற்றிய பார காவியங்கள் அரிதுணர் பொருளன. வானம்பாடிப் புள்ளினைக் குறித்த இசைப்பாட்டு, மேகத்தைக் குறித்த இசைப்பாட்டு முதலிய சிறு நூல்களே மாணவராற் பெரிதும் பயிலப்படுவன.

ஜோரோப்பாக் கண்டத்திலுள்ளோர் ஆங்கிலப் புலவர்களுடைய கவித்திறனைப் பாராட்டுங்கால், செக சிற்பியாருக்கு அடுத்த படியிலே பைரன் என்னும் புலவரைக் கொள்ளுவார்கள். பைரன் பட்டவர்த்தனர் குடும்பத்துத் தலைமகனுதவின் லார்ட் பட்டம் வகித்தவர். இளமையிலே தந்தையை இழந்தார். இவர் தாயின்மீது வெறுப் புடையவர். ஒழுக்கந் தவறிய நடையினாலே இவரை முதியோர் வெறுத்தனர். சிருங்கார ரசம் மேவ இவர் செய்த காவியங்கள் மிகப்பல. தொட்டவற்றையெல்லாம் பொன்னுக்கும் பரிசுவேதிபோல எந்தப் பொருளை யெடுத் தாலும் கவிநயம் சொட்டுமாறு செய்வார். ‘கருதுவதங் கொன்றுண்டோ காப்பியக் கவிகள் காம எரியெழுவிகிற்பித்திட்டார்’ எனத் தமிழ் நாட்டுப் பெரும்புலவர் கூறுவதுபோலவும், ‘சுவை பலவென்று சொல்லுவார் புலவர் யாம் வேண்டுவது இன்பச் சுவையே’ என்று வடமொழி மன்னன் வரித்ததுபோலவும் இன்பச் சுவையினைப் போற்றி இவர் செய்த டன்ஜாவான் என்னும் பெருங்காப்பியம் பதினாறு இலம்பகங்களால் நடப்பது. திருத்தக்க தேவரது காப்பியத் தலைவனுகிய சீவகனைப்

போலப் பைரனது காப்பியத் தலைவனுகிய டன்ஜாவானும் காமதுரந்தரன். பல மகளிராற் காதலிக்கப்படும் ஆடவ னுக்கு அப்பெயர் சூட்டுதல் ஆங்கிலமொழி வழக்காக வந்துவிட்டது. சீவகன் கன்னியரையே காதலித்தான்; இது தமிழ் மரபு. டன்ஜாவானே வென்றால் பிறர் மனைவியர் காதல் வலையிலுஞ் சிக்குண்டான். இக்காப்பியத்திலே பல விடங்களிலே கவி தமது சொந்த அநுபவத் தைக் கூறக் காணலாம். பதினெட்டாம் ஆண்டுப் பருவத்திலே பிறன் மனைவியிடத்து வைத்த பொருந்தாக் காதல் காரணமாகத் தாயினாலே பிறநாட்டு யாத்திரைக்கு அனுப்பப்பட்ட டன்ஜாவான் கப்பலுடைந்து தன்னாந் தனிய னைய ஒரு தீவுக்கரையை அடைகிறுன். கரையிலே உணா விழுந்து கிடந்தோனை யவனபுரத்து இளங்கை யொருத்தி யும் அவளது உயிர்ப் பாங்கியும் கண்டெடுத்து உபசரிக்கின்றனர். பின்பு இவன் அநங்கையை மணக்கின்றன. அவள் தந்தை வெகுண்டு இவனை அடிமையாக விற்று விடத் துருக்கி தேசத்தை யடைகிறுன். அரமனை மாதொருத்தி இவனை விலைகொடுத்து வாங்கிப் பெண் னுடை தரிப்பித்து அந்தப்புரத்திற்குக் கொண்டுசென்று தன் கருத்துக் கிசையும்படி கேட்க, இவன் மறுக்கிறுன். அங்கிருந்துந் துரத்துண்டு துருக்கிக்கும் ருஷியாவுக்கு மிடையே நடந்த யுத்தத்திலே கலந்து ருஷியா ராணியின் முன்னிலையை அடைகிறுன். ராணி இவனைக் காதலிக்கிறுன். அவளது அன்புக்குரியவனுகி, அரசியல் விஷய மாக இங்கிலாந்து தேசத்தை யடைகிறுன். அங்கும் பல மகளிர் இவனைக் கண்டு தமது நிறை யழிகின்றனர். சரித்திரம் ஒழுக்கத்தி னிழிந்ததாயினும், பைரனியற்றிய காப்பியம் சீவக சிந்தாமணியிலும் கவிச்சுவை மிக்கது, யவனாட்டின்மீது இக்கவிக்குள்ள பேரன்பு காப்பியத் தின் பல விடங்களிலே காணப்படுகிறது. சைல்ட் ஹருல்ட் யாத்திரை என்னும் பெருங்காப்பியம் தேசாபி மானச் சுவையிக்கது. வானகமும் மண்ணகமும், சார்தானுப்பாலஸ், காயின், உவேர்னர், அங்கஹீனன்

அங்கம் லிமிரங்தது எனப் பெயரிய நாடகங்கள் இலக்கண மும் சுவையும் நிரம்பியவை. இவரியற்றிய சிறு காப்பியங்களும் பல. கடலை வருணி பதில் இவருக்கு இணையா யினர் யாருமில்லையென்றே கூறலாம்.

விக்டோரியா ராணியினது சமஸ்தானப் புலவராகப் பெரும் பெயர் பெற்றவரும், ஒழுக்கமே யுருவெடுத்தாற் போன்றவருமாகிய தெனிசன் என்னும் பெருங்கவியைப் பற்றி ஒரு சில கூறுவாம். இவரும் லார்ட் பட்டம் வகித்தவர். இவருக்கு அப்பட்டம் ராணியாரால் வழங்கப் பட்டது. இவர் மகா கவியாயிருந்ததோடு, ஞானவானாக வும் விளங்கினார். இவரது சகோதரியாருக்கு மனமகனாக வருவதற்கிருந்த நண்பரொருவர், இவர்மேற் பேரன்பு பூண் டோர், இளவுயதிலே இறந்துபோக அத்துயரினை ஒருவாறு ஆற்றிக்கொள்ளும் வண்ணம் இவர் பாடிய கையறு நிலைச் செய்யுள் ஒரு வேதாந்த நூல்போல் அமைந்தது. மக்கள் வாழ்க்கையின் நிலையாமையும், ஆண்டவனே நமக்கு ‘எய்ப்பில் வைப்பு’ ஆவான் என்பதும், ஒழுக்கத்தினு லெய்திய புகழ் அழியா நீர்மைய தென்பதும் பிறவும் நாலடிச் செய்யுளிலே அழகாகப் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. முதற் பத்துச் செய்யுட்களின் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:

‘ஆண்டவனது திருமகனே! அருந்திறலுடையாய்! அழியா அன்பின் நிலைக்களமே! நினது திருமுகத்தை நோலில் கண்டிலமெனினும், உள்ளத்துணர்ச்சியே (நம் பிக்கையே) துணையாக நின்னை நம்பி, நின்னருளிற் கலந்து நிற்கின்றோம்.’

‘பகற்பொழுதினை விளக்கும் செஞ்ஞாயிறும், இரவுப் பொழுதினை விளக்கும் வெண்டிங்களும் நினக்கு உரியவை. மனிதவுயிர்க்கும் விலங்குயிர்க்கும் வாழ்வினை ஈந்தனை; சாவினையும் நீயே படைத்தனை; நினது திருவடி நீ செய்த மனித கபாலத்தின்மீது பொருந்தி நிற்கிறது.’

‘மண்ணிற் புழுதியிற் கிடக்கும் வண்ணம் எம்மைப் புறக்கணிப்பாயல்லை; மனிதனைப் படைத்தனை, ஏற்றுக்குப் படைத்துனையென அவன் அறியான். வாளா இறந்து ஒழிந்துபோம் வண்ணம் படைக்கப்பட வில்லையென அவனது உள்ளம் நினைக்கின்றது. அவன் நினது திருக்கரத்தினால் உருவாக்கப்பட்டான். நீ அறத்தின் முதல்வன்.’

‘மக்களது நீர்மையும் தெய்வத் தன்மையும் நின்பாற் காணப்படுகின்றன. அதியுயர்ந்த, அதிதூயமையாகிய ஆண்டகைமை நினக்கு உரியது. எமது சித்தம் எமக்குரியன். அவ்வரிமை எவ்வாறு எய்தியதென யாம் அறியேம். எமது சித்தம் எமக்கு உரியவாயின, அவை தம்மை நினக்கு உரியவாக்குதற் பொருட்டாகவோ?’

‘யாம் வகுக்கும் முறைகள் சில நாள் நின்று ஒழிந்து போகும் தகைமைய. அவை நினது அருளொளியினின்று சித்றிய கதிர்கள். என் ஆண்டவனே! நீ அவற்றினும் மிககாய்.’

‘எமது உள்ளத்தில் நம்பிக்கையுளது; அறியும் அறிவு இல்லை. அறிவு காட்சிப் பொருள்கள் மேற்செல்வது. (நீ காட்சிக்கு எட்டாப் பொருள்). ஆயினும் யாம் நின்னை நம்புகிறோம். அங்கம்பிக்கை நின்னிடமிருந்து வந்தது. பேரிருளிலே அ.:து ஓர் ஒளிக்கிரணம்; அது வளர்வதாக.’

‘அறிவு மேன்மேலும் பெருகுக. அறிவினும் பார்க்க வழிபாடு எம் உள்ளத்தில் உறுவதாக. முன்னிருந்தது போல உள்ளமும் உயிரும் ஒன்றுபட்டு இசை பரப்புக.’

‘அவ்விசைப் பெருக்கம் உறுக. யாம் பேதைமை யுடையேம், அற்ப மதியுடையேம். அச்சம் நீங்கிய வேளை களில் நின்னை அவமதிக்கின்றேம். பேதையே மாகிய எமக்குப் பொறையினைத் தந்து உதவுவாயாக. நினது அருளொளியைத் தாங்கும் வலிமையினை நீ படைத்த அறபமதியினராகிய உலகின ரெமக்குத் தந்து உதவி புரிவாயாக.’

‘ஏழையேனிடத்துக் காணப்படும் பாவங்களை மன்னித் தருள்வாயாக; (உயிர் வாழுத) தொடங்கியது முதல் எனது தகவுளன யான் கொண்ட எண்ணத்தினை மன்னித்தருள்வாயாக. மதிப்பு எனப்படுவது மனிதனிடத்துத் தோன்றி மனிதனை நாடுகிறது. அது மனிதனிடத்துத் தோன்றி ஆண்டவனுகிய நின்னை அடைவதில்லை.’

‘நின்னாற் படைக்கப்பட்டவன், செம்மை நலம் உடையோனென ஏழையேனுல் மதிக்கப்பட்டவன், அவனது பிரிவினாலே என்னுள்ளத்தில் எழுந்த துயரினை மன்னித்தருள்க. அவன் நினது (திருவடி) நிழலிலே வாழுகிறான் என அடியேன் நம்புகிறேன். ஆதலினாலே, அவன் முன்னையிலும் பார்க்க எனது அன்புக்குப் பாத்திர வான் ஆயினுன் என நான் காணகின்றேன்.

‘சீரற்று அலையும் இவ்வவல இசைகளை மன்னித் தருள்க. நலமின்றிக் கழிந்த இளமையின் பெறுபேருக் அவை எய்தின. எவ்வெவ்விடத்தில் அவை உண்மை நெறியிற் பிறழ்கின்றனவோ, அவ்வெவ்விடத்தில் அவை தம்மை மன்னித்தருள்க. ஞானமுடையாய்! அடியேனுக்கு ஞானத்தைத் தந்தருள்க.’

இப்பெருங்கவி இயற்றிய ‘உலீசன்’ என்னும் செய்யுள் வீரச்சுவை செறிந்தது. ஹோமர் எனப் பெயரிய யவனபுரத்து மகாகவி யியற்றிய உலீச காவியத்துத் தலைவனுகிய உலீசன் கிரேக்க சைனியங்களின் தளபதியாகச் சென்று துரோய நாட்டிலே போர்புரிந்தான். இப்போரினது வரலாற்று முறையினை ஒரு சிறிது கூறுவாம். துரோயம், ஈவியம், பேர்காமம் எனப் பெயரெய்திய நகரம் ஆசிய துருக்கி நாட்டின் வடமேற்றிசையி லுள்ளது. இங்காரத் தரசன் பெயர் பிரியமன்னன். (Priamus). இவன் தனது பட்டத்தரசியாகிய எக்கூபை (Hecuba) யோடு அரசு புரிகின்ற காலத்திலே, துரோயம் செல்வம் மிகுங்த அழகிய நகராயிருந்தது. அரசனுக்குப் புதல்வர் ஜம்பதின்மார்.

இவருள் ஏகதன் (Hector) என்பான் சுத்த வீரனுகவும், பரிசன (Paris) என்பான் காம துரந்தரனுகவும் இருந்தனா. ஒருநாட்ட பரிசன் ஐதாமலையின் சிங்காரத்தினைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வரும்பொழுது மூவர் தேவ மகளிரைச் சந்தித்தான். அவருள் ஒருத்தி தேவராஜனுகிய யோபிதா (Jupiter)வின் மனைவி யூனே (Juno-ஏரை-
Hare; என்றும் பெயர் - மற்றவள்.), செழுங்கலை நாயகி யாகிய மீனேர்வை (Minerva; பாலசி - Pallas - என்றும் பெயர்.) மற்றவள் வேட்கைத் தெய்வமாகிய ஆவிரதை (Aphrodite; வீநசை - Venus - என்றும் பெயர்). மூவருள் ஒவ்வொருத்தியும் தானே மற்றையிருவரினும் பார்க்க அழகிற் சிறந்தவள் எனக்கூறி வாதிட்டுக்கொண்டு வருமெல்லையிலே, பரிசனைச் சந்தித்துத் தமது வழக்கைத் தீர்க்கும்படி அவனைக் கேட்டனர். அழகின் மிக்க ஒரு பெண்ணைக் கூட்டிவைப்பதாக ஆவிரதை கூறிய இரகசிய வார்த்தையில் ஈடுபட்ட பரிசன் அவனே அழகிற் சிறந்தவ எனத் தீர்ப்பிட்டான். இதனைக் கேட்ட யூனே பரிசனை நோக்கி, 'பழிக்கஞ்சாது இவ்வாறு கூறினை; என் சமர்த்தையுங் காட்டுகிறேன்' எனச் சொல்லிப் போய்விட்டாள்.

பின்னர் ஆவிரதை தனது வாக்கின்படி லக்கத் மோனிய தேச ராஜனுகிய மேனிலாவனுடைய (Menelaus) மனையாட்டியும் அழகிற் சிறந்தவருளுமாகிய ஏலேனுவை (Helena)க் கவரந்துகொள்ளும்படி பரிசனுக்கு உதவி புரிந்தாள். பரிசன் ஏலேனுவைத் தன்னுர்க்குக் கொண்டு சென்று மனைவியாக்கினான். இதனையறிந்த மேனிலாவன் கிரேக்கத் தலைவர்களைப் படைத்துணையாகச் சேர்த்துச் சென்று துரோய நகரை முற்றுகை செய்தான். இத்தலை வருள் ஒருவன் உலீசன். பத்தாண்டு பெரும்போ நடந்தது, ஈற்றிலே கிரேக்கர் வெற்றிபெற்றனர். யவனபுரத் துக்குத் திரும்பும் வழியிலே பல துன்பங்களை யடைந்து இன்னும் பத்தாண்டு கழித்து உலீசன் தன்னுரை யடைந்தான். போரின்றி மனையிலே வாழ்வதை யவன் விரும்ப வில்லை. அவனது வீரச் சொற்களை யமைத்துத் தெனிசன்

அழகிய கவிதையொன்று யாத்தார். அதன் மொழி
பெயர்ப்பு வருமாறு:

பெறுபயன் சிறிதே, பெறுபயன் சிறிதே,
வறிதிங் குறையும் மன்னன் யானே;
விளைவு குன்றிய களர்நிலத் துரிமையும்,
(குய்ப்புகை) யடங்கிய அட்டிலும், மெய்ப்படு
மூப்புவந் தெய்திய இல்லக் கிழத்தியும்,
யாப்புற அமையச் செய்வினை யின்றி,
வறிதிங் குறையும் மன்னன் யானே;
என்னிழல் வாழ்வோர் என்னியல் பறியார்;
உண்பார்; துயில்வார்; ஒண்ணிதி குவிப்பார்;
செம்மை நலமிலாச் சிறியோ ரவர்தமக்கு
நடுநிலை யில்லா நீதி வழங்கி,
வறிதிங் குறைதல் மாண்போ? பிறபுலம்
செல்லா தமையேன்; சேரெப் பொழுதினும்
அன்பர் தம்மொடும், அவரிலா நிலையிலும்,
கரையினகத்தும், திரையெறிந் தார்க்குங்
குரைகடற் புறத்தும், பெரிதுபெரி தாகிய
இன்பந் துய்த்தேன் துன்பத் துழன்றேன்;
விழைவுறு மன்னே டலைவுறு நாளில்
அளப்பில கண்டேன்; அறிந்தன பலவே;
எத்தனை நகரம், எத்தனை மக்கள்,
எத்தனை ஒழுக்கம், எத்தனை அவைக்களம்,
எத்தனை அரசியல், எவ்வெவ்வ விடத்தும்
பெரும்பெயர் நிறுவி அரும்புகழ் படைத்தேன்;
வளமலி துரோய வளிவீசு புலத்தில்,
அடற்போர் மதுவுண் டகங்களி கூர்ந்தேன்:
கண்டன அனைத்தும் என்னகங் கலந்தன;
வாழ்க்கை வட்டத் தெல்லையி னிகந்த
வேற்றுப் புலங்கள் மிகப்பல உளஅவை
செல்வழிச் செல்வழிச் சேணிடை அகல்வன;
உறைப்படு வாளிற் கறைப்படல் தரியேன்;
வாளா உயிர்த்தல் வாழ்க்கை யாமோ;
(அறிவு நிறைதலும் அருஞ்செயல் புரிதலும்
ஒரிரு பிறவியில் ஒழியும்நீர் மையவோ?)
வாழ்க்கைமேல் வாழ்க்கை வந்து குவியினும்
வேண்டா என்ன விளம்பலும் ஆமோ?
யாண்டுபல கழிந்தன, ஈண்டிப் பிறவியில்
எஞ்சிய நாளொரு சிலவே; ஆங்கவை

புதுப்பயன் வினோநா ளாகுக; விதிப்பட
மக்கள் யாத்த எல்லையின் இகந்து,
குணகடற் குளிக்கும் வான்மீன் போல,
அறிவு நிறைதற்கில் வலைகடல் கடக்க
நரைமுதிர் உள்ளம் நாடினின் றதுவே
இவ்வென்புதல்வன்; என்செங் கோலும்
தரணி காவலும் தாங்குதற் குரியோன்;
முரங்கு மாக்களைச் சிறிதுகிறி தாக
நலனுறத் திருத்தும் நாட்டம் உடையோன்;
ஏதமில் மனத்தன்; இல்லுரை தேவரின் ॥
பாதம் பரவும் பான்மையான்; பண்பும்,
சால்பும் உடையோன்; தனக்கென விதித்த
வினைபுரி கின்றுன்; என்வினை பிறவே.

ஆங்கது துறைமுகம்; பாங்கினிற் கப்பல்;
வளிமுகந் தனன் பாய்கள்; தெளிவில்
இருள்குவிந் தனையது, திரைபொரு கருங்கடல்;
வம்மின் நண்பீர்! என்னுடன் உழன்றீர்,
மழையினும் வெயிலினும் வன்மைசால் மனத்தீர்,
யானும் நீரும் யாண்டினில் முதிர்ந்தனம்;
மூப்பினும் வினையுள்; ஆக்கமும் உளவே;
சாதல் எய்துமுன் மேதக வுடைய
செயல்சில புரிகுவம்; தேவரை மலைந்த
அடல்வலி யுடையோம், அருந்திற லேம்யாம்,
பகலொடு சுருங்கும் பர்வையில் ஒளிக்கதிர்; ॥
மெல்லென எழுந்து விண்ணிடை மதியம்;
பல்குரல் எழிலியது பரவையும். வம்மின்
நலனுறு புதுப்புவி நாடியாம் செல்குவம்;
கப்பலைத் தள்ளுமின்; கவினுற அமர்மின்;
பாய்கலை விரிமின்; பல்கதிர்ப் பரிதி
படியும் குணகடற் படர்வோம், முடிவில்
வான்மீன் குளிக்கும் வரைப்பினை அடைவோம்;
துஞ்சினர் வதியும் தூயதீ வகத்தை
எஞ்சல் இன்றியாம் எய்தலும் ஆகும்;
* அருந்திற ளாளன் அகிவே சப்பெயர்க்
காவலன் றன்னைக் காணலும் ஆகும்;
இரிந்தன பலவெனின், இருப்பவும் பலவே;
விண்ணும் மண்ணும் அதிர மலைந்த
திண்மையிர் நாளிற் சேர்ந்தில தெனினும்,

* (அகிலேசன் - Achilles - கிரேக்க சேஜைத் தலைவன்,)

காலமும் விதியும் மேவலின் உடல்வலி
குன்ற வியன்ற கொள்கையம் எனினும்,
சித்த வலிமை சிறிதும் குறைவிலம்,
ஒத்த நீர்மைய உரனுடை உள்ளம்;
முயன்று தேடிப் பெறுகுவம் இடர்வரின்
அயர்ந்து முதுகிடா ஆண்மையேம் யாமே.

றபர்ட் பிரெளஸ்னிங் என்னும் புலவரும் தெனிசைன் போன்று சீரிய ஒழுக்கம் வாய்ந்தவர்; ஆன்றமைங் தடங்கிய கொள்கையார். இவரியற்றிய ஆழியும் பனுவலும் என்னும் பெருங்காப்பியும் உயாந்த கருத்துடையது.

இவர்ப்பின் தோன்றிய புலவரும் பலருளர். ஜார்ஜ் பேர்ண்ட் ஷா என்னும் நாடக ஆசிரியர் எண்பது ஆண்டு நிறைந்தவராயினும், இன்றும் சுவை மிகுத்த புது நாடகங்கள் ஆக்கித் தருகின்றார். இவர் ஜூர்லாந்து தேசத்தவர். அமெரிக்க நாட்டிலுதித்த ஆங்கிலப் புலவரும் பலர். நமது பாரத தேசத்திலே தோன்றியவருள்ளும் சரோஜினி தேவி முதலினார் ஆங்கில மொழியிலே அழகிய பனுவல் கள் செய்திருக்கின்றனர்.

ஆரியவரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவித்தற்குச் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டினை ஒருவாறு நிகர்ப்ப, ஆரியமும் தமிழும் வல்ல பண்டிதமணியாருக்கு ஆங்கில மொழிக் கவியத்தினை ஒரு சிறிது காட்டுதல் கருதி எழுந்த பாட்டிடையிட்ட இவ்வுரைத்தொடர் நிலையானது,

குறிஞ்சி பாட்டினை ஒருவாறு நிகர்ப்ப
ஒலக்கு கீழாட முதலை சுற்றின்கூடு
ஒலதூ சுஞ்சுகள் பாட்டினை கீழ்க்கு கூடு
குறிஞ்சிப் பாட்டினை சுற்றின்கூடு
ஒலதூ சுஞ்சுகள் கீழ்க்கு கூடு
ஒலக்கு கீழாட முதலை சுற்றின்கூடு
ஒலதூ சுஞ்சுகள் கீழ்க்கு கூடு
ஒலக்கு கீழாட முதலை சுற்றின்கூடு
ஒலதூ சுஞ்சுகள் கீழ்க்கு கூடு

(குறிஞ்சி பாட்டினை ஒருவாறு நிகர்ப்ப)

முற்றும்.

விபுலாநந்த ஆராய்வு

விபுலாநந்த இலக்கியத்தின் நான்காம் பகுதியாக வெளிவர இருப்பது விபுலாநந்த ஆராய்வு என்னும் புத்தகமாகும்.

இதனுள் பொருள்நால் சிறப்பு, மேற்றிசைச் செல்வம், உலக புராணம், மதுரை இயற்ற மிழ் மகாநாட்டுத் தலைமைப் பேருரை, டில்லிமாநகர்த் திருவமர் மார்பன் திருக்கோயிற் காட்சி, தென்னைட்டில் ஊற்றெடுத்த பத்தி மார்க்கம் என்பன அடிகளாரின் ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய இருமொழிப் புலமைக்குச் சான்றூக அமைந்துள்ளன.

ரூ. 2/-

புதிய வேளியீடுகள்

எத்தனை கோடி இன்பாற
‘மாயாவி’

ரூ. 6-50

தன் தகப்பனாரைப் பற்றி எழுந்த அவதாறு கலைக் கசிக்கமாட்டாமல் பம்பாய் சென்ற வாலிபன் வனிதா என்னும் மராட்டிய யுவதி யைச் சந்தித்துப் பழகுகிறார். அவருக்கு நேரிடும் ஆபத்தைச் சமாளிக்க அவன் செய்யும் முயற்சிகள் அவனுக்கே எல்லா வகையிலும் சோதனையாக அமைகின்றன. விறுவிழுப்பான கதை.

வெற்றிலைச் சுருள்
‘எல்லாரவி’

ரூ. 3-50

குடும்பம் என்னும் கடவில் அடிக்கடி எழும் பயங்கர அலைகளைக் கண்டு அஞ்சாமல், எஃ லோரையும் அரவணைத்துக் குடும்ப நலன் ஒன்றையே கருதி வாழும் பெண்ணைச் சுற்றி வரும் பாத்திரங்கள் நிறைந்த அருமையான குடும்பச் சித்திரம்.

வீணையின் நாதம்
‘கெளசிகன்’

ரூ. 3-00

குடும்பச் சிக்கல், மனப்போராட்டம், சமூகத் தொல்லை, மனத்தத்துவம் முதலிய பல ரசங்களைக் கொண்ட 20 சிறு கதைகளின் தொகுப்பு. படிக்கச் சுவையான சிறு கதைகள். திரு. தி. ஜானகிராமன் முன்னுரையுடன்.

மருதியின் காதல்
வ. ‘வேணுகோபாலன்’

ரூ. 7-50

ஆதிமந்தி, ஆட்டனத்தி என்ற இரண்டு சரித்திரப் பாத்திரங்களை நடுநாயகமாகக் கொண்டு எழுந்த இந்த நாவலில் பல விறுவிழுப்பான சம்பவங்களும் உணர்ச்சியைத் தூண்டும் சம்பவங்களும், வீரச் செயல்களும் நிறைந்து நிற்கின்றன. பழந்தமிழரின் வீரம், கற்பு, நற்பண்பு முதலிய வற்றைச் சித்திரிக்கும். சிறந்த நாவல்.

கலைமகள் காரியாலயம்,
தபால் பெட்டி 604, சென்னை-4.